

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chase\_James\_Hadley-Na\_dálnici\_je\_hippie.PDB

PDB Name: Chase\_James\_Hadley-Na\_dálnici\_j  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 30.10.2003  
Modification Date: 30.10.2003  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Na dálnici je hippie

James Hadley Chase

#### KAPITOLA PRVNÍ

"Kouknete na ten ksindl!" řekl řidič nákladáku a odplivl si z okénka. "Radši bych svez malomocnýho než tyhle feťáky!" Harry Mitchell se opřel rozložitými zády o natřásající se kožené sedadlo kabiny. Pohledem jezdil z jedné strany široké dálnice na druhou a pozoroval skupinky hippies, čekající se zavazadly, lepenkovými krabicemi a kytarami. Velký nákladák se s burácením hnál kolem nich.

"Verbež!" řekl řidič. "Lidstvo budoucnosti!" odfrkl si. "To je sranda! Smradlaví hašišáci, co podříznou vlastní mámu, aby si mohli píchnout!"

Nákladák se blížil ke třem děvčatům v bederních kalhotách a košilích. Mávala na řidiče a vulgárně přitom gestikulovala. "Kurvičky!" Znovu si odplivl z okénka. "Jsem rád, že jsem nikdy neměl haranty! Moje stará je chtěla, ale já řek ne. Moje generace stála za starou bačkoru, ale tohleto..."

Harry Mitchell vylovil z náprsní kapsy košile pomačkaný balíček kamelek a nabídl řidiči. Když si zapálili, řidič pokračoval. "Vsadím se, že vám vrtá hlavou, proč jsem vás vzal." Pronikavě na Harryho pohlédl a znovu stočil pohled na silnici. "Řeknu vám to. Zrovna vás propustili z armády. Vyhátnu chlápka, kterej si odsloužil s vy jako já. Já byl v Koreji. Kdy jste se vrátil?"

Harry se přivřenýma očima zahleděl na stuhu dálnice řítící se proti němu.

"Před deseti dny," řekl.

"Jo." Přikývl řidič. "Ještě to z vás cejtim. To trvá, než se toho člověk zbaví. Jak jste se měl?"

Harry pokrčil rameny.

"Jako všichni."

"Jste rád, že jste zpátky?"

"Asi jo."

"Jo." Řidič s porozuměním přikývl. "Nejste si tak docela jistej, co? Je to podivný... sloužit v armádě. Člověku se to tak nějak zažere pod kůži. Když jste tam, z duše to proklínáte. Když vás pustěj... chybí vám to... člověk je tak nějak osamělej. Já to znám. Já to zažil, když mě pustili." Vtáhl kouř do plic a ve spirále ho vypustil širokými nozdrami. "Bylo to tam tak zlý, jak to dělali tydlety novinářský šmokové?"

Harry se neklidně zavrtěl.

"Nejhorší byla nuda." Odmlčel se a v myšlenkách se vrátil do parného vedra rýžových polí, džungle a děsivého vyčkávání v úkrytu. Rozhodl se, že už na to nechce myslet. Pro něho to skončilo. Odkroutil si svoje tři roky. Už to nebylo víc než minulost.

Řidič nákladáku vycítil, že ten velký světlovlasý muž je z války stejně otrávený, jako byl on sám, když se vrátil domů. To ho mrzelo, protože by si rád povykládal a poslechl si popravdě, jak boje probíhají, ale jestli o tom nechce mluvit, nemělo smysl naléhat.

Řidič nákladáku jménem Sam Bentz se zastavil na okraji Dayton Beach ve snacku na pivo a sendvič. Měl namířeno do Orangeville pro náklad ovoce, který vezl na trh na severu. Tuhle štreku jezdil dvakrát týdně a naučil se ji nenávidět kvůli tlupám hippies, kteří táhli k moři a za sluncem, zamořovali dálnici a div se mu nevrhali pod kola, aby je svezl. U pultu pil kolu a pojídal poschoďový sendvič vysoký plavovlasý muž kolem třicítky se světlemodrýma ostražitýma očima a nosem trochu nakřivo, jako by mu ho někdo v minulosti tvrdou pěstí posunul doleva. Podle jeho držení těla, hubenosti a sebedůvěry, která z něho vanula, Bentz poznal, že ho právě propustili z armády.

Dali se do řeči a Bentz mu sám nabídl, že ho svez, když se Harry Mitchell zmínil, že má namířeno na jih. Bentz si nepamatoval, kdy naposled někomu něco takového nabídl, ale tenhle chlápík se mu zamlouval, chtěl si s ním popovídat a byl rád, když Harry jeho nabídku přijal.

No nic, pomyslel si Bentz, když ne o vojně, neznamená to, že nemáme o čem mluvit.

"Jedete do Miami?" zeptal se. "Tak daleko vás nemůžu vzít. Jedu do Orangeville... do Miami je to potom ještě sto deset mil."

"Mám namířeno do Paradise City," řekl Harry. "Znáte to tam?"

"Jaktěživ jsem tam nebyl, ale dost jsem o něm slyšel. Možná byste se cejtil líp v Miami. Není to tak nafoukaný město."

Paradise City je akorát pro boháče. Místní policajti si na lidi jako jsme my nepotrpějí. Čeká tam snad na vás práce?"

"Ne, ale myslím, že tam nějakou najdu. Slyšel jsem, že když začne sezóna, je tam spousta příležitostné práce," řekl Harry. "Je mi jedno, co budu dělat. Chci si užít trochu slunce a mořského vzduchu." Zazubil se. "Řekl byste, že toho jsem si užil vrchovatě ve Vietnamu, ale já se chci na slunci v klidu povalovat a vychutnat si ho."

"Dejte na mou radu," řekl Bentz a široký obličej mu najednou zvažněl. "Až vás vysadím u Orangeville, pusťte se vedlejšíma cestama, vyhněte se dálnici. Nechcete se asi dostat do křížku s tou chamradí. Jasně že se o sebe dovedete postarat. Všichni si myslíme, že to dovedem, ale žádný chlap, a nesejde na tom, jak je dobrý, se nemůže vypořádat s osmi devíti feťákama... všichni se pohybují v partách." Vrhla pohled na nový ruksak, který měl Harry mezi nohama.

"Uviděj tohle a budou to chtít. Ty vaše náramkové hodinky by jim taky padly do oka a věřte mi, když tyhle smradí něco chtějí, tak to dostanou."

"Dám si pozor," řekl Harry poněkud netrpělivě. Hovořil se sebedůvěrou člověka, který ví, jak se o sebe postarat. Bentz položil těžkou ruku Harrymu na koleno.

"Osamělej chlap jako vy by byl jako zkrocený lev proti hordě šakalů. Tahle dálnice není bezpečná. Pomyšlení, že bych měl poruchu, mě ničí. Viděl jsem v životě svoje a zažil spoustu rvaček, ale mám nahnáno při představě, že bych uvíznul tadyhle na té dálnici a motor by mi ani neblaf. Tyhle mladý parchanti by se na mě a na to, co tady mám, vrhli jako bílí mravenci a já bych proti tomu nemohl udělat nic."

Výraz v jeho obličeji a tón jeho hlasu na Harryho zaúčinkovaly, pronikavě se na něho zadíval.

"To je to tak zlé?" zeptal se, zapůsobilo to na něho přesto, jak si důvěřoval.

"Jo. V tuhle roční dobu je to hotový peklo, to se poflakují při silnici v tlupách," odpověděl Bentz a potřásl hlavou.

"Jednomu mému kámošovi praskla náprava a zůstal třet dvacet mil za Orangeville. Vezl náklad pomerančů jako tedka já. Policajti ho našli s přeraženou nohou, třema zlomenýma žebry a obličejem rozkopaným na kaši. Sebrali mu šaty a peníze, co měl, a dokonce odmontovali z motoru, co šlo. Strávil deset týdnů ve špitále. Když vylezl, nechal ježdění. Nervy měl v háji. Tedka se šmrdolí někde v garáži. Říkám vám, tahle dálnice je peklo, tak se držte stranou." Trhl hlavou.

"Hele, támhle jsou další." Přidal plyn.

Pět mladíků s vlasy na ramena, některým rašily rozčuchané špinavé vousy, na sobě kalhoty na boky a volné, ucourané bavlněné kabáty, mávalo na blížící se nákladák.

Když viděli, že nákladák nezastaví, jeden z nich, mladší než ostatní, skočil z travnaté krajnice na dálnici. V jednom okamžiku si už Harry myslel, že nárazník nákladáku kluka zachytí, ale Bentz zkušeně strhl volant. Oba zahlédli úzký divoký obličej, lesknoucí se oči s obrovskými panenkami a chmýří na ustupující bradě, potom obličej zmizel.

Pronásledovalo je ječení a na střeše kabiny zarachotil kámen a odskočil na silnici.

"Vidíte, co jsem měl na mysli? Ten smrad byl zfetovaný jaksepatří... nevěděl, co dělá." Bentz si odplivl z okénka.

"Kdyby jel v protisměru jiné nákladáky... srazili bysme se."

"Policie na téhle trase nehlídá?"

"A co z toho? Todle je svobodná země. Chození není zakázaný, ne?" Bentz se zašklebil. "Stačí, když počkej, až policajti přejedou, a můžou vesele pokračovat."

Harry pokrčil rameny. Cesta, kterou měl před sebou, začínala ztrácet na očekávaném půvabu.

"Z Miami je to do Paradise City tak sto, že?"

"Z Orangeville to budete mít něco přes dvě sté. Dejte se po níma cestama. Mám mapu, tu vám můžu dát."

O hodinu později Bentz, který většinu doby hovořil sám o vládě, sportu, svojí ženě a poslední vesmírné sondě, což považoval za pekelný mrhání penězma, zpomalil a odbočil z dálnice na silnici druhé třídy.

"Už jsem skoro tam," řekl. "Ještě to mám pár mil. Vy to máte rovnou za nosem." Ukázal na úzkou polní cestu, která odbočovala ze silnice a vinula se lesnatou krajinou. Zastavil. "Ještě vás čeká pěkný kus cesty, ale můžete si někoho zastavit. Po tyhle cestě jezdějí farmáři, ale dávejte si bacha. Tady v tom kraji to není úplně bezpečný nikde." Z příhrádky před sebou vzal mapu. "Je to bezvadná země, sem tam trochu bažinatá, a jsou tady hadi." Zazubil se. "Po tom, co jste byl tam, co jste byl, vám asi dělat těžkou hlavu nebudou." Znovu natáhl ruku a vybral z příhrádky obušek. "Vemte si tohle. Mám ještě jeden. Je to moc šikovná zbraň... nikdy nemůžete vědět, třeba ji budete potřebovat."

Harry zavrtěl hlavou.

"I tak děkuju. Nebudu to potřebovat."

"Jen si to vemte," naléhal Bentz. "Nevíte, kdy se vám může hodit." Strčil obušek Harrymu do ruky. "Tak zatím nashle... užijte si sluníčko a legraci."

Potřásl si rukama.

"Dík za svezení," řekl Harry. "Až pojedu zpátky, poohlídnu se po vás. Nezůstanu tam myslím dýl než dva měsíce."

Seskočil na zem. Trochu rozpačitě zastrčil obušek do ruksaku, který si hodil na záda.

"To udělejte," řekl Bentz se širokým úsměvem. "V sezóně jsem tady vždycky v pondělí a ve čtvrtek. Zeptejte se v Orangeville koho chcete na Sama Bentze. Řeknou vám, kde mě najdete. Rád vás vezmu zpátky. Třeba budem mít čas poklábosit, jak jste vojákova... mě to zajímá."

Harry se usmál.

"To mě ani zdaleka. Tak zatím se mějte a ještě jednou děkuju."

Když se nákladák rozjel, zamával mu a pak se dlouhými pružnými kroky pustil po polní cestou.

Prašná cesta byla opuštěná. Ušel ve vedru pět mil a nepotkal ani člověka, ani vůz. Když došel k stinnému eukalyptovému lesíku, sešel z cesty, posadil se zády ke stromu a zapálil si cigaretu. Studoval mapu, kterou mu dal Bentz. Cesta se vinula ještě deset mil k rozcestí: nalevo se stáčela zpátky k dálnici, napravo do malého města jménem Little Orangeville. Za tímhle městem pokračovala cesta lesnatou krajinou k dalšímu městu zvanému Yellow Acres. Rozhodl se, že přenocuje tam.

Znovu se vydal na cestu. Po třech tvrdých letech služby v armádě byl v prvotřídní kondici a plný energie. Těšil se na ten pochod.

Kolem jedné po poledni se posadil do stínu stromu u cesty a snědl vaječný a rajčatový sendvič a vypil vlažnou kolu. Zapálil si cigaretu, a když se zvedal, uslyšel blížící se vůz. Pohlédl napravo a uviděl, jak ze zatáčky vyjíždí policejní vůz a míří k němu.

Ve voze seděli dva udělaní policisté, a když řidič Harryho zahlédl, přidal plyn a svižně zajel s vozem k němu. Dveře vozu se rozletěly a vystoupili dva muži. Spolujezdec, skoro metr devadesát vysoký chlap s krevnatým, masitým obličejem a malým policajtským očkama, se pevně rozkročil rovnou před Harrym. Řidič, mladší chlapík, ale se stejným zarudlým obličejem a tvrdýma očima, postával opodál za ním, ruku na pažbě pistole schované v pouzdře.

"Kdo jste a co tady děláte," vyštěkl starší policista.

Podle výložek na rukávu Harry poznal, že je to seržant.

"Jen se procházím," řekl mírně.

"Jo?" Přešel pohledem Harryho khaki košile s krátkými rukávy, úhledné kalhoty s puky jako břitva, nové, i když zaprášené pohorky. Trochu se uvolnil. "Jak se jmenujete?"

"Harry Mitchell."

"Odkud jste?"

"Z New Yorku."

"Máte doklady?"

Harry si rozepnul kapsičku košile a vytáhl propouštěcí vojenské doklady, řidičský průkaz a cestovní pas. Podal mu je. Seržant si podrobně prohlédl propouštěcí doklady a přivřenýma očima pohlédl na Harryho.

"Zrovna jste se vrátil, co? Výsadek, co?" Najednou se přátelsky zazubil. "Řek bych, že jste si tam drobet randy užil, seržante."

"Může vám to tak připadat," podotkl Harry tiše. "Já bych to tak nepojmenoval."

Policista mu vrátil doklady.

"Kam máte namířeno?"

"Do Paradise City."

"Je to flák cesty. Jdete pěšky, že musíte, nebo že chodíte rád?"

Dobromyslný výraz se začal z Harryho obličeje vytrácet. Už ho to vyptávání pomalu otravovalo.

"Je vám něco po tom, seržante?" zeptal se a zpřímá pohlédl policistovi do nemilosrdných očí.

"Ano, je. Ať kápnem na koho chcem, co má namířeno na jih a nemá prachy, toho sbalíme. Vy máte peníze?"

"Ano, mám peníze: dvě stě deset dolarů," řekl Harry, "a chodím rád."

Policista přikývl.

"Máte v Paradise City nějakou práci?"

"Ne, ale najdu si ji. Nechci tam zůstat víc než dva měsíce: v New Yorku na mě čeká práce."

Policista znovu přikývl.

"Nebudete tomu věřit," navázal mnohem volnějším tónem, "ale tenhle okres je stejně nezdravý a nebezpečný jako rýžový pole ve Vietnamu."

Harry neklidně přešlápl jako člověk, který ovládá svoji netrpělivost jedině ze zdvořilosti.

"Myslíte? Potom jste nezažil moje rýžová pole, jak jim říkají, zatímco já jsem na vašich silnicích už dva dny. Myslím, že se o tomhle okrese trochu přehání. Otevřené řečeno, strach nemám."

Policista si povzdychl a pokrčil mohutnými rameny.

"Před dvěma hodinama," řekl, "se pět výrostků, mezi nimi jedna holka, zastavilo na farmě pět mil odsud. Ukradli tři slepice a tranzistorák. Na farmě byli čtyři dospělí muži. Viděli ty haranty, jak kradou slepice, viděli je jít do domu a odnášet rádio. Ani jeden z těch čtyř dospělých chlapů nehnul prstem. Nechali ty smrady dělat, co chtějí, až když zmizli, zavolali nás. Podle mého udělali dobře, že je nechali bejt. Jestli na ně někde narazím, budu se s nimi vybavovat s pistolí v ruce... jinak to s nimi nejde. Řek bych, že hovor s nějakým Vietnamcem se dá odbejvat taky jedině s pistolí v ruce. Ne, podle mě se ohledně tohoto okresu nepřehání; to teda rozhodně ne."

V Harryho modrých očích najednou zašlehl hněv.

"Co se to sakra s touhle zemí stalo, co jsem byl pryč?" zeptal se spíš sám sebe. "Jak to, že dospělí chlapi mají nahnáno ze špinavých, změkčilých spratků?"

Policista se na Harryho pozorně zadíval, hlavu na stranu.

"Věci se mění dokonce i za tři roky. Vypadlo vám z hlavy, že jsme v týhle zemi měli problémy s drogama a ty problémy pořád rostou. Většina omladiny, co má namířeno na jih, jsou narkomani. Opravdu veřej, že jsou desetkrát silnější než ve skutečnosti. Prováděj věci, který by je ani nenapadly, kdyby nebyli nadopovaní. Místní lidi to vědí. Nemají zájem, aby je zmrazili nebo podržili nebo aby skončili ve špitálu, když je sklizeň. Nezapomínejte na to, seržante. Dávejte si pozor na ty haranty, jděte jim z cesty a nezkoušejte žádný hrdinský kousky. Nerad bych, aby se vám první dovolená po třech letech pokazila. Nechcete strávit příští dva měsíce v posteli ve špitálu, nemám pravdu?" Obrátil se ke svému společníkovi. "Dobrý, Jacksone, jedem." Pokývl Harrymu a vlezl zpátky do hlídkového vozu.

Harry sledoval, jak odjíždějí. Potom zvedl ruksak, zamyšleně si pomnul bradu, pokrčil rameny a pustil se po dlouhé, prašné cestě.

Červený neonový nápis, který hlásal CHUTNÁ JÍDLA, vévodil silničníce, která byla hlavní třídou Yellow Acres. CHUTNÁ JÍDLA visela na krabicovitém prkenném stavení s okny se záclonami a verandou, kde se mohli hosté posadit, popíjet a pozorovat případný denní ruch a shon. Po setmění tam zřídka kdy kdo vysedával.

Tenhle podnik byl ve městě jedinou restaurací a barem v jednom a patřil Toni Morellimu, tlustému, boдрému Italovi.

Před takovými dvaceti lety doputoval Morelli do Yellow Acres, rozhlédl se kolem sebe a řekl si, že tohle mňavé farmářské městečko potřebuje restauraci. Protože to byl přičinlivý člověk, dovedl vařit pořádné, chutné a levné jídlo a vždycky byl ochotný vypošlechnout si nejrůznější rozpravy a stesky, dařilo se mu. Když jeho žena zemřela na plicní chorobu, na pohřeb přišlo celé město. Z ničeho jiného nemohl Toni líp poznat, že je nejenom významným členem komunity, ale že ho mají opravdu rádi. To zjištění mu hodně pomohlo v jeho zármutku. Jeho dcera Maria zaujala matčino místo a převzala vedení baru a restaurace, zatímco otec obstarával kuchyni.

Nejvíce šly Morellimu obchody mezi jedenáctou a třetí odpoledne. Farmáři přijíždějící do Yellow Acres se stavovali na skleničku a na oběd. Kolem osmé večer provoz rychle opadal. Obyvatelé Yellow Acres večereli zásadně doma: do jednoho byli posedlí televizí, ale Morelli přesto nechával otevřeno. Měl rád společnost, a kdyby projížděl někdo cizí nebo hladový řidič nákladáku, kterému se nechce čekat až do Orangeville, byl by uvítán s otevřenou náručí. Harry Mitchell procházel po hlavní kolem půl deváté večer. Byl trochu unavený, měl hlad jako vlk a toužil po chlazeném pivu. Při pohledu na červený neonový nápis zrychlil krok, vyšel čtyři schody na verandu, rozrazil dveře restaurace a vešel. Zastavil se a rozhlédl okolo sebe.

Bylo tam tak dvacet stolů s červenobíle kostkovanými umělohmotnými ubrusy. Každý stůl byl úhledně prostřen pro čtyři. Napravo byl barový pult a za ním dlouhé vyleštěné zrcadlo. Na stropě se pomalu otáčel velký větrák a vířil těžký, horký vzduch.

Za barovým pultem stála baculatá tmavovlasá dívka a četla noviny. Když Harry položil ruksak, zvedla oči, souhlasně ho přejela pohledem a věnovala mu zářivý úsměv.

"Vítejte do Yellow Acres," řekla. "Co si dáte k pití?... Vidím, že se potřebujete napít."

Oplatil jí úsměv, nechal ruksak ležet a přistoupil k pultu.

"Máte pravdu," řekl. "Prosil bych pivo... spoustu, spoustu chlazeného piva."

Vytáhla orosenou láhev, odstranila uzávěr, nalila pivo do sklenice a přistrčila mu ji.

Pozvedl sklenici, pohlédl na dívku a řekl: "Na světlo ve vašich očích a slunce ve vašem úsměvu." Potom se napil.

Nikdo v životě Marii nic podobného neřekl, a tak trochu zčervenala. Líbilo se jí to.

"Děkuji," řekla.

Postavil sklenici, přejel si jazykem pěnou pokryté rty, a pomalu se zhluboka nadechl.

"Už jsem to potřeboval... to mi to sedlo! Mohl bych prosím dostat ještě jedno? Na jídlo je asi pozdě."

Šťastně se zasmála a nalila mu další pivo.

"Tady se můžete najíst vždycky. Nedal byste si špagety, dvě vepřové kotlety s pomfrity a hráškem přímo ze zahrady a jablkový koláč?"

Doširoka rozevřel oči. Očekával něco jako sendvič.

"Chcete říct, že bych si tohle všecko hned mohl dát?"

Maria se otočila a odsunula okénko za sebou.

"Tati, máme hladového hosta. Naši specialitu, a co nejrychleji, jak to zvládneš."

V okénku se objevil kulatý rozzářený obličej. Morelli přejel Harryho pohledem, souhlasně pokývl a řekl: "Špagety se už nesou. Kotlety budou za deset minut. Máte rád cibuli, pane?"

Harry zasténal a pleskl se dlaní do plochého, svalnatého břicha.

"Mám rád všecko, děkuju."

Morelliho rozzářený obličej zmizel.

"Posaďte se," řekla Maria. "Vemte si pivo s sebou." Ukázala ke stolu opodál.

Harry sebral svůj ruksak, položil ho vedle stolu, pak se posadil. Rozhlížel se po restauraci. "Takhle prázdnou tady máte náhodou, nebo je to běžné?" zeptal se.

"Dost běžné. Lidi zajdou hlavně na oběd, ale večer taky může někdo zaskočit, tak necháváme otevřeno. Přijel jste zdaleka?"

"Z New Yorku." Znovu se rozhlédl. Cítil se uvolněně. "Máte to tady pěkné. Něco takhle příjemného jsem nečekal.

Nevíte, kde bych tady mohl přespát?"

Usmála se. Opřela se buclatými lokty o pult a prohlížela si ho. Napadlo ji, že se podobá jedné filmové hvězdě, kterou kdysi viděla. Kdo to byl? Paul Newman? Ano, jasně, Paul Newman. Měl stejně znepokojivé modré oči a stejně se česal.

"Máme pokoj. Tři dolary se snídaní, což je jedna z tátových specialit... lahůdka."

"Máte zákazníka," řekl Harry.

V okénku se objevil pozhnaný kopec špaget politých boloňskou omáčkou. Maria mu to přinesla a naservírovala. Na chvíličku postála vedle něho, pozorovala, jak bere vidličku, potom odspěchala k servírovacímu stolku nakrájet chleba.

"Všecko vaří váš otec?" zeptal se.

"Všecko sám." Položila chleba Harrymu k ruce. Fascinovaně z něho nespouštěla pohled. Takového silného, dobře stavěného, a navíc hezkého mužského viděla předtím jediné ve filmu. "Věřte tomu, nebo ne, s otcem jsme v Yellow Acres dvacet let. Já se tady narodila."

"Líbí se vám tady?" zeptal se a přitom zručně natočil špagety na vidličku a nesl je k ústům. V nose ho zašimrala vůně smažící se cibule.

"Ano, líbí," odpověděla. "Večery jsou tady ale trochu nudné. Ani tátu, ani mě nezajímá televize. Když však přijdou hosti na oběd, je spousta legrace."

"Nejlepší špagety, co jsem kdy jedl," řekl Harry a myslel to vážně.

"Nechtě si chutnat." Obešla barový pult a zašla do kuchyně povědět otci, co právě Harry řekl.

Vyhladověle jedl. Když dojedl, se spokojeným povzdechem odstrčil talíř. Právě dopil pivo, když Maria vyšla s naloženým tácem z kuchyně. Položila ho na servírovací stůl, popadla použitý talíř, koukla na sklenici, načež ji, když

pokývl, odnesla k baru, že ji dolije.

Předložila mu dvě na tři prsty silné vepřové kotlety posypané křehkou smaženou cibulkou. K tomu talíř smažených brambůrků a zelený hrášek.

"Nechte si chutnat," řekla a odnesla použitý talíř do kuchyně. Přál si, aby zůstala, aby si s ní mohl povídat. Byla to přirozená, prostá Italka, jaké měl rád. Na cestě ze Saigonu strávil měsíc v Neapoli a na Capri. Oblíbil si italská děvčata. Připadala mu nekomplikovaná a milá: neproblematická. Dívky, s nimiž se krátce seznámil během týdne v New Yorku, ho obtěžovaly. Všechny měly nějaké trable: když to nebyl sex, potom to byly peníze, když ne peníze, byla to dieta, když ne dieta, potom zas jejich budoucnost. Jako by na ně doléhala tíha celého světa. Mlely a mlely o jaderné bombě, o antikoncepci, svobodě, politice a bůhví o čem. O věcech, o které se v jejich věku za mák nestaral, o problémech, které jim, jak vycítil, ničily život.

Právě dojídal druhou kotletu, stejně křehkou a šťavnatou jako byla ta první, když uslyšel hluk, který ho zarazil. Někdo dusal ulici: podrážky bot rychle pleskaly o asfalt. Někdo běžel se zoufalou rychlostí. Při tom zvuku odložil vidličku.

O chvíli později běžec zdolal schody do restaurace dvěma pružnými skoky, které otřásl domem. Dveře se rozletěly.

I když Harry zůstal koukat na muže, který vtrhl dovnitř, uvědomil si pleskavé kroky, které se blížily ulicí: běželo několik lidí.

Běželi zlehka a v té lehkosti bylo něco zlověstného. Takhle by se stahovala vlčí smečka ke své kořisti.

Harry rychle přešel pohledem člověka, který oddychoval u dveří. Bylo mu kolem pětadvaceti, byl o hlavu menší než Harry. Černé vlasy mu padaly na límeček a hubený, ostře řezaný obličej měl opálený do sytě hnědá. Po tváři mu tekla krev z ošklivé řezné rány nad pravým okem a na čelisti měl ze strany čerstvou modřinu. Úzký hrudník se mu zdvihl, jak namáhavě oddechoval, vlasy měl potom přilepené k lebce. Červenobílou kostkovanou košili měl roztrženou a na bílých kalhotách na boky měl pruhy špíny. Levou rukou třímal kytaru v plátěném pouzdře. Přes rameno měl malý látkový pytel. Tohle všechno Harry zaznamenal jediným rychlým pohledem.

Muž se divoce rozhlédl jako pronásledované zvíře. Uviděl Harryho a roztřeseným prstem ukázal k silnici.

"Jdou po mně! Kde se můžu schovat?"

Nefalšovaný děs v mužových očích zvedl Harryho ze židle.

"Skrčte se za barový pult a zůstaňte tam," řekl.

Muž doklopýtal k pultu, zašel za něj a zmizel z dohledu.

Harry se posadil. Přitáhl si ruksak, vstrčil do něho ruku a v prstech sevřel obušek, který mu dal Sam Bentz.

Vyčkával a naslouchal blížícím se krokům pronásledovatelů. Ve chvíli, kdy už byli velice blízko, vyšla z kuchyně Maria. Zastavila se jako přibitá a zalapala po dechu, když uviděla muže, jak se vedle ní krčí za pultem.

"To je v pořádku," řekl Harry tiše. "Vraťte se do kuchyně. Mohlo by se tady něco semlít, ale nechtě to na mně. Já to vyřídím."

Stačil jí jeden pohled na krev, která muži stékala po tváři, a na jeho vyděšený obličej a rychle zmizela v kuchyni.

Rozhostilo se dlouhé ticho, načež se dveře restaurace pomalu otevřely.

Vešli jeden po druhém neslyšně jako přízraky: čtyři mladenci a dívka s tranzistorovým rádiem. Harry si ihned domyslel, že je to ta parta, o které mu říkal policista: těch pět, co ukradlo tranzistorák a tři slepice.

Posunul obušek, aby ho měl mezi kolena skrytý za ubrusem, a položil si ruce na stůl, volně po obou stranách talíře.

Ti čtyři kluci byli všichni z jednoho těsta: bylo jim mezi sedmnácti a dvaceti, ne víc. Všichni měli mastné, špinavé, na ramena dlouhé vlasy, třem rašily vousy. Všichni byli nepopsatelně špinaví a z puchu, co z nich táhl, se obracel žaludek. Dívce bylo kolem šestnácti: byla malá, hubená, zlá a nestoudná. Měla na sobě černou halenu a špinavé červené elastické kalhoty samý flek. Harry usoudil, že smrdí dokonce ještě hnusněji než ti čtyři kluci.

"Vlezl sem, Chucku," řekl jeden z nich. "Já ho viděl."

Chuck byl zjevně vůdce tlupy. Byl nejstarší, nejvyšší a vypadal nejničerněji. Rozhlížel se po restauraci, až malýma, lesknoucíma se očkami uznamenal Harryho. Dlouhou chvíli na něho upřeně civěl, hlavu na stranu. Harry mu oplácel kamenným pohledem.

Ostatní, kteří si teprve teď Harryho všimli, zůstali bez hnutí. Rozhostilo se ticho, načež Harryho nehnutý pohled začal Chucka vyvádět z míry. Ty světlemodré oči zůstávaly neúhybné. Nebylo v nich stopy po strachu. Na něco takového nebyl Chuck zvyklý.

"Viděls tady chlápka s kytarou, strejdo?" otázal se.

Harry si o maličko posunul židli. Nepřestával na Chucka upírat pohled, přitom se ani nepohnul a neřekl slovo.

Chuck nejistě přešlápl.

"Jseš snad hluchej?" osopil se na něho.

"Já tě slyším a cítím," řekl Harry tiše. "Odveď ty haranty pryč. Zasmradíte to tady."

Chuck se narovnal a se stisknutými zuby se syčivě nadechl. Hubený, zlý obličej mu zbělel.

"Takhle se mnou nikdo mluvit nebude," řekl. "Já..."

"Odprejskni," řekl Harry. "Popros maminku, ať tě vykoupe."

"Tak jo, kreténe," řekl Chuck a sevřel špinavé ruce v pěst. "Koledoval sis vo to, máš to mít. Jenom proto to tady rozmlátíme a z tebe naděláme sračky."

"To těžko," podotkl Harry a odsunul židli o další kousek. Už neseděl těsně za stolem a ruce mu sklouzly na obušek, že na ně nebylo vidět. "Jedině to odskáčete. Nerad ubližuju malým klukům..."

Zmlkl, když Chuck popadl nejbližší stůl a převrátil ho. Nádobí a příbory sjely na podlahu. Nádobí se rozbilo.

"Rozmáťte to tady!" zaječel. "Všecko rozflákat!"

Harry vyklouzl zpoza stolu a pohnul se tak rychle, že se dostal k Chuckovi na dosah dřív, než si Chuck uvědomil, že vstal od stolu. Obušek dopadl Chuckovi na předloktí. V kosti luplo, jako když se láme suchý klacek. Chuck se svezl na kolena a řval a kňučel bolestí. Harry odskočil od Chucka a otočil se k ostatním. Nelitostný, bojovný výraz v jeho obličeji je zřejmě zmrazil. Všichni ucouvli.

"Zmizte!" zařval na ně. "Ven... pohyb!"

Když zaváhali, Harry udělal krok kupředu. Předstíral, že jde na toho nejmladšího z tlupy, který vyděšené vřiskl a uskočil, načež švihl obuškem a zasáhl rameno druhého nejstaršího kluka a srazil ho na kolena. Kluk se rozeřval bolestí.

"Padejte!" zařval Harry znovu.

Dívka po něm plivla, načež se otočila a hnala se pryč. Dva nejmladší kluci se strkali ve dveřích. Druhý nejstarší se vyhrabal na nohy, držel si rameno a klopýtal ke dveřím. Když k nim došel, Harry kluka pohorkou nakopl do zadku, až proletěl dveřmi, zřít se po schodech a rozplácl se na silnici.

Harry přistoupil k Chuckovi, který tam ještě klečel, fňukal, sténal a držel si zlomenou paži.

"Ven!" řekl. "A svižně!"

Chuck se od něho odtáhl, pracně se postavil a vypotácel se do noci.

Harry vyšel na verandu. Pozoroval, jak parta uhání ulicí. Ani jeden se nezastavil, aby pomohl Chuckovi, který za nimi s nářkem klopýtal.

Harry zavřel dveře restaurace a přistoupil k baru. Přes pult pohlédl na skrčeného muže.

"Jsou pryč," řekl. "Hádám, že by vám něco k pití bodlo."

Muž se zvedl na nohy. Ještě se třásl a oči měl pořád vyděšené.

"Já - myslím, že by mě zabili, kdyby mě našli," vypravil ze sebe a opřel se o pult.

"Jen klid." Aby mu poskytl čas na uklidnění, přešel k překocnému stolu a postavil ho.

Z kuchyně vyšla Maria, v patách za ní otec, který se trochu klepal.

"Mrzí mě to," řekl jí Harry. "Neměl jsem ho nechat rozbít to nádobí."

"Byl jste báječný," upírala na něho zbožňující pohled. "Kdybyste tady nebyl, přišli bychom o všecko."

Harry se zazubil.

"Mohla byste se postarat o našeho přítele? Je ošklivě pořezaný."

Prohlédla si ránu, přikývla a odběhla do kuchyně.

Morelli popadl Harryho za ruku a horlivě mu s ní potřásl.

"To jste udělal moc dobrou věc! Tady se té chamradi všichni boje. Děkuju vám, pane. Potřebujeme takové, jako jste vy."

Harry v rozpacích řekl. "Pojďme se všichni napít." Otočil se k muži s kytarou. "Dal byste si skotskou?"

"Jsem Randy Roache," řekl muž a napřáhl ruku. "Jo! Skotská by mi teda bodla."

"Harry Mitchell," řekl Harry a potřásl mu rukou. "Pojďme si všichni dát skotskou."

Morelli, rozzářený úsměvem, rozdál pití a v tom se vrátila Maria s umyvadlem horké vody, ručníkem a leukoplasti.

Rychle zastavila krvácení a zalepila ránu. Randy jí poděkoval, potom uchopil svoji skotskou a pozvedl ji směrem k Harrymu.

"Děkuju, kamaráde. Chtěli moji kytaru. Narazil jsem na ně tak míli odtud. Utekl jsem. Byl jsem jen o trochu rychlejší než oni. Nebýt vás, přišel bych o kytaru a o zaměstnání."

Harry usrkl skotskou a zeptal se. "Kam máte namířeno?"

"Do Paradise City. Také jste na cestě?"

"Ano a jdu tam co vy." Obrátil se k Morellimu. "Kdepak je ten slibovaný jablkový koláč?" Pohlédl na Randyho. "Už jste jedl? Místní specialita je vynikající."

Randy prohlásil, že by si to dal, a oba přešli k Harryho stolu a posadili se. Morelli odpěchal do kuchyně. Maria začala krájet další chleba.

"Jestli chcete do Paradise City, mohli bychom jít spolu," řekl Randy a plný nadějí pohlédl na Harryho. "Když se jde ve dvou, je to bezpečnější."

"Jistě," řekl Harry. "Budu rád."

Maria přišla s talířem špaget a velkým kusem jablkového koláče s kopcem zmrzliny. Položila talíře na stůl.

"Táta říká, že je to všecko na účet podniku," řekla a oči jí jiskřily. "A nocleh taky."

"Podívejte se... to..." začal Harry v rozpacích, ale zavrtěla hlavou.

"Tohle táta řekl, a co táta řekne, to platí."

Vrátila se do kuchyně.

Harry pohlédl na Randyho a pokrčil rameny.

"Milí lidé... to nemuseli."

"Nevím. Tuším, že jste jim zachránil restauraci. Ty syčáci byli parádně nadopovaní. Jestli vám to můžu nějak oplatit, řekněte," řekl Randy upřímně. "Kdybych přišel o kytaru, byl bych nahraný. Kytara mé žívi." Nabral na vidličku trochu špaget a pokračoval. "V Paradise City na mě čeká pěkný flek. Už tam budu dělat třetí sezónu. V pěkné restauraci na úrovni, elegantní, vede to jeden Mexičan s dcerou. Podobné jako tady, ale má to tam mnohem větší švih, a ta dcera..." Zakoulel očima. "Ta se musí vidět, to se nedá vypovědět." Chvilí pořádal jídlo. "Teda! To jsou špagety jedna báseň!"

Harry přikývl.

"Koláč taky. Kdy myslíte, že začnete pracovat?"

"Jen co se tam dostanu." Randy se odmlčel, polkl, pak se zeptal. "Hledáte práci?"

"Ano. Jakou bych asi tak měl šanci? Je mi jedno, co budu dělat."

Randy na něho upíral zamyšlený pohled.

"Mohl bych vás upíchnout u Sola... Vede tu restauraci. Solo Dominico. Bude brzo brát lidi. Umíte plavat?"

"Plavat?" Harry se zazubil. "To je podle mého přesně to, co dovedu dobře. Na poslední olympiádě jsem vyhrál bronzovou za volný styl a skoky do vody."

Randy na něho zůstal koukat.

"Na olympiádě! Proboha! Děláte si srandu?"

"Ne... vážně."

Randy natočil na vidličku další špagety.

"Když jste sloužil v armádě, dostal jste se do Vietnamu?"

"Odkroutil jsem si tam tři roky... co to s tím má společného?"

Randy s zasmál a popleskal Harryho po paži.

"Potom máte práci jistou. Solův syn tam právě slouží. Starej bude blahem bez sebe, že si může rovnou promluvit s někým, kdo se zrovna vrátil, a kromě toho musí najmout plavčíka pro svoji pláž... je to nařízený zákonem mít dobrého plavčíka. A Solo má dycky co dělat, aby na to místo někoho našel. Ti, co uměj plavat, nechtěj dělat ostatní práce... stavět slunečníky, udržovat pláž v čistotě, servírovat pití. Ti, co by tyhle práce dělali, zas neuměj plavat." Randy se usmál. "Vyhovovala by vám tahle práce? Moc neplatí, ale není na tom nic těžkého a jídlo je vynikající."

"To by mi vyhovovalo. Ale možná už někoho má."

"Vsadím se, že ne. Sezóna začíná až za týden. Solo je opatrněj na peníze. Bude někoho shánět až na poslední chvíli."

"Co u něho děláte vy?"

"Starám se o bar a v době večere dvakrát vystupuju a jednou zpívám, když se podává oběd. To je fajnová restaurace. K Solovi choděj samí lepší lidi, není to žádný takový hnízdo jako tady."

"To nezní špatně." Harry dojedl jablkový koláč, spokojeně si odfoukl, opřel se v židli a zapálil si cigaretu.

"Za jak dlouho se tam asi tak dostanem?"

"Přijde na to, jestli budem mít štěstí a někdo nás svez. Já chodím v noci. Je to bezpečnější než ve dne. Hippies cestujou ve dne. Když půjdem v noci, vyhnem se jim, ale zase je menší šance, že nás někdo svez. Řek bych tak za tři dny, když nám bude štěstí přát, za čtyři, když nebude."

"Nemám naspěch," řekl Harry. "Zamlouvá se mi, že bychom šli v noci... není tak vedro. Já se dneska určitě spálil."

"Přesně tak. V noci budeme moct jít rychleji a dojdeme dál. Hele, co kdybysme vyrazili zítra večer kolem sedmý? Mužem tady přespat, zítra si dát celej den voraz a potom jít celou noc."

Harry přikývl. Ten nápad se mu zalíbil. Odsunul židli a zvedl se.

"Domluvíme to s tím děvčetem."

Zašel za barový pult, kde Maria umývala sklenice.

"Řekli jsme si, že bychom odešli zítra večer. Vyhovovalo by to takhle vám a vašemu otcí?" zeptal se.

"Po tom, co jste pro nás udělal," odpověděla vážně, "nám vyhovuje cokoliv. Jestli se chcete oba vykoupat, je ohřátá voda... kdybyste si přál ještě něco, stačí říct."

"Vykoupal bych se moc rád."

"Půjdu vám nahoru připravit postel. Chcete se vykoupat teď?"

"Proč ne? Půjdu s vámi."

Přistoupil k Randymu, který se chystal pustit do kotlet, co přinesl Morelli. Řekl mu, že se jde vykoupat a že se uvidí někdy zítra dopoledne.

Morelli mu ještě jednou potřásl rukou a znovu mu poděkoval, že mu zachránil restauraci. Sledoval Harryho, jak jde s Marií do schodů.

"Bezvadný chlap," řekl Randymu. "Takového by si člověk přál za syna."

"Máte pravdu," řekl Randy a zakrojil do kotlety. Když se Morelli vrátil do kuchyně, Randy přestal jíst a zatvářil se ustaraně. Co když Solo tohohle chlápka nezaměstná? napadlo ho. Někdy dovede být Solo pěkně paličatý a nedá si říct. Nakonec mi Harry zachránil kytaru i život, řekl si Randy. Udělá líp, když se přesvědčí.

Když dojedl, zavřel se v telefonní budce a zavolał do Sólóvy restaurace. Dovolal se Joea, černošského barmana, který mu řekl, že Solo je mimo dům.

"Je to důležité, Joe," Randy se kroutil netrpělivostí. "Kam ho můžu zavolat?"

Joe mu dal nějaké meziměstské číslo.

"Kde to proboha je?" náléhal Randy a vyryl číslo nehtem do stěny budky.

"Co já vím," odpověděl Joe. "Máme volat, jen když je to důležitý."

Randy přerušil spojení, nastrkal do automatu další mince a vytočil číslo.

Ozval se Solův hluboký, mručivý hlas.

"Ano... haló? Kdo je u telefonu?"

"Pamatuješ se na mě?" řekl Randy. "Tady Randy Roache. Jsem na cestě. Mám pro tebe plavčíka, Solo... olympijského šampióna. Hele, poslouvej..."

Měli za sebou už tak tři hodiny chůze.

Měsíc na bezmračném nebi vrhal černé stíny a jasně osvětloval bílou prašnou cestu. Vzduch byl horký a nehybný a na druhé straně cesty tvořil hustý mangrovový porost jednolitou černou stěnu.

Kráčeli beze slova. Harry o krok vpředu, oba ponořeni do vlastních myšlenek, ale uvědomovali si jeden druhého a byli

rádi, že nejsou sami.

Vyšli z Yellow Acres krátce po sedmé večer. Každý dostal velký balíček, o kterém Morelli prohlásil, že je to malá svačina pro případ, že by cestou dostali hlad. Nastalo velké potřásání rukama a Harry slíbil, že se na zpáteční cestě zastaví.

Právě přemýšlel o Marii a srovnával ji s dívkou, se kterou strávil v New Yorku dvě noci. Neustále mu říkala 'zlatíčko', zapalovala si jednu cigaretu od druhé, dokonce i když se milovali, a měla plno únavných problémů. Přemýšlel, jak nenuceně se Maria chová a jak je zjevně nekomplikovaná. Možná, pomyslel si, má také své problémy, ale umí se ovládat. Zamyšleně si pomnul zátylek. Kdekdo má dneska problémy. Přijde na to, jak se s nimi vyrovnává. Někdo to zvládne sám, další o tom potřebuje mluvit, jiní si nemohou pomoci a musejí o nich mluvit! Pro něho bylo věcí osobní cti neunavovat lidi svými záležitostmi. Nevesele se usmál. Měl starostí nad hlavu, ale nebyla pravá chvíle, aby o nich přemýšlel. Osvojil si způsob, jak držet myšlenky pod kontrolou. Proč myslet na ty tři roky ve Vietnamu. Na zničený rodinný život nebo na hazardní hru na lodi, ke které se jako pitomec připlétl a při níž přišel prakticky o všechny peníze, které mu vyplatili v armádě za prokázané služby. Jo, jo, měl řůru problémů, ale nebyla právě vhodná chvíle, aby o nich uvažoval. Alespoň ta práce v restauraci se zdála zajištěná. Randy mu řekl, že volal Solovi a ten že má velký zájem. Randy najednou přerušil mlčení. "Ještě dvě míle a jsme na dálnici." Odmlčel se a pohlédl ve světle měsíce na hodinky. "Půl jedenáctý. Při troše štěstí by nás někdo mohl svízt." Dohonil Harryho. "Teď už by tam neměli postávat žádný stopaři."

"Co tvoje hlava?" zeptal se Harry.

"Dobrá... trochu mě bolí, ale jinak dobrá." Randy po něm vrhl zvědavý pohled. "Pořád se nemůžu srovnat s tím, jak jsi zatočil s těma mladejma. Zlomils mu ruku... to víš, ne?"

"To ti dělá těžkou hlavu?" Harrymu se najednou ozval v hlase ostrý tón.

"Ne. Nedělá... ale... zlomit mu ruku."

"Takže ti to leží v hlavě. Sloužil v armádě?"

„Já?" Randy sebou trhl v předstíraném zděšení. "Ani náhodou! Spálil jsem povolávací rozkaz. Ani mi nenapadne, abych se nechal nahnat do Vietnamu!"

"Někdo tam musí."

"Dobrá... ale ne já."

"Co je na tobě tak zvláštního?"

"Holť nejsem stavěnej na to, abych skákal, jak nějaký vykrmený pacholek píská. V odvodní komisi je to samej takovej holomek, co by se celej podělal, kdyby ho tam někdo poslal. Jakým právem by mě tam měli posílat?"

Harry se zasmál.

"Na tom něco je." Chvilí krácel dál mlčky, potom řekl stroze: "Vědět, do čeho jdu, možná bych svůj povolávací rozkaz taky spálil, ale tehdy mi to připadalo jako dobrý nápad... byl to únik."

"Únik před čím?" zeptal se Randy zvědavě.

"Tak, vším možným!"

"To se dá všelijak, a člověk nemusí tam."

"Když se někdo vyhýbá vojenské službě, můžou s ním pěkně zatočit."

"To ho musej nejdřív chytit," řekl Randy samolibě.

"Proč si myslíš, že tě nechytanou?"

"Ještě se jim to nepodařilo. Dělá si starosti, až když k něčemu dojde, ne když nedojde."

"Jako když jsem zlomil tomu feťákovi ruku?"

Randy si přehodil látkový pytel z jednoho ramene na druhé.

"Netvrďm, že mi to skutečně leží na srdci, ale vypadalo to, žeš mu tu ruku zlomit chtěl. Chci říct, že to nebyla nehoda. Přišls mu ji jaksepatří."

"Přesně tak. Opravdu jsem mu tu ruku zlomit chtěl. Člověk se kromě jiného naučí v armádě jedno, neudělat chybu v boji. Když musíš chlapa praštit, potom ho vem tak, aby se nehnul. Kdybych ho jen tak ťuknul, ostatní by se na mě vrhli. Byli řádně nadopovaní. Byl to pro ně šok, že jsem mu zlomil ruku, a vystřízlivěli, a takhle jsem to musel udělat. Zlomil jsem mu ruku, a tak jsem jim zabránil, aby ti dali do těla." Pohlédl na Randyho. "Ještě tě to mrzí?"

"Máš pravdu," Randy se zazubil.

Po deseti minutách došli na dálnici a Randy postavil na zem kytaru a látkový pytel.

"Počkejme tady půlhodinu a uvidíme, co bude," řekl. "Třeba budem mít štěstí. Tak asi padesát mil odtud je snack s celonočním provozem. Většina řidičů se tam zastavuje. Kdyby nás někdo vzal tam, skoro určité bysme našli někoho, kdo jede do Miami a z Miami už to jde jako po másle."

Čekali při kraji silnice. Po pár minutách se přes kopec v dálce přehoupala světlá velkého nákladního vozu. Randy vstoupil do vozovky a začal mávat.

Nákladák se přeřítl kolem, řidič Randyho palec ignoroval.

Randy potichu nadával, Harry si zatím sedl na travnatou krajnici a zapálil si cigaretu. Oba nespouštěli pohled ze silnice. V příštích patnácti minutách projely kolem čtyři nákladáky. Ani jeden nevzal Randyho na vědomí.

"Rychlejší by bylo jít pěšky," řekl Harry. "Nezdá se mi, že by v tobě našli zalíbení."

"Zkusme to ještě čtvrt hodinu. Možná se jim nezamlouvaj moje vlasy. Že bys to zkusil ty?"

Vyměnili si místo, ale ani to jim nepomohlo. Další tři nákladáky se bez zastavení přehnaly kolem.

Randy si stáhl mexické boty a chladil si nohy v trávě.

"Zkoušej to dál. Naděje umírá poslední."

Ještě nedomluvil a za kopcem se vynořila světlá vozu. V měsíčním svitu Harry rozpoznal, že je to mustang a táhne malý

dvoulůžkový přívěs.

"Tohle je marný," řekl, "ale zkusím to."

Postoupil do silnice, takže ho pátravé prsty světel vykrojily ze tmy jako reflektor. Trhl rukou a nasadil široký, odzbrojující úsměv.

Uslyšel tiché zaskřípění, jak se při brždění pneumatiky zakusovaly do vozovky, a k jeho údivu vůz zpomalil, zajel vedle něho a zastavil.

Randy popadl kytaru a látkový pytel do jedné ruky, boty do druhé a přidal se k Harrymu.

Harry upíral pohled na řidiče.

"Jedete do Miami?" zeptal se. "Mohli bychom se s vámi prosím svézt?"

Když přistoupil blíž, v odraženém světle z palubní desky poznal, že řidič je dívka. Překvapilo ho to. Z obličeje jí neviděl nic. Měla obrovské brýle, aby ji nikdo neoslnil, bílý šátek jí úplně kryl vlasy a zbytek obličeje. Cípy šátku měla zastrčené do výstřihu černé rozhalenky.

Cítil, jak oči skryté za skly prozkoumávají jeho obličej.

"Umíte řídit?"

Hlas měla tichý a zastřený a ozýval se v něm slabý přízvuk, který nedokázal určit.

"Ovšem, jistě."

"Máte řidičský průkaz?"

"Ano. Mám ho u sebe."

Dívka si dlouze, unaveně povzddechla.

"To je báječné. Vezmu vás, jestli budete řídit."

"Týká se to taky mě?" zeptal se Randy dychtivě.

Otočila hlavu, pohlédla na něho a pak znovu na Harryho.

"Je to váš přítel?" zeptala se.

"Ano. Je v pořádku. Vlasy nosí takhle proto, aby mu nebylo zima na hlavu."

"Znáte cestu?"

"Rovnou za nosem."

"Přesně tak. Řídím osmnáct hodin. Jsem vyřízená." Otevřela dvířka a vyklouzla ven. "Jestli se trochu nevyspím, sjedu ze silnice. Vezu ten přívěs do Miami. Ten otrapa, co si ho objednal, řekl, že objednávku zruší, když ho tam nebude mít zítra."

Harrymu se to všechno nějak nezdálo.

"Obchodujete s přívěsy?"

"Ne, já je jenom dopravuju. Nastupte si a pojedem. Já zalehnu v přívěsu. Nebudte mé proboha dřív než v Miami."

"Jsou tam dvě lůžka?" zeptal se Randy plný naděje. "Taky sotva pletu nohama."

"Jestli toho teplouše nezvládáte, zůstane tady," řekla Harrymu a v hlase se jí ozval takový tón, že Randy ztuhl.

"Nastupte si a jedeme." Ztuhle odešla dozadu k přívěsu. Slyšeli, jak se dveře otevřely, praskly a jak zapadla zástrčka.

Muži na sebe pohlédli, potom Harry vklouzl za volant.

"Tak pojď, teplouši," řekl, "pokavad nechceš šlapat po svých."

Randy oběhl vůz, trhnutím otevřel dvířka a nastoupil vedle Harryho, který šlápl na plyn.

"Jo, jo, co člověk může vědět," řekl Randy. "Mužem mluvit o štěstí. V Miami bysme mohli být kolem sedmý."

"Třeba štěstí, třeba něco jinýho," odpověděl Harry. "Převážej dneska děvčata přívěsy bez zastavení osmnáct hodin denně? Já nevím. Mám tři roky výpadek."

"Něco ti řeknu, kamaráde," zazubil se Randy. "Dneska holky dělaj všechno. V tom je s nima ta potíž. Už nemaj k nám mužským žádnou úctu... jsou to černý vdovy, všechny!"

"To chce kuráž," navázal Harry zamyšleně, "takhle zastavit a potom nám předat vůz. Klidně mohla dostat jednu do hlavy a být znásilněná."

"Jím se líbí bejt znásilněný, je to jejich nověj způsob trávení volnýho času," řekl Randy hořce. "Vsadím se, že ji otrávil, že jseš staromódní džentlmen."

"Koukni se do příhrádky na rukavice. Jestli tam nemá nějaký doklady," řekl Harry. Ručička tachometru se teď držela na padesáti milích v hodině.

Randy otevřel příhrádku a našel plastické pouzdro. Vytáhl nějaké papíry, rozsvítil světýlko ve voze, předklonil se a začal je prohlížet.

Když si je přečetl, opřel se o sedadlo.

"Je to auto firmy Hertz, pronajaté ve Vero Beach Joelu Blachovi, Springfield Road 1244, Cleveland."

"Uvádějí najeté kilometry?"

"Jo, tisíc pět set mil."

Harry se podíval na tachometr na palubní desce. V hlavě to spočítal.

"Co to auto bylo pronajaté, ujelo dvě stě čtyřicet mil. Tomu by se osmnáctihodinová jízda neřeklo."

Randy se otočil a zůstal na něho civět.

"Vždycky se chováš takhle? Jako by to z tebe mluvil polda."

"Ona není nějaký Joel. Neřídila osmnáct hodin. Nelíbí se mi to. Mohla to auto ukrást."

"Hele," řekl Randy naléhavě. "Nepokoušej štěstí. Máme auto. Budem v Miami okolo sedmý. Odtamtud do Paradise City dotancujem. Dokonce můžem jet autobusem, kdyby nám nikdo nezastavil. Tak co si budem dělat hlavu?"

"Budeš si dělat hlavu, jestli to auto hledají a nějaký polda nás zastaví."

"Prosímte! Takhle pozdě v noci a na tyhle dálnici; policajti jsou v posteli."

Harry zaváhal. Něco se mu na tom všem nelíbilo, ale řekl si, že je to věc toho děvčete. Jestli je policie zastaví, snadno se ospravedlní. Když je Randy ochotný to risknout, proč by se měl starat?

Trochu přišlápl plynový pedál a ručička tachometru vyšplhala na pětasedesát.

"Už ses uklidnil?" zeptal se Randy.

"Je to tvůj pohřeb. Já nic neriskuju. Když je to jedno tobě, proč by nemělo být i mně?"

"Správně kluk." Randy zalovil ve svém látkovém vaku a vytáhl balíček, co dostal od Morelliho. "Kručí mi v břiše."

Rozbalil balíček a našel v něm úhledné rozčtvrcené pečené kuře, dvě koblihy a čtyři krajíce chleba s máslem pokapaným majonézou. "Ten chlap se tedy v jídle vyzná. Chceš něco k snědku?"

"Teď ne."

"Já teda jo." Spokojeně se pustil do jídla. S plnými ústy řekl: "Když už je řeč o holkách: jaký byly ve Vietnamu?"

"Nepojedeš tam, tak co se staráš?" odsekl Harry.

Randy po něm mrskl pohledem, zakousl se do chleba, dlouhou chvíli žvýkal, potom se zeptal. "Dělej to jako obvykle nebo uměj něco speciálního?"

"Nejedeš tam, tak co se staráš?" zopakoval Harry a upíral pohled na vozovku ozářenou silnými reflektory.

Randy protáhl obličej.

"Vodpusť, že jsem se ptal. Jo... co se starám." Vyhodil kost od kuřete okénkem a pustil se do silného plátku prsíček.

Harry nostalgicky vzpomínal na vietnamskou dívku, kterou zanechal v Saigonu. Kdykoli se vrátil z nějaké operace, vždycky ji našel, jak na něho čeká. Těžce se protloukala prodejem vařeného jídla po ulicích. Vždycky se divil, že unese sporák a rozličné hrnce na bambusové tyči přes rameno. V růžovém čem-sangu mu vždycky připomínala krásného motýla, ale později poznal, jak je odolná a silná.

Za tři roky se stala nejpodstatnějším člověkem jeho života: myšlenkou, k níž se upínal za temných, děsivých nocí. Byla mu ztělesněním něhy, zájmu a lásky, a když ji spolu s ostatními roztrhala bomba, Harry se tam už na žádnou nepodíval, ani se nemohl přimět k řeči o vietnamských děvčatech s ostatními vojáky, ani s muži jako Randy, který viděl jejich snímky a považoval je pouze za společnice do postele. Z dvojsmyslných řečí byl Harry otrávený. Jeho dívka, která byla tak zábavná, tak na něm visela a vždycky na něho čekala, představovala vietnamské ženy: urážet kteroukoliv, znamenalo urážet ji.

Ve zpětném zrcátku zahlédl světla nějakého vozu takových šest set metrů za sebou. Ubral plyn. Na téhle dálnici byla povolená rychlost šedesát mil a to za ním by mohl být hlídkový vůz.

Nebude nějak zbytečně riskovat.

Randy si všiml, že ubral rychlost, a vrhl po něm pohled.

"Vůz za námi," vysvětlil Harry.

Znovu pohlédl do zrcátka. Vůz jel stejnou rychlostí, zůstával půl míle za nimi.

"Poldové chrněj," řekl Randy. "Tuhle cestu znám. V životě jsem tu po jedenáctý policajta neviděl."

"I tak je šedesátka dost."

Randy si zapálil cigaretu a rozvalil se.

"Opravdu se nechceš najíst? Můžu řídit."

"Ještě ne."

"Dal bych si hrnek dobrého, silného kafe."

"To by mi bodlo."

"Za čtvrt hodiny jsme u toho snacku s celonočním provozem, jak jsem ti o něm říkal. Vařej tam dobrý kafe. Zastavme. Zabere nám to sotva pět minut. Možná by si taky dala."

"Řekla, že ji máme vzbudit až v Miami," připomněl mu Harry. "Když chce spát, nech ji spát."

"Prohlídnul sis ji?"

"Ne víc než ty."

"Nemusela by bejt k zahození."

"Proč by tě to mělo zajímat?"

Randy se zasmál.

"To je u Sola to nejlepší. Spousty holek. Jako plavčík budeš mít, co srdce ráčí. Práce za barovým pultem, to není vono. Nebudu mít takový příležitosti jako ty. Solo inzeruje kursy plavání a ty je budeš mít na starosti. Brácho. To bych bral! Objímat se s pěknou holkou v mořské vodě, tomu říkám život."

"Ty jseš ještě tak trochu dětina, vid'?" řekl Harry s přátelským úsměvem.

"Co je na tom špatného?"

"Nic. Třeba ti závidím."

"Hele! Mluvíš jako můj fotr! Nevykládej, že nejseš na holky?"

Harrymu vyskočil před očima obraz jeho ženy, ležící ve vaně s podřezanými žilami. A Nhan, roztržitěná o cihlovou zeď. Ostatní ženy v jeho životě byly rovněž zneklidňující příznaky. Ani na jednu z nich nedokázal vzpomínat s potěšením.

"Nechtěl bych být tvůj otec," vyhnul se té otázce.

Randy se uchechtl a zakousl se do koblihy.

"Když je řeč o holkách," spustil s plnými ústy, "řeknu ti o Nině."

Harry pohlédl do zpětného zrcátka. Přední světla vozu se držela půl míle za nimi.

"O Nině?"

"Jo... Sólové dceři. Možná bych ti měl nejdřív říct o Solovi. Před dvaceti lety byl Solo nejlepší kasař široko daleko. Neexistoval jedinej sejf, kterej by nedokázal otevřít, když se mu zachtělo. Nakonec ho policajti zhaftli a šel sedět na patnáct let. Když si kroutil flastr, narodila se Nina a jeho žena umřela. Když vylezl, rozhodl se, že se stáhne z branže, a

zařídil si tu restauraci v Paradise City. Pořád ho považují za nejlepšího kasaře a občas dostane nabídku, aby se vrátil, ale s ním nic nepohne. Má dobrý podnik, slušně vydělává a má Ninu." Odmíchl se, zaštrachal ve vypleněném balíčku a vylovil druhou koblihu. "Musíš se Sólem opatrně. Jemu sice přes padesát, ale je to tvrdý chlap, zlejí a nemilosrdnej, když ho to popadne. Sám si dělá vyhazovače, a když nějaký opilec začne vyskakovat, Solo ho pokročí. Viděl jsem, jak Solo spořádal tři chlapy, co se moc blízko přitřeli k Nině, a chlapi skončili ve špitále. Solo je ale velkorysej.

Nemá nic proti tomu, aby si zaměstnanci užívali s holkama, pokavad se to těm holkám taky líbí, ale nikdo, a do toho počítám tebe i sebe, ať nezkouší něco na Ninu." Odmíchl se a ukousl si koblihu. Chvilí žvýkal, potom pokračoval. "Říkám ti to proto, že nechci, abys lítal v maléru. Nina je něco extra. Musíš ji vidět, abys pochopil, jak moc extra. Když jsem ji uviděl poprvý, nespál jsem kolik nocí. Věčně jsem po ní musel koukat a Manuel - to je vrchní číšník - mě varoval. Řekl, že s Ninou je to na draka. Kdybych si s ní něco začal, Solo by se mnou zatočil, a když říkám zatočil, myslím to vážně."

Harry se netrpělivě zavrtěl.

"Hele, Randy," řekl. "Oceňuju, že mi to říkáš, ale v armádě jsem se naučil ještě jedno. Co je v domě, není pro mě. Jestli budu u Sola pracovat, potom bude jeho dcera pro mě akorát další slunečník."

Randy si hřbetem ruky setřel cukr z úst.

"Tím si nebud' tak jistej, ještě jsi ji neviděl."

"Správně, neviděl jsem ji, jsem ale o čtyři roky starší než ty a v tom je rozdíl. Když potřebuju ženskou, najdu si nějakou bez komplikací. Jsem dost starej, abych se nezapletl s nějakou, z které koukaj potíže."

"Človče! Mluvíš hůř než můj táta, a ten vždycky řečnil takhle," řekl Randy. "V každém případě jsem si myslel, že bude líp, když to uslyšíš ode mě než od Manuela. Možná ti nepude pod nos. Není to tvůj typ. Ani můj typ. Ten když to může chlapovi zavařit, neváhá. Ale ty si s ním nemusíš dělat hlavu. Ty budeš pracovat venku, rovnou pod Solem. Vsadím se, že na tebe Manuel jednou koukne a nechá tě na pokoji."

"Co ta dcera dělá?"

"Má na starosti provoz, rezervace a účetnictví. Večer obsluhuje v baru a v restauraci. Solo dělá marketing a vaří. Je to jedna ze tří nejlepších restaurací ve městě, to už je co říct. Ve své práci se tedy vyzná."

Vepředu Harry uviděl velký blikající štít, který červenými a žlutými písmeny hlásal:

OBČERSTVENÍ. NEPŘETRŽITÝ PROVOZ.

"To je ten podnik," řekl Randy. "Nejlepší kafe široko daleko." "Tak zastavíme," řekl Harry. "Potom můžeš řídit a já se najím." "Jasně. Myslíš, že bysme ji měli vzbudit?"

"Nech ji být."

Harry zpomalil, když se přiblížili k jasné osvětlené kavárně. Na parkovišti stály čtyři velké nákladáky a několik zaprášených osobních vozů.

Harry našel místo a zajel s mustangem a přívěsem mezi dva nákladáky.

"Neztrácejme čas," řekl a vyklouzl z vozu. Na chvíli se zastavil a zadíval se zpátky na dálnici. Přední světla vozu, který se držel za nimi, se rychle blížila.

Randy už stál u dveří kavárny a Harry se k němu přidal. Vstoupili do velké místnosti, kde seděli u baru čtyři udělaní řidiči nákladáky, jedli a pili kávu. U stolů, rozmístěných po místnosti, sedělo několik lidí, zřejmě přijeli těmi osobními vozy. Většinou vypadali na utahané cestáky. Někteří se při pití kávy probírali papíry. Několik jich jedlo noční specialitu, v níž Harry rozpoznal lepkavě vyhlížející guláš.

Přistoupili s Randym k baru a objednali si kávu. Harry vytáhl kamelky a zapálili si. Řidiči nákladáky si Randyho prohlíželi. Podle toho, jak se tvářili, Harry poznal, že žádný z nich by s chlápem, co nosí tak dlouhé vlasy, neztrácel čas.

Harry zaslechl, jak přijíždí a zastavuje nějaký vůz. Vyhlédl nejbližším oknem. Uviděl bílý mercedes S 180 a uvažoval, jestli je to ten vůz, co se držel za nimi. Přistoupil blíž k oknu, ale vůz se už znovu rozjízďel. Pouze stačil zahlédnout za volantem muže v klopeném klobouku, ale bylo moc tma, aby rozeznal, jak vypadá. S mocným předemím motoru vystřelil mercedes do tmy.

"Jak ti chutná to kafe?" zeptal se Randy.

Harry si usrkl a přikývl. Po armádní zbrundě mu chutnalo všechno. Koupil si dva balíčky kamelek a požádal číšníka, jestli by si mohl vzít na cestu čtvrtlitrový karton kávy.

Pět minut nato seděl v mustangu s Randym za volantem.

Ta dívka mu nešla z hlavy, otevřel tedy přihrádku na rukavice a sám prozkoumal smlouvu s firmou Hertz. Jak mu Randy řekl, vůz byl pronajatý Joelu Blachovi z Clevelandu. Smlouvu vystavili ve Vero Beach přede dvěma dny. Znovu si zkontroloval najeté míle... pouhých 240 mil. Proč mu řekla, že řídila osmáct hodin? Harry to považoval za pustou lež. Dokázal připadnout jedině na ten důvod, že to byla výmluva, aby mu mohla předat řízení. Ale proč? Měla nějaký důvod držet se stranou? Je to auto kradené? Uvažil, že je to nepravděpodobné, protože cestuje s nimi, a kdyby je zastavila policie, lítala by v tom taky.

"Furt ještě si hraješ na Marlowa?" popíchl ho Randy a vrhl pohled na Harryho zamyšlený obličej ozářený světlem lampičky.

Harry pokrčil rameny a uložil doklad zpátky do přihrádky.

"Nemám rád nic, v čem se nevyznám," řekl. "A tohle je nějak divný."

"A co se jí zeptat, až se vzbudí? Co si budeš mordovat mozek, když ti to může vysvětlit?"

"Jo." Harry začal rozbalovat balíček od Morelliho. Po kávě vyhladoval.

"Kdybys nechtěl tu druhou koblihu, já ji sním," řekl Randy nadějeplně.

"Já ji chci. Už jsi měl dost."

"Kamaráde!" řekl Randy s předstíranou hořkostí. "Nemáš v úmyslu sníst to kuře celý?"

"Chystám se na to, to si piš."

Randy nevěřicně zavrtěl hlavou.

"Nenaučili tě na vojně kromě jiného se dělit, a dělit se napůl?"

"Co je ti po tom?" řekl Harry a zakousl se do stehýnka.

"Hej, probud' se!"

Harry se zavrtěl, zívá a otevřel oči. Zahledl se zaprášeným předním sklem na žluté, rudé a perlové šedé nebe a na palmy, které se míhaly kolem, jak se mustang řítí po dálnici.

"Právě jsme projeli Fort Lauderdale," řekl Randy. "Za dvacet minut jsme v Miami."

Harry si přejel rukou přes obličej, ucítil strniště na bradě. Neraď spal v šatech, ačkoliv to bylo běžné, když sloužil v armádě. Nikdy si však na to nezvykl. Toužil se oholit, dát si studenou sprchu a kávu.

"Zastavíme u prvního snacku. Probudíme tu dívku a uvidíme, kde nás chce v Miami vyhodit."

"Těhle aufák mi bude chybět," řekl Randy lítostivě. "Támhle bude bistro."

Malé dřevěné stavení s neonovým štítem stálo hned u dálnice.

V oknech se svítilo. Když Randy zpomaloval, Harry pohlédl na hodinky. Čtvrt na šest. Zašklebil se. Hnusnej čas na vstávání, pomyslel si.

Když Randy zastavil, Harry otevřel dveře.

"Přinesu kávu. Ty ji vzbud'."

Randy se zazubil.

"Bude mi potěšením. Víš ty co? Já si fakt myslím, že o holky nestojíš."

"Hele, neovtravuj!" utřhl se na něho Harry. Nemel náladu na Randyho připitomělé vtipkování. Vešel do bistra.

Za pultem stál ospale vyhlížející černoch. Bez nadšení vzal Harryho na vědomí.

"Dva kartony silné kávy," řekl Harry a zastavil se u pultu. "Černé a hodné osladit."

"Chcete koblihy?"

Sám neměl chuť, ale napadlo ho, že ta dívka by mohla mít a Randy určitě. "Čtyři bych prosil."

Sledoval, jak černoch nalévá kávu do voskovaných krabiček. Z vůně kávy se mu zachvěl nos. Zapálil si cigaretu a zakašlal, jak ho kouř zaškrábal v krku.

Černoch strčil čtyři koblihy do papírového sáčku.

"Nemáte strach z rakoviny plic, pane?" zeptal se a přistrčil mu sáček přes pult.

"Vy ano?" zeptal se Harry a vytáhl dolar z peněženky.

"Já nekouřím."

Harry na něho upřel pohled.

"Tak co je vám do mě?"

Černoch zamrkal, pokrčil rameny a vzal si dolar.

"A třicet centů."

Harry doplatil peníze, a když bral kartony, zaslechl dvě ostrá zavřeštění klaksonu. Svraštil čelo, popadl sáček s koblihami a rychle vykročil ke dveřím.

Randy seděl za volantem. Jen co Harryho uviděl, naléhavě na něho mávl, ať sebou hodí.

Harry přistoupil k vozu a otevřeným okénkem na Randyho pohlédl. Jediný pohled na jeho popelavý, potem zbrocený obličej mu řekl, že se stalo něco zlého. Nezdržoval se otázkami. Otevřel dveře vozu, vklouzl na sedadlo spolujezdce a přirazil dvířka.

Randy vyrazil s mustangem po dálnici jako o závod. Na plynovém pedálu zrovna stál.

"Co je?" zeptal se Harry tiše, "jed' pomaleji. Myslíš si, že jedeš závody? Zpomal!"

Randy se roztřásl. Přejel si rukou zpocený obličej, ale Harryho tichý, pevný hlas ho zklidnil. Ubral rychlost na pětadesát mil.

"Je mrtvá," řekl roztřeseným hlasem. "Na dece je krev a je tuhá jako prkno."

Harry pocítil, jak v něm hrklo: malý, zvládaný šok. Jen co prvně uviděl, jak se Randy tváří, věděl, že to nebude nic dobrého, ale nečekal, že to bude tak zlé.

"Kam jako si myslíš, že jedeš?" řekl, hlas tichý a vyrovnaný. "Zastav! Já se podívám."

"Na tyhle dálnici nebudem stavět," řekl Randy divoce. "Poldové začnou už co chvíli hlídkovat! Nenechám, se načapat s mrtvolou. Budou si myslet, že jsme ji zabili!"

Harrymu ztuhl obličej. Na tuhle možnost nepomyslel... Ano... kdyby je zastavil policista a zjistil... Zadupal tu drobnou jiskřičku paniky a zadusil ji.

"Jseš si jistý, že je mrtvá?"

"Nabeton. Zaklepal jsem na dveře a nikdo se neozval, tak jsem vzal za kliku a povolila," Randy se zajíkl, polkl, načež pokračoval. "Leží na spodním lehátku, přikrytá dekou. Je tam puch, z kterého se mi udělalo zle. Potom jsem na dece uviděl krvavou šmouhu. Málem to se mnou seklo. Zavolať jsem na ni, pak jsem natáhl ruku a chytil ji za paži. To mi stačilo. Jako bych držel kus dřeva."

Vepředu Harry uviděl odbočku se směrovkou: Pláž. Bezpečné koupání.

"Odboč tady," řekl, "a jed' pomalejc." Pohlédl do zpětného zrcátka. Dálnice byla opuštěná.

Randy zpomalil a zajel s vozem a přívěsem na prašnou cestu. Tak asi půl kilometru ujeli v napjatém mlčení. Cesta

končila na širokém pruhu zlatavého písku obklopeného keří a kopečky. Takových dvě stě metrů za kopečky bylo moře. "Tady zastav," řekl Harry. "Přivěsem se vysvětlí, co tady děláme. Kdyby nás někdo viděl, bude si myslet, že jsme tady nocovali."

Randy zastavil u trávou zarostlé písečné duny. Jen co vypnul motor, rozklepal se.

"Vzpamatuj se," řekl Harry ostře. Vstrčil karton s kávou Randymu do roztržené ruky. "Napij se trochu!"

"Nemůžu. To bych se poblíl!" zakňučel Randy.

"Dělej!"

Randy s odporem zíral na karton. Harrymu došla trpělivost, rychle vystoupil.

"Zůstaň tady. Já to omrknu."

Kráčel po měkkém písku dozadu k přívěsu. Zastavil se a rozhlédl napravo, nalevo. Tři kilometry pláže zůstávaly opuštěné, až na několik racků, kteří promenovali podél vody. Šedá už z nebe zmizela, a jak slunce začínalo vycházet, žlutá a červená se měnily v jemné modrou.

Vytáhl kapesník, přehodil ho přes kliku přívěsu a stiskl ji, otevřel dveře.

Z přívěsu vyvanul pach smrti, s kterým žil poslední tři roky. Zašklebil se. Uviděl zachumlané tělo, úplně skryté pod šedivou dekou, ležící na dolním lehátku. Na lemu deky byla dlouhá zaschlá krvavá šmouha, jak ji popsal Randy.

Vstoupil do přívěsu, nadzvedl deku, odtáhl ji a pustil.

Hleděl do obličeje člověka hodně přes padesát, navzdory husté kštici tmavě hnědých vlasů: hubený opálený obličej s malým zahnutým nosem, zlá ústa s tenkými rty a ledově šedé oči, které k Harrymu vzhlížely s děsem, který v nich zůstal i po smrti.

Na pravé straně obličeje měl čerstvou modřinu. Rty odhalily ostré, zažloutlé zuby, flekaté krví, které dodávaly mrtvému obličejí výraz vrčícího zvířete.

Odvrátil pohled a přejel očima přívěs až na horní lehátko. Mrtvý muž zde byl jediný obyvatel.

"Je mrtvá, že jo?" řekl Randy třesoucím se hlasem. Obešel přívěs, ale stál od něho na pěkný kus a sledoval Harryho zničeným, vyděšeným pohledem.

Harry vylezl z přívěsu a zašátral po balíčku cigaret. Zapálil si a uznamenal, že se mu ruce ani nezachvěly. Ale vlastně, pomyslel si, ležel mezi mrtvými, zapáchajícími těly tak dlouho, že jedno navíc znamenalo pouze problém.

"Ona je pryč... je to nějaký chlap," řekl a zhluboka potáhl z cigarety.

Lehký vánek, který se zvedl, aby pozdravil slunce, zanesl pach smrti k Randymu. Zesinal, odvrátil se a začal zvracet.

Harry přistoupil k mustangu, vytáhl karton s kávou a zhluboka se napil. Vlažná káva zapudila pachut', co měl v ústech. Opřel se o bok vozu, držel karton a usilovně přemýšlel.

Od chvíle, kdy přistihl tu dívku při lži, že řídila osmnáct hodin, neměl klid. Měl dát na svůj instinkt a vyříkat si to s ní hned, jak poznal, že lže.

Pokrčil rameny a přistoupil k Randymu, který seděl na písku s hlavou v dlaních. Zůstal nad ním stát.

"Zastavil jsi někde, co jsem spal?"

Randy vzhlédl.

"Ne. Jel jsem celou dobu bez zastávky. Ona je pryč?"

Harry přidřepel vedle něho.

"Ano, je pryč. Ten chlápek je už nějakou dobu po smrti... osmačtyřicet hodin: možná ještě dýl. Musela se z přívěsu vykrást, když jsme byli tam v té kafírně. To je ono! Držel se po celou dobu za námi a čekal, až zastavíme. Když jsme zastavili, přestoupila do toho mercedesu." Se svraštělým čelem se zadíval na moře. "Může být, že ten mrtvý je Joel Blach, co si to auto pronajal od Hertze."

Randy se hbitě vyhrabal na nohy. V očích mu seděla panika.

"Vypadněme vocad'!"

Harry na něho upřel pohled.

"Posaď se!" Strohý tón jeho hlasu přiměl Randyho k poslušnosti. Znovu se posadil. "Zřejmě ti nedochází, v jakém jsme průšvihů," pokračoval Harry. "Až policie najde ten přívěs a to, co je v něm, začne se vyptávat. Klidné se vsaď že nás někdo s mustangem viděl. Až bude mít policie náš popis, dlouho jim nepotrvá, než nás seberou. Dovedeš si představit, jak zareagují, až jim řeknem, co se stalo? Budou si myslet, že nás ten mrtvý svezl a my že jsme ho oddělali kvůli autu a prachům... takhle uvažují vždycky a takhle chce taky ta holka, aby uvažovali." Odmlčel se a nakrabatil čelo. "Záměrně to takhle narařičila. Na té dálnici koukala ten mustang s přívěsem hodit na krk prvnímu vhodnému stopaři, na kterého narazí. Tím se vysvětluje, že ani jeden z nás z ní moc neviděl. S těmi velkými brýlemi a šátkem na hlavě je nikdo."

Randy si hryzal ruku.

"Tak co uděláme?"

"Chci se o tom chlapovi dovědět víc."

Zamáčkl cigaretu a zvedl se. Nechal Randyho sedět a přistoupil k přívěsu. Zhluboka se nadechl, vlezl dovnitř a stáhl z mrtvého deku. Dlouhou chvíli na něho upřeně hleděl; pocítil, jak mu vyschlo v ústech a svaly na břiše se mu napjaly. Mrtvý měl z levé nohy staženou ponožku a botu a měl ji spálenou a zčernalou. Byl to pohled, z kterého se Harrymu zvedl žaludek, rychle schmátl deku a nohu přikryl.

Chvilí zaváhal, potom tělo popadl a zpola ho vytáhl, zpola vynesl na denní světlo a položil do písku.

Randy ho ze svého místa s hrůzou pozoroval.

Harry mrtvému rychle prošacoval kapsy, ale nenašel nic. Všechny byly prázdné a při dalším hledání zjistil, že značka krejčího na vnitřní kapse saka je odtržená.

Přikryl tělo dekou, zapálil si další cigaretu a pak se přidal k Randymu.

"Mučili ho. Někdo mu strčil nohu do ohně a držel ji tam. Jinak se ho až na tu modřinu na obličej nedotkli. Já bych hádal, že dostal srdeční záchvat, když ho mučili. Možná ho nechťeli zabít. Chtěli se něco dovědět. Podle toho, jak ta jeho noha vypadá, nemluvil, ale samozřejmě před smrtí mohl. Když zjistili, že mají na krku mrtvolu, vykoumali, že to hoděj na nějakýho hipíka, který se automaticky dostane s policií do maléru."

Randy si olízl suché rty.

"Na někoho jako jsem já."

"Jo... jako jsi ty."

"Co - co teda uděláme?"

"Zbavíme se ho," řekl Harry. "Nic jiného dělat nemůžeme. Lítáme v tom, takže ho pohřbíme. Potom někam zašijem auto. Potom někde jinde necháme přívěs. Což je jediná šance, jak za sebou zamést stopy. Nedělej si iluze, kdyby nás policie chytla, hoděj to na nás a postaraj se, aby to sedělo. Takže jdeme na to, začnem kopat."

Vybral písečnou dunu pár metrů opodál. Svažovala se do mělkého dolíku, dost velkého, aby pojal tělo.

"Naházíme na něho shora písek," řekl Harry a prohlížel dolík, "a zarovnáme to do roviny. Pomoz mi s ním."

Randy se otřásl a ustoupil.

"Nemůžu se ho dotknout! Poblil bych se!"

Harry pohlédl na hodinky. Bylo pět minut po šesté. Čas utíkal.

Ještě se museli zbavit vozu a přívěsu. Přistoupil k tělu, popadl ho za pravou nohu a odtáhl po písku ke hrobu.

Randy se otočil a zavřel oči.

Harry se opřel nohou do těla a skutálel ho dolů. Hlava nadskočila na kraji jámy, jak do ní tělo zapadlo. Potom se stalo něco, z čeho Harryho oblil studený pot. Hustá, tmavě hnědá čupřina vlasů na hlavě mrtvého se sesula jako klobouk, zatímco hlava, nyní úplně holá a ve slunečních paprscích modrobílá, dopadla na písečný polštář. Pár vteřin se Harry ani nepohnul, zápasil se slinami, které se mu nahnuly do úst, načež si uvědomil, že mrtvý nosil paruku a úplně Harryho obalamutil; myslel si, že to jsou skutečné vlasy.

Obešel hrob a s úšklebkem zvedl paruku mezi palcem a ukazováčkem. Už se ji chystal hodit do hrobu, když se zarazil.

Zahlédl malý předmět přilepený zvnitřku na paruku kouskem leukoplastu. Odtrhl leukoplast a našel pod ní lesklý ocelový klíč. Na klíči bylo vyraženo: Letiště Paradise City. Schránka 388.

Zúžil oči do štěrbin. Hledali ti zabijáci tohle? Byl to důvod, proč toho mrtvého tak kruté mučili?

Upustil paruku do hrobu a klíč si strčil do kapsy.

"Pojd', Randy!" křikl ostře. "Pohřbíme ho."

### KAPITOLA TŘETÍ

Restaurace Dominico měla ideální polohu u malé zátoky chráněné před otevřeným mořem řadou písečných valů. Stála ve stínu palem a cypřišů, které ji chránily před větrem a sluncem.

Restaurace bylo dlouhé přízemní stavení kryté taškami, z něhož se rovnou vycházelo na pečlivě uhrabaný písek, který se zvolna svažoval k moři. Část budovy byla zasklená a měla klimatizaci, část zůstala otevřená pro ty, kdo milují vedro a dávají přednost večernímu vánku před posezením v chladnějším ovzduší uvnitř.

Pláž byla vybavena barem, lehátky a slunečníky, úhledně rozestavenými v dostatečné vzdálenosti, aby skýtal poměrně soukromí.

Harry se dostal k restauraci po široké, písčité cestě a zůstal stát překvapený její elegancí, úrovní a atmosférou rozchazovačného luxusu.

"Tady to je," řekl Randy s náznakem pýchy v hlase. "Teď' ji máš před sebou v celé kráse: v dohledu žádný zákazník. Za týden se tady budou natřásat mohutná poprsí, macaté zadky a pupky. To už to tady tak pěkně vypadat nebude."

Pohlédl na hodinky. Bylo těsně po osmé. "Solo bude na trhu, ale pojd', je tam Manuel."

Došli k budově a do stínu střechy verandy. Když se zastavili mezi neprostřenými stoly, vyšel z restaurace obrovitý mužský a vstoupil na verandu. Přejel malýma, černýma očima Harryho, potom Randyho. Obličej se mu rozzářil širokým úsměvem na uvítanou.

"Randy... ty mňavej mizero! Tak jsi konečně přijel!" Chlupatou tlapou sevřel Randymu ruku a nadšeně mu s ní potřásal, druhou rukou ho plácl do zad, až se zapotácel.

Harry se domyslel, že je to Solo Dominico, majitel restaurace. Během krátkého přivítání si Sola podrobně prohlédl. V bílém nátělníku a bílých bavlněných kalhotách, takových stodevadesát centimetrů vysoký a mohutný jako gorila, vzbuzoval Dominico dojem mimořádné síly a autority. Jeho pitoreskní zjev umocňovala snědá pokožka, černý, dolů zakroucený knír a ostražitě, pronikavé oči.

"Hlášíš se do práce?" optal se Dominico. "Budeš zase zpívat a břínkat do píána?"

"Proto jsem tady," řekl Randy, vyprostil si ruku a třepal ochromenými prsty. "Solo, seznam se s Harry Mitchellem. Bývalý seržant, výsadkář, tři roky ve Vietnamu, olympijský plavec. Říkal jsem ti o něm. Hledá práci."

Dominico se obrátil k Harrymu. Oba muži se na sebe zpřímá zadívali.

"Tak teda Vietnam? Nepotkal jste mého syna? Sam Dominico, třetí rota, námořnictvo?"

"Nesetkal jsem se s ním, ale o třetí rotě vím. Elitní jednotka," řekl Harry.

"To jo. Výsadkáři jsou taky elitní jednotka." Dominico napřáhl ruku. "Chcete práci? Umíte plavat?"

Potřásl si rukama. Stisk, který Harrymu svíral prsty, byl pevný a tvrdý, ale neprovokoval. Byl připraven stisknout Dominicovi ruku stejně.

"Plavat? Já ti to přece říkal!" vložil se do toho Randy netrpělivě. "Skoro vyhrál zlatou. Ovšemže umí plavat!"

"S tebou jsem nemluvil." Dominico stále ještě nespouštěl z Harryho pohled. "Chcete pracovat jako plavčík? Platím třicet dolarů týdně a veškerý zaopatření. Berete?"

"Chci si užít trochu slunce a čerstvého vzduchu," řekl Harry. "Je mi jedno, co budu dělat. Jestli potřebujete plavčíka, budu plavčík. Randy říkal, že to obnáší ještě další práce... dobrý, budu je dělat."

Dominico si ho pozorně prohlížel, potom se usmál.

"Beru tě. Musím na trh. Už mám zpoždění." Otočil se k Randymu. Vem si tu chatku jako vždycky. Harry může bydlet v ty vedle. Ukaž mu to tady... postarej se o něho." Obrátil se opět k Harrymu. "Tenhle týden není moc práce. Sezóna začíná příští týden. Odpočiň si, seznam se s námi, porozhlídní se po okolí, užij si slunce a vzduchu. Příští týden se dáš do práce. Platí?"

"Platí."

Dominico si Harryho prohlížel zvláštním zkoumavým způsobem. Najednou natáhl ruku a stiskl Harrymu pravý biceps.

"Silnej chlap," řekl víceméně pro sebe. "Nějakou šlupku vydržíš, Harry."

"To jo."

"Pereš se?"

"Když musím."

"Já taky."

Hany ten úder postřehl, krátký, rychlý a vražedný. Instinktivně se mírně prohnul, vyhnul se ráně namířené na svou hrudi, takže mu Dominicova pěst projela mezi žebry a paži. Automaticky Dominica krátce udeřil do mohutného boku. Jako by praštil pěstí do dveří sejfů.

Dominico klopýtl, zamrkal a polkl.

"Šikovnej kluk, nenecháš si jednu vrazit, ale sám ji dá. Moc šikovnej. Umíš schytat ránu, Harry?"

"Když není vyhnutí."

Dominico se zasmál. Popleskal Harryho po rameni.

"Budu tě mít rád. Zaříd' se jako doma. Pocekáme o Vietnamu, co? Můj syn píše mizerný dopisy, jako já. Pověš mi, co se tam děje, jo?"

"Jistě," řekl Harry.

Pěst se mihla odnikud, ale Harry si ji hlídal. Uhnul hlavou, nechal pěst švihnout kolem svého ucha, ta rána by ho byla uzemnila. Znovu mu pravačka vystřelila a přistála na mohutné hrudi a znovu Dominico klopýtl, zamrkal a polkl.

"Moc šikovnej kluk," vypravil ze sebe, jen co se zmohl na slovo. V očích mu vězel lítostivý, obdivný pohled. "Budem velký kamarádi. To byla nádherná šlupka." Pozoroval Harryho s hlavou na stranu. "Krásně jsi uhnul. Nikdy tě nenapadlo boxovat jako profík?"

"Pane Dominico," řekl Harry tiše a zpřímá mu pohlédl do malých černých očí. "Chci u vás pracovat. Neměl jsem vás udeřit, když ale na mě někdo zaútočí, instinktivně se bráním. Omlouvám se."

Dominico doširoka rozevřel oči.

"Omlouváš se? Nemusíš se omlouvat. Já mám pořádnou šlupku rád. Rozklepe mi to játra, a to mi dělá dobře. Ale něco ti řeknu, kdybys nebyl tak rychlej, vodrovnal bych tě na tejden."

"Opravdu?" Harry byl smrtelně vážný. "Bude mě těšit, když budeme přátelé, pane Dominico, ale už to na mě nezkoušejte. Jsem z toho nervózní. Třeba bych se příště nedržel zpátky."

Dominica rázem přešel úsměv. Malá očka měl najednou číhává.

"Tak ty ses držel zpátky, jo?"

"Nechtěl jsem vám ublížit," řekl Harry.

Tentokrát Dominico Harryho málem dostal. Jeho pěst mu škrtla o bradu, když zaklonil hlavu. Harry praštil Dominica ze strany do čelisti, srazil ho na stůl, stůl se roztrhl a Dominico přistál na zádech. Ležel tam jako na souš vyvržená velryba, oči nevidoucí, mohutné paže doširoka rozhozené.

"Páni!" zalapal Randy po dechu. "Zbláznil ses?" Vyrázil kupředu s očima navrch hlavy, ale Harry ho popadl za paži.

"Nech ho být. Je v pořádku. Nic mu nechybí," řekl. "Líbí se mu, když pořádnou koupí. Slyšels ho."

Dominicovi se do očí vrátil život. Upřeně vzhlížel na Harryho, zakoulel očima a tak na něho zaostřil, potom se zazubil. Nebyl to bůhvíjaký úsměv, ale úsměv to byl. Napřáhl masitou ruku, Harry ho za ni popadl a vytáhl ho na nohy.

"Nejkrásnější šlupka, co jsem kdy koupil." Dominico si mnul bradu a ztuhle se šklíbil. "Dobrý, Harry, už žádný srandičky. Ty a já budem velký kamarádi. Co jsem říkal? Třicet dolarů? Za ten zásah to zvedám na čtyřicet, a to nejlepší jídlo k tomu. Nic jinýho, jen to nejlepší. Zaříd' se jako doma. Postarej se o něho, Randy." Trochu nejistě odkráčel po písku k místu, kde parkoval dodávku buick.

Rozhostilo se dlouhé ticho, za kterého Harry s Randym sledovali, jak nastupuje do vozu a odjíždí, potom Randy nejistě řekl: "Ukážu ti tvůj kutloch." Na Harryho se nepodíval. Na hubeném obličejí mu bylo znát, jak je tím, co se stalo, šokovaný a rozčilený.

"Ne! Ať odtud vypadne!"

Ve dveřích restaurace se objevila dívka, o níž si Harry domyslel, že je to Nina Dominicová. Při pohledu na ni se v něm všechno sevřelo, jako by se dotkl obnaženého elektrického drátu a dostal zásah.

Vzpomněl si na to, co říkal Randy. Nina je něco extra. Musíš ji vidět, abys to pochopil.

No, pomyslel si, Randy nepřeháněl. Bylo jí tak dvaadvacet triadvacet, byla průměrně vysoká, ale zdála se vyšší, protože byla štíhlá. Drobné tělo s plnými prsy a dlouhé nohy. Vlasy, černé jak havraní křídlo, jí sahaly po ramena. Měla je uprostřed rozdělené pěšinkou a rámovaly jí obličej, v němž tkvěla divoká smyslná krása, která na Harryho zapůsobila jako doposud nic. Právě v tuto chvíli běsnila Nina Dominicová vzteky a jemu připadalo, že ten krvelačný výraz a jiskřící oči z ní dělají tak vzrušující ženu, jakou ještě neviděl.

"Tvůj přítel se mi nelíbí, Randy!" řekla a hlas se jí chvěl vztekem, který v ní vzkypěl. "Odved' ho pryč. Při pohledu na něho se mi dělá zle."

Harrymu se napjaly svaly v obličejí a oči se mu změnily z modré v ocelově šedou.

"V čem je problém, slečno Dominicová?" zeptal se tiše.

"Ve vás!" Hnula se ode dveří a stoupla si rovnou před něho. Měla na sobě šarlatové tričko s volnými zády, které zdůrazňovalo plnost jejich řader, bílé elastické kalhoty, v nichž byla patrná pevná křivka jejího zadku a dlouhé nohy.

"Proč se neperete s někým vašeho věku, vy zbabělej vagabunde?"

"Říkáte mi tady, že se váš otec neumí o sebe postarat?" Harry si uvědomoval její hebkou, dokonalou pleť. "Když si chlap koleduje o malér, jako váš otec, dřív či pozděj v něm určitě bude. Je mi líto, že jste rozčilená. Ale bylo by mi ještě mnohem víc líto, kdybych se jako pitomec nechal od něho zmlátit."

"Jestli si myslíte, že tady dostanete práci, tak to se moc pletete!" zařvala. "Já vás tady nechci! Vypadněte a už se nevracejte!"

Z Harryho obličejí se nedalo nic vyčíst.

"Od malých holek si nenechám rozkazovat. Přijal mě váš otec. Jestli mi řekne on, abych šel, půjdu, ale ne, když vy si písknete."

Rozpřáhla se k pořádné facce, ale Harry se jí bez námahy vyhnul. Minula ho a tím prudkým pohybem se zapotácela, až do něho vrazila. Na okamžik pocítil na hrudi oblíný jejich řader, potom odskočila. Stála, prudce oddechovala, probodávala ho pohledem a třásla se vzteky.

"Co se děje?"

Na verandu vyšel mužik v černých kalhotách, bílé rozhalence a s šarlatovou šerpou kolem pasu.

Zlé oči a ústa a nadutý způsob, jakým se držel, byly Harrymu okamžitě protivné.

"Manueli!" rozkřikla se Nina. "Řekni tomu povaleči, ať vypadne! Vyprovod' ho!" Prudce se otočila, proběhla kolem Manuela a zmizela v restauraci.

Manuel si Harryho obhlédl, potom se tázavě podíval na Randyho.

"Kdo je to? Tys ho sem přivedl?"

Randy celý nsvůj přešlápl.

"Je to nový plavčík. Solo ho právě zaměstnal."

Manuel zúžil očka do šěrbin.

"Tak co měla řeči?"

"Je rozčilená." Randy pozvedl bezmocně ruce. "Solo a Harry se přátelsky pošťuchovali. Znáš Sola. Začalo to bejt drobet hustý a Nině se to nelíbilo."

Manuel zaváhal, potom pokrčil rameny.

"Nestojíme tady o žádný maléry," řekl Harrymu. "Jestli tady budete dělat, bacha na to."

"Pokud chcete mít klid, řekněte to panu Dominicovi," řekl Harry tiše. "Jemu se to zřejmě líbí."

Manuelovi zajiskřily oči a ústa mu ztvrdla. Zaváhal, potom pohlédl na Randyho a řekl: "Za půl hodiny ať jseš v baru. Čeká tam práce." Znovu Harryho přejel pohledem a pak se vrátil do restaurace.

"Asi bych měl spíš vypadnout," řekl Harry. "Nechci ti to komplikovat."

"Zapomeň na to," řekl Randy. "Solo tě přijmul. Je spokojenej. Když bude chtít, abys šel, řekne ti to. Pojd' ukážu ti, kde budeš bydlet."

Harry pokrčil rameny, sebral ruksak a pustil se za Randym po betonové cestě dozadu kolem restaurace a potom ke čtyřem dřevěným chatkám skrytým za keři.

Randy otevřel dveře druhé chatičky.

"Tahle je tvoje." Poodstoupil. "Moje hned vedle. Manuel má hned tu další vedle tebe. Poslední je prázdná."

Harry vstoupil do chaty. V malé čtvercové místnosti bylo vedro k zalknutí. Zařízení sestávalo z nízké postele na kolečkách, obyčejné židle, skříně a komody. Za umělohmotným závěsem byla sprcha a záchod.

Složil ruksak na podlahu, přešel místnost a otevřel okno, potom vyšel ven za Randym, který si dal kytaru a látkový pytel do své chaty a čekal na něho u dveří.

"Dobrý?"

"Žádnej Hilton, ale stačí to," řekl Harry. Zapálil si cigaretu, zadíval se na Randyho a potom tiše nadhodil: "No tak to řekni. Podle tebe jsem neměl starýho pána praštit... nemám pravdu?"

Randy se vyhnul Harryho pohledu. "Urazils jeho pýchu. Solo si myslí, že je v okrese jednička. Nikdo ho nikdy neporazil." Randy si vrazil ruce hluboko do kapes. "Sakra! Vod tebe to teda schyťal."

"Dostal, co mu patřilo. Člověk se nemůže ohánět pěstí tak jako on, aby za to dřív či pozděj nemusel zaplatit. Poprvé a podruhé jsem se držel zpátky jenom proto, že je tlustý a o tolik starší než já. Praštil jsem ho jenom tak, abych ho varoval, ale on si myslel, že mě může dostat, a nedokázal odolat pokušení." Upíral na Randyho studené světlé oči.

"Právě jsem se vrátil z džungle, kde se psi navzájem požírají. Je to těžké mít trpělivost s podvodníkama, hipíkama, teploušema, narkomanama a poserama, který zaneřád'ujou tuhle zemi. Když mě nechají na pokoji, vyjdu s nima, ale když se na mě začnou vytahovat, mají z pekla smůlu."

"Jasně." Randy se nuceně usmál. "Háček je v tom, že to lidi od tebe nečekaj. Možná bys měl chodit s nálepkou ,Pozor, nebezpečí.'"

Harry se najednou uvolnil. Usmál se.

"Možná bych měl," řekl.

Krátce po deváté uviděl Harry Sola Dominica vracet se z trhu. Pozoroval dva černošské čišníky, jak pobíhají po písku a nosí dovnitř nejrůznější krabice a koše, které zpoloviny dodávku zaplnily.

Harry seděl ve stínu palmy asi tak čtyři metry od své chaty. Strávil zde poslední dvě hodiny, držel se stranou a čekal na

Sola.

Při tom čekání pilně přemýšlel. Mnohem víc mu ležela na mysli záhada kolem mrtvého muže než Dominico nebo jeho vznětlivá dcera.

Když pohřbili tělo, dojel s Randym na předměstí Miami, kde narazili na parkoviště přívěsů. Nad vjezdem viselo oznámení, že parkování je zdarma, a už tam stálo takových dvě stě přívěsů. Harry se rozhodl, že to bude to nejlepší a nejbezpečnější místo, kam karavan zašít. Tak brzy po ránu se tam nikdo nepotloukal. Přívěs odpojili a zanechali v řadě mezi ostatními, aniž je někdo viděl.

Za Miami našli rozlehlé parkoviště plné vozů, což se rovněž jevílo jako ideální místo, kde zanechat mustang. Než auto opustili, Harry ho uvnitř i vně utřel mokrou kůží, aby měl absolutní jistotu, že se tam nenajdou jejich otisky.

Neradi tam ten mustang nechávali, museli dojít na dálnici a nastoupit do autobusu, který je dovezl k restauraci Dominico.

Když tak v duchu znovu probíral každý krok, který udělal, pocítil uspokojení, že učinil veškerá opatření, aby jejich stopy zakryl. Dokud se nenajde tělo, říkal si, bude klid. Byla naděje, že mustang na tom odlehlém parkovišti pár týdnů nenajdou, a i kdyby ho našli, pořád ještě to nebude znamenat, že by začali vyšetřovat vraždu.

Zajel rukou do kapsy u kalhot a nahmátl klíč, který našel přilepený k paruce mrtvého. O tomhle nálezu Randymu neřekl a ještě se nerozhodl, jestli mu to vůbec poví.

Věděl, že se to zoufale snažili najít, jinak by mrtvého tak kruté nemučili a on by nezvolil tak důmyslnou skrýš. Vybavil si černou, ohořelou nohu a řekl si, že by do takové krajnosti nikdo nezašel, pokud toto není klíč k nějakému životně důležitému tajemství.

Zeptal se Randyho, kde je místní letiště. Dověděl se, že patnáct mil na východ za městem, spočítal si, že odtud to bude něco málo přes dvacet mil.

Uvažoval, kdy nejdřív by se mohl na letiště dostat, jestli nějakým autobusem nebo zda by si mohl vypůjčit od Sola vůz. Řekl si, že bude muset den dva počkat, ale že nesmí čekat, až se v restauraci rozběhne provoz, to by nemohl požádat o volno. Připadalo mu zvláštní, že Randy tak snadno pustil z hlavy toho mrtvého, když nabyl přesvědčení, že za sebou zametli stopu. Ani se víc nezajímal o tu záhadnou ženu, která jim hodila na krk mustang s přívěsem, ani o bílý mercedes a řidiče, který tu ženu určitě naložil. Pokud to nezajímal Randyho, tak Harryho ano.

Dokud se však nedostane do té schránky na zavazadla a nezjistí, co v ní je, uvažováním o té záhadě jediné marné čas. V myšlenkách se vrátil k momentální situaci.

Pozoroval Sola, jak ztěžka kráčí k restauraci, a když vyšel po schodech na verandu, objevila se Nina.

I na tu dálku Harry viděl, že s ní ještě cloumá vztek. Začala Solovi něco namíchnuté vykládat. Tyčil se nad ní, vraštil čelo a poslouchal.

Harry slyšel její pronikavý hlas, ale nerozuměl tomu, co říká. Co chvíli máchla rukou směrem k chatám a on věděl, že si na něho stěžuje.

Říkal si, jestli má na otce takový vliv, aby ho vyrazil.

Navzdory tomu, že byla vůči němu tak zaujatá, udělala na něho hluboký dojem, a to ho znepokojovalo. Od chvíle, kdy ztratil Nhan, až do dnešního dne měl k ženám neosobní a rezervovaný vztah. Bral si ty, které se samy nabízely, což dělaly mnohé, a okamžitě je pouštěl z hlavy. Věděl však, že kdyby tato dívka nebo on nebo oba dva někdy dovolili, aby se jim situace vymkla z rukou, nastanou komplikace.

Nic si nepřál mň, než další problém. Měla však v sobě něco, co ho vzrušovalo. Možná že, pomyslel si celý nespávaj, se řítím do dalšího maléru, ten třeba bude dokonce i stát za to.

Uviděl, jak Solo najednou zvedl ruku a zarazil Ninino vehementní gestikulování. Solo chvíli hovořil a přitom jí hrozil tlustým prstem, načež Nina pokrčila rameny, otočila se a nafrčené zmizela.

Solo stál na verandě, obličej zamyšlený, potom pohlédl směrem k Harrymu a pokynul mu.

Harry se zvedl a pustil se po písku k němu, Solo sešel po schodech z verandy a vyšel mu vstříc.

Když k němu Harry došel, Solo se usmál.

"Drobet ses chytnul s mojí dcerou, co?"

"To bych neřekl," odpověděl Harry s bez výrazným obličejem, "ale ona se do mé opravdu trochu pustila."

Solo se zasmál, hlubokým dunivým basem.

"Je to hezká holka a já ji kazím." Zavrtěl hlavou, oči rozněžnělé. "Je po svojí mrtvé mámě, a to byla krasavice! Harry, dávej si pozor. Mojí holčičce nejdeš pod nos. Já jí řekl, že jseš slušnej člověk a že zůstaneš, ale dávej si pozor." Zabodl prst Harrymu do hrudi. "Něco ti řeknu, Harry. Vona vo mně má vysoký mínění, vždycky měla. Nemůže uvěřit, že stárnu, a když jsi mě dostal, rozbil jsi její sen." Solo se zašklíbil. "Chápeš, co tím chci říct? Pamatuješ se na Dempseyho? Já ho zbožňoval, když jsem byl mladej. Viděl jsem všechny jeho zápasy. Když ho Tunney dostal, dalo mi to ránu... zničilo to můj sen." Odfrkl si širokými nozdrami. "Nikdo by neměl mít o nikom vysoký mínění, no ale ona je mladá." Zpřímá na Harryho pohlédl. "Chápeš, jo?"

"Ano, chápu, pane Dominico," řekl Harry. Odmlčel se, potom pokračoval. "Možná bych měl radši odejít. Nechci vaši dceru obtěžovat tím, že tady zůstanu. V tomhle městě je spousta jiné práce."

"Nikdy se nenech zastrašit ženskou, Harry," řekl Solo.

"Tak to není," Harry stočil pohled na jasné modré nebe. "Potíž je v tom, že jsem příliš dlouho žil v džungli, kde muži jsou nervózní, zlí a schopní vybuchnout bez sebemenší příčiny. Měli smrt za patama tak dlouho, že si nemůžou pomoci, aby nebyli zlí. Co jsem se vrátil do téhle žerné, mám poněkud malou trpělivost s těmi, kteří ke zlému chování nemají dobrý důvod. Takže když vám to nebude vadit, pohnu se dál a všechno dobrý. Okay?"

"Žádný okay. Chci, abys zůstal. My dva si máme hodně co povídat a budeš mi pomáhat. Když budeš mít s Ninou nějaký potíže, řekneš mi to. Já to zadržu. Je to hezká holka, ale má stejnou náturu jako její máma. Já té žádám, abys

zůstal."

Harry zaváhal.

"Dobře, pane Dominico. Zůstanu."

Solo se zazubil a popleskal ho po rameni.

"A přestaň mi říkat pane. To nemám rád. Říkej mi Solo jako tady každý. Musím se dát do vaření oběda. Dneska tady nebudem mít moc plno, ale musíme být připravený. Chceš s něčím pomoci?"

"Proto jsem tady."

"Prohlídni teda věci támhle v ty kůlně. Pošlu ti dva kluky, aby ti pomohli. Chci, abys spustil na vodu plošiny a připravil pedala. Odtědka máš pláž na starosti, Harry. Chci, aby byla čistá a upravená, lehátka a slunečníky všechny v pořádku. Zvládneš to?"

"Jistě."

"Ve dvanáct přijď do kuchyně, jo? To jíme." Znovu poklepal Harrymu na rameno. "A Ninu pusť z hlavy. Jestli tě bude otravovat, řekni mi to a já jí naplácám na zadek."

Harry přikývl, ale neusmál se. Nebyl v náladě. Instinktivně vycítil, že dělá chybu, když nejde pryč, ale přitahovala ho tolik, že byl rád, že ho Solo přemluvil, aby zůstal.

Příští dvě hodiny pracoval s dvěma barevnými chlupci. Za tu dobu vyrovnali na písku do řady dvacet pedál a prohlédli je. U třinácti Harry nařídil, že potřebují opravit, a když kluci odešli pro lak a štětky, podíval se, kolik je hodin! Bylo deset minut po dvanácté.

Zašel do chaty, rychle se osprchoval a navlékl si čistou košili. Potom se vydal k restauraci a zadem se dostal do velké vzdušné kuchyně.

Solo, Nina, Randy a Manuel už jedli.

"Pojď, pojď, mávl Solo na židli vedle sebe.

"Nemusíš až zas tak pilně pracovat. Sedni si a jez, dokud něco je. Ninu, moji dceru, znáš."

Nina nevzhlédla. Zaobírala se velkým garnátem. A jako by tam Harry vůbec nebyl.

Solo na něho mrkl a představil ho Manuelovi, který na něho krátce pokývl a přistrčil mu mísu garnátů.

"Posluž si, Harry. Viděl jsem, že jsi vytahal pedala. V jakým jsou stavu?"

Harry mu to pověděl. Seděl naproti Nině a nedokázal z ní spustit pohled. Ona však oči nezvedla, a když snědla ještě dva garnáty, odstrčila židli a vstala.

"Zatím ahoj, tati," řekla a odešla z kuchyně.

Harry se vynasnažil zamaskovat rozmrzelost, ale nepovedlo se mu to.

"Nevšímej si jí," řekl Solo, když viděl, jak se Harry mračí. "Nikdy u oběda dlouho neposedí. Budu mít zítra na trhu těžký den. Nechceš jet se mnou, Harry? Je půl pátý na tebe moc brzo?"

"Samozřejmě pojedu."

Randy udělal dlouhý seznam alkoholu, který v baru potřeboval, a zatímco ho se Sólém probírali, Harry dojedl. Manuel odešel, když Harry pojídal jablečný koláč. Nesnažil se skrýt, jak je mu Harry protivný, ale Harry ho ignoroval, znamenal pro něho ten nejmenší problém.

Randy se vrátil do baru a zanechal Sola s Harrym o samotě. Solo nalil Harrymu sklenici bílého vína.

"Nebudu mít čas popovídat si o synovi, až cestou na trh," řekl. "Chci slyšet všechno o tom, jaký to tam je. Sam je dobrej kluk. Moc mi chybí. Moc by mi tady pomoh, ale předvolali ho a musel jít."

Harry vypil víno.

"Ano." Zvedl se od stolu. "No, není sám."

"To jo." Solo si ztěžka povzddechl. "Je to špatný. Všecko to nesmyslný zabíjení." Zavrtěl hlavou a odstrčil židli. "Večeře je v sedm. Když budeš něco chtít: pití, kafe, cokoli, přijď sem a řekni si. Joe se o tebe postará." Pokývl na velkého, usmívajícího se černocho, který na pracovním stole opodál plnil slánky.

"Některý večer bych se třeba rád porozhlédl po městě?" řekl Harry nenuceně. "Jak je to s dopravou? Jede tam autobus?"

"Jistě, autobusy jezdí každou půlhodinu. Poslední jede zpátky ve dvě po půlnoci."

"Tak dlouho bych se nezdržel." Harry vzal na vědomí, že mu Solo vůz nenabídl. "No, tak já půjdu."

Zbytek odpoledne a večer strávil na pláži. Byla tam spousta práce a brzy výtečně vycházel s těmi dvěma barevnými mládenci, Charliem a Mikem. Společně natřeli pedala, promazali je a usadili držáky na slunečníky, což byla těžká práce a Harry se nadřel, ale líbilo se mu to.

Krátce před sedmou si šel zaplavat a odvěkl na vodu jednu plošinu. Deset minut se jen tak pro radost potápěl a přál si, aby tam bylo skokanské prkno, aby se mohl protáhnout. Řekl si, že o tom promluví se Sólém. Byla by to atrakce.

Otřel se, oblékl si kalhoty a košili a vydal se do kuchyně. Když vešel, Nina už dojedla a právě se zvedala od stolu, ačkoliv se opozdil jen o pět minut. Prošla kolem něho, aniž mu věnovala pohled. Manuel už také dojedl a odcházel zpátky do restaurace.

Solo u velkého sporáku připravoval omáčku. Měl na sobě bílý pracovní oblek a vysokou kuchařskou čepici a vypadal nadmíru profesionálně. Na časnou večeři se totiž dostavila skupinka osmi lidí.

Joe před Harryho postavil talíř se silným steakem a pomfrity a na uvítanou se na něho zešíroka usmál.

"Chcete pivo, šéfe?"

"Spousty piva bych prosil." Obrátil se na Sola. "Randy nebude jíst?"

"Večeří v baru." Solo přičichl k omáčce a spokojeně přikývl. "Měls dobrej den, jo? Hodně sluníčka a čerstvého vzduchu?"

"Prima." Harry se rozhovořil o skokanském můstku.

Solo nepřestával míchat omáčku a přitom pozorně poslouchal.

"Dokázal bys to zařídít, Harry?"

"Jasně. Našel jsem pro to to pravé místo. Korálové podloží a hluboká voda. Potřebovali bychom stavební dříví, nějaké rohože, ocelové trubky, něco betonu a mužem se do toho pustit. Kdyby se ti to zamlouvalo, mohl bych večer dělat představení. Stačí pár reflektorů a mohli bychom hostům něco nabídnout."

Solo ochutnal omáčku, spokojeně zamručel a potom pokynul Joeovi, že může servírovat. Potom si přišel sednout vedle Harryho.

"Co jako máš na mysli... jaký představení?"

"Skoky do vody. Už jsem z toho vyšel, ale dostanu se do formy."

Solo se rozzářil.

"To je báječný nápad. Tak jo, Harry. Zejtra se mnou jedeš nakupovat. Až skončíme, vysadím tě u Hammersona ve skladu dřeva. Řekneš mu, co potřebuješ, a on to pošle. Zpátky potom dojedeš autobusem, jo?"

"Dobře."

Po večeři si Harry obstaral listy papíru, pravítko a tužku a odešel k sobě do chaty. Pustil se do nákresu skokanského můstku. Když počítal, kolik bude potřebovat dřeva, a dokončil přesný nákres, bylo téměř deset.

Řekl si, že si ještě zaplave a teprve potom zalehne. Z teplé, klidné vody měl dobrý výhled na osvětlenou restauraci.

Večeřelo tam tak tucet lidí a čtyři pět bylo v baru. Viděl Randyho v bílém saku, jak pilně míchá pití. Manuel, nastrojený a s rudou šerpou, přecházel od stolu ke stolu, cenil zuby, naléval víno a luskal prsty na číšníky.

Ale Harry se na Randyho nebo Manuela sotva podíval. Hledal Ninu. Pak ji uviděl. Byla v bílém kalhotovém kostýmu, kolem štíhlého pasu pásek ze zlatých kroužků. Černé lesklé vlasy měla volně rozpuštěné, a když pohodila hlavou, světlo se jí odrazilo od brilantových náušnic.

Stála na verandě a upírala pohled jeho směrem, ale pochyboval, že ho vidí. Pozoroval ji, dokud se najednou neotočila a nevešla do baru, kde se začala vybavovat s mužem v bílém smokinku a se sklenkou v ruce.

Harry se dlouze a hluboce nadechl, potom se tiše a rychle pustil ke břehu.

Solo Dominico udělal poslední nákup právě, když hodiny na věži na tržišti odbily deset.

"Okay... hotovo," řekl, když si Harry hodil těžkou lepenkovou krabicí vybraných sýrů na rameno. "Teď si dáme kafe. Potom tě vysadím u Hammersona kvůli dřevu."

Harry přikývl. Razil si cestu davem nákupčích z restaurací a hotelů, kteří stále ještě obléhali stánky se sýry. Uložil krabici do dodávky, zavřel ji a zamkl a potom se přidal k Solovi, který ho vedl postranní ulicí ke snacku.

Ve velké místnosti byla hlava na hlavě. Solo se zřejmě s každým znal a zastavoval se u stolů, představoval Harryho, usmíval se a žertoval.

Konečně dorazili k pultu a Solo objednal dvakrát kávu.

"Zkus tohle," řekl a přistrčil Harrymu vrchovatou mísu tmavých, křupavých párků. "Specialita podniku: vepřové se nakládá do rumu. Po ranním záprahu sednou." Pozorně se na Harryho zadíval. "Práce se ti líbila?"

Harry přikývl. Práce se Sólém se mu líbila. Během patnáctimílové jízdy vyprávěl o Vietnamu a odpověděl Solovi na spoustu otázek. Když dojeli na trh, sledoval Sola, jak nakupuje a vyjednává a rychle mu došlo, že se Solo ve svém řemesle vyzná o poznání líp než prodavač. Právě spolu pojídali třetí párek a Harry Solovi popisoval terén, ve kterém bojoval, když k pultu přistoupil vysoký, houževnatě vyhlížející mužský s opáleným, vrásčitým obličejem a jasnými, ledové modrými očima.

"Nazdar, Solo, jak se vede?" zeptal se a napřáhl ruku.

Solo se rozzářil, potřásl si rukama.

"Co vy tady, pane Lepski? Na tomhle trhu nejsou žádní lumpové."

"Komu to budete vykládat? Víte stejně dobře jako já, že jsou to všechno švindlíři, co by pro pěťák podřízli vlastní mámu."

Přejel Harryho studeným zkoumavým pohledem, což Harrymu řeklo, že je od policie.

"Harry, to je detektiv Tom Lepski z městského sboru. Moc chytrý mládenec," řekl Solo. "Pane Lepski, to je Harry Mitchell, můj nový plavčík."

"Tak?" Lepski si Harryho prohlížel. "Umíte plavat? Ten poslední trouba, co ho Solo najal jako plavčíka, neuměl ani vzít veslo do ruky."

"Se mnou budete v bezpečí," odpověděl Harry tiše. "Až budete potřebovat záchranu, já vás zachráním."

Solo se zachechtal a plácl se do masitého stehna.

"Správně, správně! Určitě se někdy přijdte, pane Lepski, ke mně trochu pobavit: všechno na účet podniku... a jen to nejlepší. Zaplavete si. Harry vás zachrání, že jo?"

Lepski nasadil mrazivý úsměv.

"Třeba jo." Vzal si párek a zahryzl se do něho. "Kdy jste naposled viděl Plešouna Riccarda, Solo?"

Solo doširoka rozevřel malá očka.

"Riccarda? Neviděl jsem ho léta. Zajímáte se o Plešouna, pane Lepski?"

"Doneslo se mi, že tady Plešoun byl v úterý a zaskočil k vám na návštěvu, Solo."

Solo důrazně zavrtěl hlavou.

"Omyl, pane Lepski. To musej bejt dva roky, co jsem posledně Riccarda viděl."

Lepski na Sola upíral zamyšlený pohled, potom se zašklebil a pokrčil rameny.

"No tak dobře. Když to říkáte. Plešoun tady byl tři dny. Za váma teda nezašel? Pročpak?"

"Co já vím?" Solo vypadal zaraženě. "S Riccardem jsme se nikdy nekamarádili. Proč by vůbec měl vědět, že jsem v

Paradise City?"

"Já to slyšel jinak. Já slyšel, že vy dva jste byli moc velký kamarádi. Jelikož kdejakej gauner široko daleko ví, kde vás hledat, proč by neměl Plešoun?"

"Vy jste na mě moc chytřej, pane Lepski," řekl Solo a zavrtěl hlavou. "Pravda, svýho času jsme se s Plešounem drobet přátelili, ale já ho neviděl už dobrý dva roky."

Lepski znovu pokrčil rameny.

"Okay, okay. Můžete mi říct, co jste o něm slyšel novýho, od ty doby, co jste ho viděl naposledy?"

Solo hrábl po dalším páрку.

"No, pane Lepski, opravdu se mi sem tam něco donese. Jak víte, mládenci za mnou choděj, abych se do něčeho menšího pustil, ale já vždycky řeknu ne. Už nic takovýho nepotřebuju." Ponořil párek do chilli omáčky na pultě.

"Opravdu se leccos dovím. Slyšel jsem, že Plešoun udělal nějaký velkej kšeft ve Vero Beach. Podrobnosti neznám. Nechtěl jsem nic slyšet. Už mě to nezajímá."

"Vážně? Ve Vero Beach?" Lepski z něho nespouštěl pohled. "Co to bylo za kšeft?"

"Nevím. Upřímně řečeno, pane Lepski, já tomu nevěřil. Ve Vero Beach není nic."

"Jedině, že je to výtečný místo pro pašeráky," podotkl Lepski.

"To jo, to je, ale Plešoun byl kasař. Když jsme se znali, nebyl žádný pašerák."

"Což neznamena, že se jím nestal. Kdy měl ten kšeft udělat?"

"Před dvěma měsíci, co já slyšel."

Harry tomu všemu naslouchal se vzrůstajícím zájmem. Odvrátil se, aby byl k Lepskému zády, a zabýval se párky.

"Hele, Solo, potřebuju píchnout," řekl Lepski. "Tohle by mohla být moje příležitost. Žena mi vyhrožuje, že jestli mě brzy nepovýšej, nedá mi najist. Povídá se, že Riccarda oddělali. Vím, že zmizel. V úterý byl v tomhle městě. Jeden z mých lidí ho poznal, když odcházel z letiště. Mám pod sebou hordu skopovejch hlav. Tenhle tupec neohlásil, že Riccard přijel. Nechal ho odjet takíkem a nesledoval ho, dokonce ani neupozornil policejní ředitelství. Když syčák jako Riccard přijede do tohohle města, rozsvítí se červená, nebo by se rozsvítit měla, já ale o tom nic nevěděl, dokavad si ten můj pitomec nezačal druhý den pouštět hubu na špacír a nezmínil se, že Riccard je ve městě. Já si řek, co kdyby, a proklepnul jsem všechny půjčovny aut. Riccard by auto nutně potřeboval, a protože přijel bez něho, řekl jsem si, že si nějaké vypůjčil."

Hertz z Vero Beach oznámil, že muž odpovídající Riccardově popisu, si vypůjčil mustanga na jméno Joel Blach z Clevelandu. Ověřili jsme si to v Clevelandu - na udané adrese žádný Joel Blach neexistuje. Tak jsem k Hertzovi zanesl Plešounovu fotku a tam ho bezpečně poznali jakožto Blacha. Ted'ka jsou Riccard a mustang v prachu."

Solo vyhlížel zkormouceně.

"Moc mě to mrzí, pane Lepski, ale nemůžu vám pomoci. Až na to, co jsem vám řekl, nevím o Riccardovi dva roky nic. Za mnou nebyl. Co jsem slyšel, jsem vám řekl... To je všechno. Moc mě to mrzí."

Lepski upřeně zíral Solovi do černých očí.

"Dobře, ale bacha na to, Solo. Jste čistej pět let. Ať to tak zůstane." Prodral se davem v baru a vyšel na sluncem zalitou ulici. Solo dopil kávu. Dobromyslně na Harryho mrkl. "Půjdem, ne?"

Vyšli ze snacku a pustili se k dodávce. Solo se vecpal za volant, nastartoval a vyjel s vozem z parkoviště.

Když ujížděli po dálnici, Solo poznamenal: "Ten Lepski je ohromné ctizádostivej polda. Žádný hlupák, ale moc ctizádostivej. Moc mu pomáhat nebudu. Randy ti o mně řekl, co?"

"Ano, trochu se zmínil," řekl Harry opatrně.

"Napravenej kasař... to ti řek, že jo?"

"Přesně tak."

Solo se zazubil.

"A tak je to správné. Mne vyhovuje, že žiju tak, jak žiju. Poldové mě po celou dobu nespustili z očí. Možná bych mohl udělat něco velkého a jít na odpočinek, ale mně se nechce ani jít na odpočinek, ani strávit zbytek života v base."

Povídám ti to, protože jseš jako můj syn. Pro mě je to moc zlý, že mám syna na vojně. Nina je moc milá holka, ale holky tomu nerozuměj. Sam tomu rozuměj."

"Rozuměj... čemu?" zeptal se Harry.

"Co je to ctizádost. Děvčata nechápou, že ctizádostivý muž má potřebu se prosadit. Jako když tě to popadne, když se koukneš na hezkou ženskou. O.K., někdy mě to zase posedne. Když za mnou nějaký pitomec přijde s náramným návrhem, ale nemá ponětí, jak to provést. Někdy jsem ve velkém pokušení, Harry, ale mám na paměti svůj podnik a Ninu. Kdyby se se mnou něco stalo, nebyla by schopná podnik vést, a co by s ní potom bylo?"

"Jo." Harry se odmlčel, pak se zeptal. "Kdo je Plešoun Riccard?"

"Druhý nejlepší kasař v branži. Já jsem první." Solo se bouchl pěstí do hrudi. "Svýho času jsme pracovali společně."

Tehda mě chytli. To mi dalo lekci, Harry. Nikdy s nikým do party. Nikdy nikomu nevěřit, když jde o něco protizákonného. Plešoun už na tohle začíná bejt moc starej. Nejvyšší čas, aby šel na odpočinek, jako já. Nespolehnul bych na jeho úsudek, a na tom hodně záleží."

"Chtěl po vás, abyste s ním tu práci udělal vy?" Harry se zeptal jakoby nic a nepřestával s neproniknutelným obličejem upřeně hledět předním sklem.

"Ne, nic takovýho. Choval se tajněstkářsky, byl rozčilený. On..." Solo se náhle odmlčel a pronikavě na Harryho pohlédl. "Moc kecám. Proč se ptáš?"

"Řekl jste mi, že Lepskému moc pomáhat nebudete. Z toho jsem se domyslel, že za vámi minulý úterý Plešoun přece jenom přišel."

Solo se poněkud přihlouple zazubil.

"Chytřej. Byl by z tebe dobrej polda, Harry. Jo, máš pravdu, ale na co to Lepskému vykládat. Jo, přišel. Chtěl si vypůjčit"

můj člun." Solo se zašklebil. "Jdi si člun vypůjčit, jestli ho chceš, řekl jsem mu, ale svůj ti nedám. Musel jsem pěkně šetřit, abych si ho mohl koupit. Řekl jsem mu, jdi si nějaký někde vypůjčit. On na to, že nemá peníze a že mi koncem měsíce zaplatí pět táců, když mu večer ten člun přenechám. Vysmál jsem se mu. Pět táců. Myslel si, že jsem blázen? Kromě toho měl nahnáno. Byl nervózní jak moucha na horkým talíři. Proč bych mu měl půjčovat svůj člun, když byl v takovém stavu? Buď by ho prorazil nebo se s ním převrátil." Pohládl si hustý knír. "Teď se po něm slehla zem. Možná kdybych mu půjčil člun, tak by zmizel taky." Položil těžkou ruku Harrymu na koleno. "Nebudeš o tom nikde mluvit, jo?" "Samosebou," řekl Harry.

Tak asi měli ujeti mlčky, potom Solo řekl, jako by uvažoval nahlas. "Myslím, že Plešoun je po smrti. Myslím, že po něm někdo šel. Z člověka není často cejtit strach, ale já ho z Plešouna cejtíl."

Harry pomyslel na tu spálenou, zčernalou nohu a na děs v mužových očích. Neklidné se zavrtěl.

"Plešoun byl srandovní chlápek. Hrozně marnivej," pokračoval Solo. "Utrácel spousty prachů za paruky. Nenáviděl, když se mu říkalo Plešoun. Málem se z toho zbláznil, když si kroutil flastr... seděli jsme spolu ve stejný base. I dozorce mu říkal Plešoun." Solo zavrtěl hlavou. "Bylo mi ho líto, i když to byl takovej pitomec. Když jsme spolu dělali káču, stáhl si rukavici, aby si moh narovnat paruku a zanechal po sobě otisk. Takhle nás dostali... kvůli jeho paruce!" Velké břicho se mu otřásalo, jak se smál. "Jen si to představ!" Ubral plyn a zpomalil. "Jsme tady... u Hammersona. Je to můj moc dobrý kamarád. Vysadím tě tady. Objednej si dřeva, kolik budeš potřebovat. Hammerson ti řekne, kde dostaneš to ostatní. Ten nápad se skákáním do vody se mi líbí, Harry... to je chytrý."

Zastavil a Harry vystoupil.

"Za půl hodiny ti jede autobus," řekl Solo otevřeným okénkem. "Vrat' se včas na oběd. A Harry, už žádný řeči o Plešounovi, jo? Člověk nikdy neví. Poldové nikdy nespějí. A buď opatrněj, jestli narazíš na Lepského. Chytrej jak vopice. Ctízádstověj. Už o tom nebudem mluvit, jo?"

Harry pozoroval, jak dodávka odjíždí, potom zamyšleně vešel do velkého dvora s dřívím.

#### KAPITOLA ČTVRTÁ

Na pláži před restaurací Dominico se pod slunečníky rozvalovalo takových třicet mužů a žen a vyspávali oběd. Byli to lidé nejrůznějších velikostí a postav a všichni tak spoře oblečení, jak jen slušnost dovolovala.

Nad restaurací, v které to před hodinou kypělo čínorodostí, se vznášelo ticho. Odněkud ze zadní části restaurace tichý chrčivý zvuk oznamoval, že Solo Dominico spí.

Slunce časného odpoledne se opíralo do písku a moře a hebký, horký vánek vysušoval olej a pot z těl opalujících se nadšenců.

Harry seděl ve stínu stromu, nabíral do dlaně horký písek a nechal si ho protékat mezi prsty a přitom hovořil. Vedle něho ležel na zádech Randy a s očima skrytými za slunečními brýlemi naslouchal.

Harry v mysli přemítal to, co mu řekl Lepski, a to, co vykládal o Plešounovi Riccardovi Solo. Po krátké úvaze se rozhodl, že by to měl Randy vědět. K tomuto rozhodnutí dospěl proto, že byl Randy v nebezpečí, že bude mít na triku Plešounovu vraždu. Musel to Randymu říct.

"Tak takhle se věci mají," zakončil. "Ať ho zabil kdokoliv, šel po tomhle klíči a nedostal ho. Mám ho já."

"Zahod' ho," řekl Randy bez váhání. "Je to minulost. Teď jsme v suchu, ať to zůstane tak."

"To není tak jednoduché." Harry si objal kolena a poposedl si. "Tu mrtvolu na nás nastrčili. Jestli se někdy najde, začnou honit vraha. Už teď si policie myslí, že ho odkrouhli. Najisto to nevědí, samozřejmě, ale podezření mají, takže už jsou ve střehu. Lepski má za ušima. Jestli najde mustang, začne do toho vrtat a mohl by nás vyhmátnout. Nejsme v suchu. Chci zjistit, co je v té skřínce na zavazadla."

"Přesto radím, zahod' ten klíč."

"Říká se, že Plešoun jel v nějakém velkém kšeftu," pokračoval, jako by ho Randy nepřerušil. "Byl to prvotřídní kasař. Jeví se mi to tak, že ho najali, aby otevřel sejf. Když se dostal k obsahu, podfoukl je a schoval ten lup ve schránce na zavazadla. Lidi, co pro ně pracoval, ho dopadli a zmáčkli, aby promluvil. Nepromluvil a přitom, jak ho přesvědčovali, umřel. V té schránce, Randy, může být hromada peněz. Jestli ano, budou naše."

Randy se prudce posadil. Tázavě se na Harryho podíval.

"Nechápu. Co tím chceš říct?"

Harry nepřestával upírat pohled přes rozpálený bílý písek.

"Policie neví víc, než že se o Plešounovi říká, že jel v nějakém velkém kšeftu. Nevědí, co to bylo. Kdyby to byla normální krádež, měli by ji hlášenou. Nic hlášeno nemají, takže to musí znamenat, že je to nějaká levota. Ukradl peníze nebo něco cenného kriminálníkům, kteří tím pádem nemůžou jít na policii a stěžovat si. Takovéhle peníze nepatří nikomu."

Randy byl celý napjatý, jak ho to zaujalo.

"Chceš říct, že kdybysme v té schránce našli prachy, že je mužem sebrat?"

"Nevidím, proč ne... patří tomu, kdo je najde." Pohlédl na Ran-dyho. "Pořád ještě chceš, abych ten klíč zahodil?"

"Nevím, ale vím, že tam něco cenného opravdu být musí. Pro mě by to musel být pořádný balík prachů, abych si kvůli tomu nechal pálit nohu jako Plešoun a nevydal ten klíč. Takže jestli to nejsou peníze, je to něco, co za spoustu peněz stojí."

"Přesně tak."

Randy zabořil prsty do písku. Hubený obličej měl zmatený. "Já ti nerozumím, Harry. Tohle všechno jsi mi nemusel říkat. Nemusels mi říct, že jsi ten klíč našel. Mohls tu schránku otevřít, vzít si ty peníze, nebo co tam je, a neřít mi o tom nic. Proč mě do toho bereš?"

Harry se na něho pozorně zahleděl.

"Jestli nás někdy policie vyhmátně, mohli bychom skončit na elektrickém křesle. Já si myslím, že když oba lítáme ve

stejném maléru, měli bychom se dělit i o to, co na tom vyděláme."

Randy udiveně zavrtěl hlavou.

"Ty jseš podivín, Harry... ale děkuju." Chvilí přemýšlel, potom se celý rozzářil. "Páni. Opravdu si myslíš, že budem bohatý?"

Harry pokrčil rameny.

"Nespoléhej na to." Najednou mu oči zostražitěly, když uviděl vycházet z restaurace Ninu. Mela na sobě červené bikiny a nesla ručník. Srdce mu poskočilo, když ji pozoroval, jak běží po písku. Pocítil divoký příval touhy při pohledu na pohyb jejích ňader a boků.

"Koukej jinak," řekl Randy tiše a nespouštěl z něho pohled. "Říkal jsem ti: není pro nikoho, pokavád se nechceš dostat do sporu se Solem."

Hany se zvedl. Obrátil se k Nině zády, když vběhla do moře.

"Řekni mu, že jsem si půjčil buick. Jdu objednat zábradlí na skokanský můstek."

"Je to daleko od letiště?" zeptal se Randy.

"Tak moc zas ne."

"Je mi to jasný... vyřídím mu to."

Harry zašel do chaty, převlékl se do košile s krátkými rukávy a kalhot, pak se vydal na parkoviště. Když se blížil k dodávce, zarazil se.

V protější řadě na zastřešeném parkovišti stál bílý mercedes S 180. Takový vůz se nevidí každý den, pomyslel si Harry, a zaváhal. Myšlenky mu přeskočily k bílému mercedesu, o kterém si byl jistý, že naložil tu ženu, co řídila mustang. Pouhá náhoda? Je to dost pravděpodobné, ale na vojně dostal příliš dobrou školu, aby nepřijímal nic než pouhá fakta. Rozhlédl se po dvou dlouhých řadách vozů, nikoho nezahlédl, a tak přistoupil k mercedesu. Okénka měl stažená, a tak mu nedalo práci nahnout se dovnitř a prohlédnout si licenční štítek. Zněl na jméno:

Emmanuel Carlos

1279 Pine Tree Boulevard

Paradise City.

Nic mu to neřeklo. Poodstoupil od vozu, znovu se rozhlédl napravo, nalevo, znovu zaváhal.

Při pohledu na ten vůz zostražitě a znepokojilo ho to. V okrese musí samozřejmě jezdit spousta bílých mercedesů S 180, jeho mozek však odmítal nechat ten vůz plavat.

Rychle prošel dlouhou stíněnou uličkou a vešel do baru.

Joe umýval sklenice a pobrukoval si. Když Harryho uviděl, černý, lesknoucí se obličej se mu rozzářil.

"Něco k pití, šéfe?" zeptal se.

"Dám si kolu, díky." Harry se posadil na stoličku a opřel se lokty o pult. V baru bylo liduprázdno. Velkými okny viděl na pláž a lidi pod slunečníky.

Joe nalil kolu, přidal led a přistrčil sklenici Harrymu,

"Nevěděl bys, kdo je to Emmanuel Carlos?" zeptal se Harry, když se důkladně napil.

"Pan Carlos? Jasně, šéfe." Zakoulel očima. "Jeden z našich nejlepších hostů. Chodí sem pravidelně třikrát čtyřikrát týdně. Náramně prachatej, moc důležitá osoba. Ted'ka je tam venku s paní Carlosovou."

Harryho podezření začínalo opadat.

"Co dělá, Joe?"

"Dělá?" Joe vypadal nechápavě. "Podle mýho nedělá nic. Otec mu zanechal hromady peněz."

"Co dělal jeho otec?"

Joe vytáhl zpod pultu krabici doutníků a položil ji před Harryho.

"Tohle je jeho otec. Carlosovy havanské doutníky."

Harry se zadíval na zdobnou etiketu na krabici a pozorně si prohlédl barevnou fotografii vousatého muže v redingotu.

"Myslel jsem, že jsme havanské doutníky přestali dovážet, Joe."

"Správně. Ted'ka je to podpultový zboží. Pan Dominico má velký zásoby. Prodáváme je jenom hostům, který známe."

"Říkáš, že tady pan Carlos je?"

"Jasně. Přišel si sem před pár minutama zatelefonovat. Je ted'ka tam venku s paní Carlosovou... čtvrtěj slunečník napravo."

Harry přistoupil k oknu a vyhlédl na pláž.

Pod slunečníkem uviděl ležet muže a ženu. Muž, pořízek v plavkách, ležel na boku zády k Harrymu. Žena v bílých plavkách ležela na zádech. Většinu obličeje jí zakrývaly sluneční brýle. Měla cihlově červené vlasy a opálená byla jednolitě do oříškově hnědá. Měla malá vystupující prsa a ploché břicho, což bylo víc, než co stavěly na odív ostatní ženy povalující se okolo.

Harry si je dlouhou chvíli prohlížel, načež pokrčil rameny.

"Tak zatím, Joe," řekl a vyšel z baru.

Než vyřídil objednávku na chromované zábradlí k vysokému skokanskému můstku, byly čtyři odpoledne. Spěchal k dodávce a zamířil na letiště. Dalo mu práci najít místo na parkování. Konečně vůz odstavil a vešel do rušné haly.

Několik minut mu zabralo, než našel schránky na zavazadla, a pak se pustil dlouhou uličkou a hledal schránku číslo 388.

Když ji našel, zůstal u ní stát a rozhlédl se na obě strany. O kus dál v uličce pracně tahala ze skříňky zavazadlo tlustá žena středního věku. Uličkou se blížil podsaditý chlapík v lehkém obleku. Nesl cestovní vak a netrpělivě hledal prázdnou skříňku. Ani jeden z nich nevzbudil Harryho podezření. Vylovil klíč z kapsy, vsunul ho do zámku a otevřel dvířka. Na podlaze skříňky ležel bílý, notně opotřebovaný umělohmotný kufr, značně poškrábaný a odřený. Na boku kufru byl široký červený pruh, takový jaký si lidé dávají na zavazadlo, aby ho rychle a snadno rozpoznali.

Vytáhl kufr ze skříňky a postavil ho na zem. Jeho váha ho nijak nenadchla: nebyl o nic těžší než jakýkoliv běžný kufr zabalený na delší víkend. Což Harrymu řeklo, že uvnitř žádné velké peníze nebudou.

Nechal klíč v zámku, přibouchl dvířka, potom vzal kufr a beze spěchu se pustil do haly.

Kolem něho se hemžily davy cestujících. Hovor a šoupavé kroky prořizl pronikavý dívčí hlas oznamující odlet 507 do New Yorku. K všeobecnému zmatku odjezdu ještě dodávaly fňukající, vřeštící a smějící se děti.

Harry kráčel dál, vyhýbal se lidem, obcházel děti, s úmyslem vrátit se k sobě do chaty, aby mohl kufr prozkoumat.

"Hej! Vy tam!"

V hlase, který zahřměl jako rána, se ozvala autorita. Harry v chůzi pohlédl doleva, když ale uviděl, že na něho mává detektiv Lepski, na místě se zastavil.

Kufr v ruce mu najednou připadal rozžhavený dobřela. Čekal a pozoroval, jak si Lepski bezohledně razí cestu davem.

Lepski se rozkročil před Harrym, v ledově modrých očích pátravý pohled.

"Pamatujete se na mě?" zeptal se tvrdým, policajtským hlasem.

Harry se mu neúhybně zahleděl do očí.

"Ovšem," řekl. "Detektiv Lepski..., který se zajímal, jestli umím plavat."

"To jsem já." Lepski se odmlčel, poněkud vyvedený z míry Harryho zjevnou lhostejností. "Co tady děláte?"

"Pokud je vám něco po tom, vyzvedávám si zavazadlo," řekl Harry.

"To je vaše?" Lepski se zamračil na bílý umělohmotný kufr, který držel Harry v ruce.

"Jistě. Včera večer jsem si ho tady nechal. Když teď pracuju u Sola, potřebuju svoje věci. Ještě nějaké otázky?"

Lepski se naúřil. "Nezkoušejte žádný chytračinky, Mitchell! Chytráky v tomhle městě nevidím rád."

"Skutečně? Koho vidíte rád? Pitomce?"

Lepského opálený obličej zbrunátněl.

"Řekl jsem, žádný chytračení! Odkud jste?"

Harry vytáhl z náprsní kapsy plastické pouzdro s doklady a podal mu je.

"Když jste tak zvědavý, pane Lepski, račte se podívat."

Lepski si vzal doklady a začal se do nich. Dával si přitom na čas, potom je pečlivě složil, zasunul je zpátky do plastického pouzdra a podal Harrymu.

"Tak parašutista?" Nyní na Harryho pohlížel s úctou. "O.K., seržante, omlouvám se. Jste tady vítanej. V tomhle městě se nám poflakuje spousta povalečů. Do mé práce patří, abych je odtud vypakoval. Takže všechno dobrý?" Napřáhl ruku.

Stiskl si ruce.

"Všecko dobrý."

"Zůstanete tady dlouho, seržante?"

"Dva měsíce. V New Yorku na mě čeká práce. Přišel jsem sem, abych si trochu užil slunce a čerstvého vzduchu."

"To jste přijel na to pravý místo." Lepski se podrbl na špičce nosu, načež se zeptal. "Řekl vám Solo, že za ním Plešoun Riccard byl, seržante?"

Harryho obličej zůstal neproniknutelný.

"Ne, pane Lepski. Nic takového neříkal."

"O mně neříkal nic, potom, co jsem odešel?"

"Ale jistě. Říkal, že jste velice bystrý policista a velmi citlivý."

Lepski vypadal potěšený.

"Je to starej, prohnanej šizuňk. Něktej den k němu zajdu se svojí ženou."

"Bude ho to těšit."

"Myslíte?" Lepski se zachechtal. "Já bych na to nesázel. Zatím nashle. Pěknou dovolenou." Začal si razit cestu davem k východu.

Hany se zhluboka nadechl. Uvědomoval si, že se potí. Prošel halou, vyšel z letiště a pustil se k parkovišti.

Položil kufr na sedadlo spolujezdce, nastoupil, nastartoval a vyjel z parkoviště.

Protože jím nečekané setkání s Lepským trochu otřásl, měl zbystřený sebezáchovný instinkt. Za dlouhých hodin hlídek v džungli mu tento instinkt zachraňoval život, zatímco těm, kteří ho sledovali, nebyl k ničemu, protože si povolili a nebyli dostatečně ostražití. Nebezpečí dokázal vycítit velice rychle a dokonce i nyní, po třech měsících, kdy už se v džungli nepohyboval, tento instinkt ještě pracoval.

Když otočil vůz směrem k výjezdu z letiště, zahlédl, jak zaprášený zelenobílý chevrolet rychle vycouval, se zakvílením pneumatik zastavil, svižně obrátil a pustil se za ním. Ve zpětném zrcátku Harry viděl, že řidič je pořízek s tmavou pletí a panamákem staženým do obličeje tak, že mu ho zpola zakrýval.

V jiné chvíli by si Harry vozu nevsímal, ale že měl právě všechny smysly zbystřené, nešel mu z hlavy.

Dojel k dálnici, zastavil na stopce a ukazoval, že odbočuje doprava. Ve zpětném zrcátku viděl, že chevrolet zpomaluje a zapíná směrovku doprava.

Harry se vřadil do proudu vozidel a jel v něm v pravém pruhu. Občas pohlédl do zpětného zrcátka a viděl, že chevrolet se drží za ním.

Namlouvá si, že ho ten vůz sleduje? Vrtalo mu to hlavou. Vůz se zařadil za dva jiné vozy a nebylo možné přecíst jeho poznávací značku. Když dojel na odbočku k restauraci Dominico, měl ten vůz pořád ještě za sebou. Když odbočil, zpomalil a sledoval, jak chevrolet projíždí. Uviděl, že řidič otočil hlavu a zadíval se na dodávku.

Harry zajel na parkoviště u restaurace, zaparkoval tam dodávku a s kufrem v ruce zamířil ke své chatě, když vtom se ve dveřích kuchyně objevil Solo.

Mračil se. Těžký, masitý obličej měl rudý vzteky.

"Bez dovolení si nebudeš brát moje auto," řekl drsně. "Nemám té tady na to, aby ses vozil v mém autě!"

Harry se zastavil. Ostražitýma očima Sola pozoroval.

"Řekl jsem Randymu, aby vám řekl, proč jsem si ten vůz půjčil," řekl tiše. "Byl jsem objednat zábradlí na skokanský můstek."

Solo si naštvane odfrkl.

"Vzkazy nepřijímám. Tvoje práce je starat se o pláž. Pokaždě budeš chtít zábradlí, řekneš mne!"

Harry k němu zvolna vykročil, dokud nestál proti němu. Pohlédl mu zpřímá do malých zuřivých očí.

"Dobrá, odteď se budu starat o pláž a vy se postaráte o skokanský můstek, jestli ho ještě chcete."

Dlouhou chvíli na Sola upřeně hleděl, potom se otočil a vykročil po písčité pěšině ke své chatě.

"Hejl Harry!"

Harry se otočil.

"Kdy nám to zábradlí dodají?"

"Do sedmi dnů."

Solo nemotorně přešlápl. Odkášlal si, pak si pomnul zátylek.

"Takže se o to postaráš, jo? Zapomeneš na to, co jsem říkal, jo?"

Harry se vrátil, až stál znovu Solovi tváří v tvář.

"Pokud si to tak přejete," řekl. "Je to vaše věc, Solo. Jak chcete vy."

"Uděláme to podle tebe."

"Jestli to tak chcete." Harry se odmlčel, potom pokračoval. "Jak jsem vám řekl. Nemám trpělivost s lidmi, kteří nemají důvod chovat se hnusně. Omluvte moji netrpělivost."

Solo se přihloupě zazubil. Popleskal Harryho po rameni.

"Máš pravdu. O.K., Harry, půjč si to zatracený auto, kdy budeš chtít. Zapomeň na to, jo?"

"Už jsem na to zapomněl." Přistoupil k Solovi blíž. "Vrať mi tu svoji speciální... Něco jí chybí."

Solo vyvalil oči.

"Nerozumím ti."

"Dej mi jednu pěstí, Solo."

Úder sjel Harrymu po žebrech.

"Moc šikovnej kluk," komentoval Solo a v očích měl rozmrzelost.

"Je to dobrá rána, ale špatně ji vedeš," řekl Harry. "Držíš loket moc daleko od těla. Drž ho při těle, jako když hraješ golf."

Zkus to znova."

Zalarmoval všechny síly, když mu Sóllová pěst vrazila do boku. Rána ho nadzvedla a Harry se se zaduněním rozplácl na zádech.

Zůstal nehybný, omámeně ležet a vnímal, jak mu ten úder projel celým tělem. Záměrně před tou ránou neuhnul, věděl, že jedině takhle udělá Solovi velikou radost.

Solo se sesunul na kolena a sevřel mu hlavu v rukou.

"Matko boží! Jseš v pořádku? To já nechtěl, Harry. Moc mě to mrzí..."

Harry setřásl jeho horké, zpoceně ruce a posadil se. Položil si ruku na rozbolavělá žebra, potom se zazubil.

"Po takový šlupce by si sedl na zadek i Dempsey. Máš páru, Solo...uff!"

"Jseš v pořádku?" Solovi to nepřestávalo dělat starosti.

Harry se pomalu vyhrabal na nohy a začal si oprašovat kalhoty.

"Jistě." Pomnul si žebra. "Pamatuj, že máš držet loket u těla a jseš jednička."

Solo se natěšeně zazubil.

"To bych neřek. Ty umíš dát taky pěknou slupku, Harry, ale možná jsme ve stejné třídě, co?"

V tom okamžiku Harry poznal, že se Sóllem už potíže mít nebude.

"Rozhoduje váha, Solo. Dobřej velkej, vždycky porazí dobrýho malýho." Pořádně dloubl Sola do žebor "Jednička!"

Solo se zasnějí radostí.

"No, možná. Pudeš teďka na pláž, jo? Já se vrátím k vaření."

Harry zvedl kufr.

"Hned jsem tam."

Solo zabloudil pohledem na bílý kufr s červeným pruhem.

"To je tvoje?"

"Jo... vyzvedl jsem si to, když tady zůstávám."

"Jasně, zůstáváš." Solo popleskal Harryho po rameni. "Zařídíš ten skokanský můstek, jo?"

"Zařídím."

Nechal Sola stát a vydal se do své chaty. Když strčil do dveří, uvědomil si, jak jsou chatrné. Vešel dovnitř, svlékl se a navlékl si plavky. Potom zkusil zámky kufru, ale ukázalo se, že jsou zamčené. Nebyla vhodná chvíle, aby prohlížel, co je uvnitř. Solo ho bude čekat každou chvíli na pláži. Zamyslel se a řekl si, že chata nebude to pravé místo, kde by měl kufr zanechat.

Odnesl ho ven, přesvědčil se, že ho nikdo nepozoruje, a potom kufr odnesl dozadu za chatu, kde byla vyrovnaná velká hromada lehátek. Zastrčil kufr pod lehátka a uhladil po sobě stopy v písku, pak se vrátil do chaty. Z ruksaku vytáhl špulku s černou nití. Uthrl kus nitě, vyšel ven, zavřel dveře a natáhl nit dole přes dveře, aby se přetřhla, kdyby někdo do chaty vešel.

Potom odešel na pláž.

Ti dva barevní pomocníci, Charlie a Mike, roznášeli pití lidem povalujícím se pod slunečníky. Zastavil se, pohlédl k čtvrtému slunečníku, pod kterým ležel předtím Carlos s manželkou. Muž byl pryč, ale žena tam stále byla a četla si časopis.

Zahlodala v něm zvědavost, aby si ji prohlédl zblízka. Vykročil k jejímu slunečníku a zastavil se vedle ní.

"Mohu vám přinést něco k pití, paní Carlosová?"

Žena odložila časopis a vzhledla k němu. Velké sluneční brýle jí zčásti zakrývaly obličej, ale viděl, že má krátký nos a malá ústa. Měla tenké, pečlivě namalované rty. Odhadoval, že se blíží spíš čtyřicítce než třicítce: žena, která o sebe dlouhodobě pečuje; masáží, saunováním a denními návštěvami u kadeřníka svádí jako většina žen bitvu, aby vypadala mladší než ve skutečnosti.

Cítil, jak si ho očima, skrytými za brýlemi zkoumavě prohlíží.

"Děkuji, ne." V hlase jí zazněl slabý přízvuk a Harrymu se zardálo, že ho poznává. Byl si nyní téměř jist, že je to žena z mustangu. "Kdo jste?"

"Harry Mitchell, nový plavčík."

"Nazdar, Harry." Usmála se. "Solo vám řekne, že tady býváme - já a manžel - často. Umíte plavat? Ten poslední, co ho Solo najmul..." pozvedla ruce a zasmála se.

"Plavete, paní Carlosová?"

Pohlédla na něho.

"Nejspíš lépe než vy."

"Skutečně? Jdu teď do vody. Chcete se vsadit, paní Carlosová?"

"Ne, když nevím, co ve vás může vězet."

"Jestli jste tak dobrá, vsadíme se o deset dolarů, že vyhraju. Dám vám padesát metrů náskok támhle k té plošině."

"No teda! Musíte mít o sobě vysoké mínění. Můžete si dovolit přijít o deset dolarů?"

"To je snad moje věc, paní Carlosová, ne?"

"Omlouvám se." Upřeně se na něho zadívala, potom zavrtěla hlavou. "Ne. Jsem dobrá, ale vidím, že vy byste byl lepší. Dám si místo toho džin s tonikem."

"Ano, paní Carlosová." V hlase mu zazněl odměřený tón. Dožralo ho, že si myslela, že by neměl na zaplacení sázky. Prudce se obrátil a zamířil k Charliemu, který právě roznesl poslední drink. Když ho Charlie uviděl přicházet, celý rozesmátý se k němu rozběhl. Harry mu řekl, aby zanesl paní Carlosové džin a tonik, a potom pokračoval až k pedalu. Posadil se na ně, ještě se v něm všechno vzteky vařilo.

Poznala ho tak jako on ji? Nešlo mu to z hlavy. Nedala nijak najevo, že jí snad byl povědomý, to však neznamenal zřehla nic. Byla chladná a patřila k těm, co se vyznají v tlačení, nedala se snadno vyvést z konceptu. Mračil se na písek. Že by se mýlil? Znovu si vybavil ženu z mustangu: stejná postava, stejný přízvuk, ale samozřejmě se zmýlit mohl. Jak by přišla manželka tak bohatého muže jako Carlos k mrtvole? To nedávalo smysl.

Podrbal se na nose a zahleděl se přes horký písek směrem k ní. Už si zase četla časopis.

Pokrčil rameny, podrážděný tím, že má před sebou problém, který není schopen okamžitě vyřešit. Zvedl se z pedala a sešel k moři. Vestoje pozoroval koupající a přemýšlel o té ženě a o bílém kufru.

Teprve až těsně před večeří se mohl vrátit do své chaty. Odpoledne za ním přišla boubelatá světlovlasá dívka a celá červená a rozhiňaná ho požádala, aby ji učil plavat. Po půl hodině na něho čekala další uhiňaná dívka. Podle toho, jak byly obratné, poznal, že plavat umějí a že jenom hledaly výmluvu, aby se kolem něho mohly motat. Patřilo to k jeho práci, a tak jim nhrával.

Zároveň se lidé neustále dožadovali pití a musel ten nápor pomoci Charliemu a Mikeovi zvládnout. Do chaty mohl odejít až v sedm večer, kdy se koupající šli osprchovat, než se převléknou k večeři.

Zastavil se přede dveřmi, aby zkontroloval černou nit, a oči se mu zúžily, když uviděl, že je přetržená. Strčil do dveří a vešel do malé dusné místnosti. Rozhlédl se. Na první pohled nebylo s ničím hnuto, věděl však, že tam někdo byl.

Opatrně vyšel ven a rozhlédl se napravo, nalevo, potom to obešel dozadu a ubezpečil se, že kufr je pořád pod hromadou lehátek. Pak se vysprchoval, natáhl si kalhoty a košili a šel do kuchyně na večeři.

U stolu seděl sám. Nina ani Manuel tam nebyli a Solo měl napilno u sporáku. Vesele se na něho zazubil a řekl:

"Jen tak dál. Viděl jsem, že dáváš lekce plavání, že jo? Pěkný holky přímo k pomilování, že jo? Všichni jsou moc spokojení, Harry... já jsem taky spokojenej."

Joe mu předložil talíř kuřete po marylandsku s pečeným banánem.

"Snažíte se mě vykrmit," poznamenal Harry.

Solo se zasmál.

"Potřebuješ dobrý jídlo... Takovej velkej chlap jako ty. Potřebuješ jídlo tak, jako ho potřebuju já." Odmlčel se a nakoukl do trouby. "Paní Carlosová se na tebe vyptávala. Moc se o tebe zajímá." Solo zavřel dvířka trouby a mrkl na něho. "Je to moje nejlepší a nejbohatší zákaznice."

Harry zakrojil nožem do kuřete.

"Co chtěla vědět?"

"Kdo jseš... odkud jsi přišel... jak ses sem dostal?"

Harry upíral pohled na sousto na vidličce.

"Jak jsem se sem dostal? Co tím myslela?"

Solo začal polévat pět kuřat, která se otáčela na grilu.

"Ženský se vyptávají na nejzpropadenější věci. Chtěla vědět, jestli ses sem dostal po silnici."

Harry odložil vidličku.

"Cos jí řekl?"

Solo na něho zůstal koukat.

"Řekl jsem, že jste přijeli s Randym stopem. Řek jsem něco špatně?"

Harry zavrtěl hlavou.

"Takhle jsme přijeli. Zůstala na večeři?"

"Nikdy tady nevečeří. Oběd si dá... večeři ne. Odjela domů." Solo začal porcovat kuřata a tiše si pohvizdoval. Harry se pustil do jídla. Takže věděla, kdo je on, a její otázka potvrdila, že to je žena z mustangu. Tak co dál?

Bez chuti dojedl a zvedl se. "Jdu do baru. Randy možná bude potřebovat pomoc."

"Jasně." Solo ho skoro neposlouchal. S dojemnou péčí rovnal porce kuřete na podnos a obkládal je pečenými banány, třešněmi a ananasem.

Harry prošel kolem restaurace. Večeřelo tam takových čtyřicet hostů. Manuel pobíhal mezi stoly. Nina v šarlatovém kalhotovém kostýmu stála u jednoho stolu a vybavovala se se čtyřmi muži. Vzhlíželi k ní, smáli se a očima ji svlékali.

Harry vešel do prázdného baru. Randy umýval sklenice. Pohlédl na Harryho a tázavě nakrčil obočí.

Harry mu rychle vypověděl, že vyzvedl kufr, narazil na Lepského a je si už jistý, že paní Car losová je ta žena z mustangu.

Randy se sklenicí v ruce poslouchal, oči vyjevené.

"Paní Carlosová ne... to je blbost!" řekl, když se Harry odmlčel. "To neberu."

"Proč by se potom vyptávala, jestli jsme se sem dostali po silnici?" Harry se posadil na stoličku a opřel se lokty o pult.

"Stejná postava, stejný přízvuk... a teď tahle otázka. Je to jasně ona."

Randy odložil sklenici.

"Vždyť ta ženská se topí v penězích! Co... chci říct... co sakra tohle znamená?"

Harry si zapálil cigaretu.

"Nevím. Možná k tomu najdeme klíč v tom kufru. Kdy skončíš?"

"Před půl dvanáctou ne."

"O.K. Počkám na tebe." Harry pokývl a odešel z baru. Pustil se po cestě, která vedla kolem kuchyně, a pohlédl dovnitř otevřeným oknem. Solo stál k němu zády a měl plné ruce práce. Vedle něho postával Joe a držel mísu. Harry se nezastavil a kružel dál ke své chatě. Když se přiblížil ke křoviskům, za kterými se chaty skrývaly, všiml si vpředu nějakého pohybu. Okamžitě zostrážitel, zastavil se a zadíval se do tmy. Byl si jist, že někdo tam vpředu zašel do stínu jeho chaty. Rychle a neslyšně sešel z cesty a přitiskl se ke kmeni stromu. Vyčkával a pohledem prozkoumával stíny. Uslyšel škrtnutí zápalky, objevil se malý plamínek. V jeho světle uviděl Ninin obličej, rámovaný černými lesklými vlasy. Zapálila si cigaretu a odhodila zápalku.

Zaváhal, potom vkročil znovu na cestu a pustil se k červené řetavějícímu konci cigarety. Když došel k Nině, ucítil jemný parfém, který používala. Byla moc tma, aby na ni nějak zvlášť viděl. Viděl jenom její obrys. Znovu jím projela prudká touha; přímo doufal, že něco podobného ho nebude už nikdy sužovat.

"Chci s tebou mluvit," řekla do tmy.

"Umím dobře poslouchat." Jeho hlas bylo sotva slyšet. "Tak do toho... mluv."

Odhodila cigaretu. Padla do písku, řetavějící konec zazářil, potom pohasl.

"Tady mluvit nemůžeme." UVědomil si, že mluví zastřené a zadýchané. "Pojď se mnou... dej mi ruku."

Bodlo ho zklamání. Její vztek a pohrdání pro něho něco znamenaly. Zbabělý povaleč. Tak ho nazvala. Taková nadávka byla alespoň něco jiného, a uvítal, že je to úplně něco jiného, než ty znechucující něžnůstky, které mu říkaly sexuálně vyhladovělé ženy, když se pod ním svíjely a sténaly a zatínaly mu nehty do zad. Natáhl ruku, ve tmě po ní zatápala, potom mu její horké, suché prsty obemkly zápěstí.

Vedla ho dál do tmy. Šel bez nadšení, ale také bez váhání. Srdce jako by mu tlouklo pomaleji a s větší námahou, jako by mu zhoustlá krev.

Nakonec došli k palmovému lesíku obklopenému písečnými dunami. Průlinou mezi nimi bylo přímo, vidět na moře, v němž s odrazem měsíce a které vypadalo jako černé zrcadlo.

Pustila mu ruku a svezla se na kolena. Bylo tam natolik světlo, že ji zřetelně viděl. Její šarlatové oblečení se zdálo černé a v tom kontrastu jí pokožka bíle svítila.

Stál vedle ní a shlížel na ni. Netrpělivě ho popadla za ruku a stáhla k sobě, až také klečel proti ní.

"Nic báječnějšího se mi v životě nepříhodovalo," vybuchla vášnivě, "než když jsi srazil tu starou tlustou svini."

Projel jím šok. Nečekal by, že od ní něco takového uslyší. Ztuhl a zapřel si zaťaté pěsti o stehna.

"Kdybys věděl, jak jsem doufala a modlila se, že to nějaký muž udělá," pokračovala. "Kdybys věděl, jak jsem potřebovala důkaz toho, že ve skutečnosti není nepřemožitelný bůh, jak tvrdil matce, bratrovi a mně, až jsme tomu začali věřit. Dívala jsem se, jak si s ním pohráváš. Třikrát jsi mu dovolil, aby tě praštil. Potom... Nic krásnějšího, nic, co by mi poskytlo větší zadostiučinění, jsem v životě nezažila!"

Neřekl slovo. Nepřestával na ni upřeně hledět.

"Nenávidím ho!" V hlase jí zazněla tak nepotlačitelná vášně, až sebou trhl. "Drť mě a ničí mi život, tak jako ho zničil matce, tak jako se pokoušel zničit život Samovi. Ale Sam měl odvahu vypadnout a přihlásit se do armády. Dívá se na mě jako na svůj majetek, na matku se dívá stejně tak. Jako na bezpohlavní bytost, která nesmí mít žádné city, myšlenky, vlastní cíle, která nikdy nesmí mít ani manžela, ani milence. Kdybych mu neřekla, že chci, abys odešel, nespustil by mě z očí, pokud bys tady byl. Já ho ale doběhla! Opravdu uvěřil, že tě nenávidím, protože jsi ho srazil. Kromě Sama jsi první skutečný muž, který se tady objevil. Ostatní přišli a odešli, strachy se neodvážili na mě ani pohlédnout."

"Proč mi to všechno říkáš?" zeptal se.

"Protože jsi muž a já chci muže."

Dvěma rychlými pohyby si svlékla oblečení. Slyšel, jak přerývaně oddechuje, když se nahnula a začala mu rozepínat košili. Odstrčil ji ruce, váhal. Potom jeho opatrnost přemohla touha stejně horečnatá jako ta její. Svlékl se a objal ji. Málem to svojí hněvivou netrpělivostí všechno zkazila, ale držel ji pevně, tiskl ji k sobě, že se nemohla ani pohnout, tiše na ni mluvil s tváří přitisknutou k její tváři, říkal jí, ať nespěchá, že musejí pomalu. Po chvíli, kdy ji takhle držel, zřejmě vycítila, že ví, co je pro ni nejlepší, uvolnila se a zklidnila. Dlouhé minuty trvalo, než podle jejího zrychleného dechu a toho, jak se prohnula, poznal, že je připravená.

Tiše řekl: "Ano... teď... společně."

A potom přišel ten vzdouvající se příval, krev jim hučela v uších a propadli se do vzduchoprázdna, v němž by se chtěli vznášet navždy.

Když Randy došel k Harryho chatě, přes závěs uviděl, že se tam svítí. Zastavil se u dveří a zaklepal. Slyšel Harryho přicházet přes pokoj, potom se dveře otevřely.

"Pojď dál."

"Mluv potichu," řekl Randy tlumeně. "Manuel si šel zrovna lehnout."

"Potom půjdem s tím kufrem do tvé chaty." Hany přistoupil k posteli a uchopil bílý umělohmotný kufr.

"Co je vevnitř?"

"Ještě jsem se nekoukal... je zamčený. Máš šroubovák?"

Randy obhlédl zámky.

"Mám dobrý nůž... ten by měl stačit."

Vyšli do horké noci, ušli pár metrů po cestě a vešli do Randyho chaty.

Randy rozsvítil, zavřel dveře a zastrčil zástrčku.

"Co jsi doteďka dělal?" zeptal se. "Myslel jsem, že ses už určité do toho podíval."

"Čekal jsem na tebe. Jestli jsou uvnitř nějaké prachy, nebude toho moc."

Randy vytáhl zásuvku komody, vyndal nůž na ryby s širokou čepelí a podal mu ho. Harrymu netrvalo dlouho a měl zámky kufru otevřené. Nadzvedl víko.

Randy stál nad ním, sledoval ho a těžce oddychoval.

Harry pečlivě vyložil obsah kufru na postel, potom sundal kufr z postele a začal prohlížet věci, které tam ležely ve dvou úhledných řadách.

Byl tam šedý, obnošený lehký oblek, tři bílé košile, čtverý černé ponožky, odrbané umělohmotné pouzdro s holicím strojkem na baterie, kartáčkem na zuby, houbou, mýdlem a tubou zubní pasty, modré pyžamo, hodné chatrné trepky a šest bílých kapesníků. Druhá hromádka byla mnohem zajímavější. Automatický luger ráže 7.67 mm a krabička se sto náboji, stovka chesterfieldek, půl láhve whisky, svitek pětidolarových bankovek a odřená černá kožená náprsní taška. Harry uchopil ruličku bankovek, stáhl z ní gumu a přepočítal je.

"Tady je náš poklad, Randy. Dvě stě deset dolarů."

"Lepší něco nežli nic." Randy nedokázal potlačit rozmrzelost.

Harry se posadil na postel a uchopil náprsní tašku. Vytřepal její obsah. Bylo tam několik navštívenek se jmény lidí, která mu nic neříkala, kreditní karta American Expressu na jméno Thomas Lowery, stodolarová bankovka a řidičský průkaz na jméno William Riccard, adresa v Los Angeles.

Ukázal řidičský průkaz Randymu.

"Alespoň najisto víme, že ten mrtvý je Plešoun Riccard."

"K čemu je nám to dobrý?"

Harry upřeně hleděl na předměty na posteli.

"Není tady nic, co by stálo za to utrpení, co Plešoun podstoupil," řekl spíš pro sebe, "a přesto se ochotně vsadím, že byl odhodlaný, aby se ten kufr nedostal do rukou nikomu jinému." Sebral prázdný kufr, otevřel ho, uchopil Randyho nůž a začal párat podšívku. Přilepené leukoplasty k víku objevil pouzdro na vizitky z umělé hmoty s jednou jedinou obyčejnou vizitkou. Vyndal ji, obrátil a přečetl si, co je na ní napsáno drobným, úhledným písmem.

Průrva. Sheldon. Odliv 7,45; 27. května.

"To musí být ono. Co to ale znamená?" Podal vizitku Randymu.

Randy si ji přečetl a zavrtěl hlavou.

"Jedinej Sheldon, co znám, je ostrov deset mil za útesem v zátoce. To by nemohl být on, nebo snad jo?"

"Co tam je?"

"Nic. Jenom skály a ptáci. Nina tam chodívá, když si chce zaplavat nahá."

"To průrva něco znamená?"

"Mně to nic neříká... Nina by to mohla vědět. Mám se ji zeptat?"

"Ne." Harry si vzal vizitku zpátky. Dlouho si ji prohlížel, pak pokrčil rameny a zastrčil si ji do náprsní kapsy. "Půjdem se trochu vyspat. Je pozdě." Rozdělil svitek bankovek a půlku podal Randymu. "Tady máš svůj podíl."

"Panejo! Díky! To se mi moc hodí." Randy máchl rukou na předměty na posteli. "Co uděláš s těmi krámy?"

"Zbavím se jich." Harry začal strkat věci zpátky do kufru.

"A máme to... žádný velký prachy," řekl Randy. "To jsme se napálili!"

"Ještě nevíme... ta vizitka by nás mohla k něčemu dovést." Harry přiklopil víko kufru a zaklapl zámky.

Randy si všiml vzdáleného výrazu v jeho modrých očích a přemýšlel, co se asi tak Harry mu honí hlavou.

"Ahoj zítra," řekl Harry. Sebral kufr a vyšel z chaty.

## KAPITOLA PÁTÁ

Jediný hluk, který rušil ticho ve služebně na policejní stanici v Paradise City, dělala masařka, která neúnavně narážela do špinavého stropu.

Detektiv třetí třídy Max Jacoby seděl za psacím stolem a studoval Assimilovo Francouzsky snadno a rychle. Neslyšně vyslovoval věty typu: Le pauvre diable est sourd comme un pot a Oui, mais U est malin comme un singe. Jacoby, mladý, vysoký a snědý, se dopracoval k lekcí 114. Zbývalo mu už jen šestadvacet lekcí, aby kurs dokončil. V očekávání této události si našel tolik peněz, aby mohl jet na letní dovolenou do Paříže, a byl odhodlán ohromit Pařížany znalostí jejich jazyka.

Naproti němu seděl za stolem seržant Joe Beigler, v ruce karton vlažné kávy, cigaretu přilepenou ke rtům, a s přivřenými očima usilovně přemýšlel, na kterého koně by měl vsadit na handicapový dostih v 15 hodin. Beigler, velký, mohutně stavěný muž hodně po třicítce, s masitým, pihovatým obličejem, byl pravou rukou policejního šéfa Franka Terrella. V to odpoledne pro změnu nedošlo v Paradise City k žádnému naléhavému případu. Panoval takový poklid, že Terrell odešel domů posekat trávník a nechal všechno na Beiglerovi. Beigler už byl na to tak zvyklý, že by nevěděl, co si má se sebou počít, kdyby dostal odpoledne volno. Stačil mu stálý přísun kávy a cigaret a byl ochoten setrvat za svým stolem, dokud ho nevynesou nohama napřed.

"Řekl bys, že opice je potměšilý zvíře, Sargi?" zeptal se Jacoby, když si už nějakou chvíli lámal nad tou větou hlavu, přičemž přehlédl skutečnost, že Assimil mu zde plný nadějí nabízí rozšíření slovní zásoby a nečiní žádné nářky na opice.

Beigler poslouchal na půl ucha. Zvedl hlavu a přes dým ze své cigarety na Jacobyho zašilhal.

"Co zas máš?"

"Il est malin comme un singe," přečetl Jacoby se strašlivým přízvukem. "Malin... potměšilý. Singe... opice. Tohle tady tvrděj. Co si o tom myslíš?"

Beigler se dlouze, pomalu nadechl. Pihovatý obličej mu zčervenal jak rajske jablíčko.

"Ty mi nadáváš do zatracených vopíc?" otázal se a útočně se předklonil.

Jacoby si povzdechl. Měl vědět, že od Beiglera, kterého považoval za negramotu, nemůže očekávat pomoc ani povzbuzení.

"To je dobrý, Sargi, zapomeň na to. Omlouvám se, že jsem se ptal."

Dveře se rozletěly a do místnosti se jako kulka z pistole vřítel detektiv druhé třídy Lepski. Zastavil se před Beiglerovým stolem.

"Je tady šéf, Joe?" zeptal se hlasitě, celý zadýchaný.

Beigler se opřel do židle a zabodl do Lepského zhnusený pohled.

"Ne, není. Když to musíš vědět, je doma a seká trávník."

"Seká trávník?" Lepski nevěřil vlastním ušima. "Chceš říct nějakou takovou tou zatracenou sekačkou?"

"Ne. Nůžičkami na nehty," řekl Beigler jedovatě. "Aby se líp opálil."

"Hele, nech si ty frky." Lepski začal poskakovat z jedné nohy na druhou. "Jsem na stopě něčemu velkému. To by mohla být moje příležitost, Joe... příležitost, na kterou čekám, aby mě povýšili. Zatímco vy pacholci si tady sedíte na zadku a kecáte, já našel Riccardův auták."

Beigler se předklonil.

"Ty mně jako nadáváš do pacholků, Lepski?"

Přestože byl tak rozčilený, uvědomil si, že se dostal na tenký led. Nakonec, když nebyl na stanici šéf, byl Beigler někdo. Takovéhle uřeknutí by mohlo jeho povýšení oddálit.

"Hele, Sargi, to já myslel ty ostatní, jako tadyhle jeho," Lepski ukázal na Jacobyho. Tady nic neriskoval. Jacoby byl jenom detektiv třetí třídy. "Šéfové a seržanti se do toho nikdy nepočítají. Našel jsem Riccardovo auto!"

Beigler se na něho kabonil.

"No tak ne abys k tomu skládal muziku. Napiš hlášení."

"Jestli je šéf doma, měl bych spíš za ním zajít," řekl Lepski. Hlášení psal k smrti nerad. "Bude chtít o tom vědět hned, Sargi."

Beigler se rozhodl, že když vsadí osmnáct ku jedné na Young Hopeful, moc neriskuje a nějaká naděje tady bude, a poznamenal si to jméno do bloku. Mrkl na nástěnné hodiny. Na vsazení má ještě půlhodinu. Soustředil se znovu na policejní záležitosti.

"Přestaň mi tady poskakovat," řekl. "Kde jsi to auto našel?"

"Hele, Sargi, ztrácíme čas. Radši promluvíme s šéfem."

"Já jsem šéf," prohlásil Beigler hrozivým tónem. "Momentálně tenhle zatracený sbor řídím. Kdes ho našel?"

"Hele, Sargi, pro mě je to strašně důležité..."

"Kdes ho našel?" zařval Beigler a praštil pěstmi do stolu.

Lepski viděl, že je to beznadějné.

"Napišu hlášení." Vykročil k svému stolu.

"Pocem! Napišeš to pozdějc. Kdes ho našel?"

"Našlo se na parkovišti za Mearovou samoobsluhou," prozradil Lepski nerad.

"Našlo se? Tím chceš říct, žeš ho nenašel osobně?"

"Objevil ho pochůzkář," řekl Lepski rozmrzele. "Já dostal výbornej nápad zavolat do Miami... takže jsem ho ve skutečnosti opravdu našel já."

"Jdi napsat to hlášení," řekl Beigler. Schmátl velkou pihovatou rukou sluchátko a začal se dohadovat s policií v Miami. Mezitím Lepski, celý otrávený, začal bušit do psacího stroje.

Beigler jim položil několik otázek, zamručel, zeptal se ještě na další věci a potom řekl: "O.K., Jacku. Budem potřebovat podrobný informace. Pošlu ti Hesse. Tady se říká, že Plešouna oddělali... Jo... dobrý." Zavěsil.

Vytočil číslo k Terrellovi domů. Chvilku trvalo, než se policejní šéf Terrell dostavil k telefonu.

"Našlo se Riccardovo auto, šéfe," řekl Beigler.

Lepski přestal klepat do stroje a horlivě na sebe ukázal, ale Beigler ho ignoroval.

"Policie v Miami ho má v práci ohledně otisků prstů. Posílám tam Hesse. Dobře, šéfe, budu s váma ve spojení." Zavěsil.

"Neslyšel jsem, že bys zmínil moje jméno," řekl Lepski hořce.

"Taky že ne," odsekl Beigler. "Koukej napsat to hlášení!" Sjel pohledem na Jacobyho, který si pořád ještě neslyšně opakoval francouzské věty. "Maxi, vem si auto a zajed' k Fredovi, vyzvedni ho a zavez ho k Mearově samoobsluze."

"O.K., Sargi." Jacoby odhodil učebnici a vyřítíl se ze služebny.

"Hess doma taky stříhá trávník?" zeptal se Lepski kysele.

"Má nemocného kluka. Vzal si na odpoledne volno."

"Ten mrňavej spratek? A nemocnej? To má bejt sranda? Ten smrad by nedoved bejt nemocnej, ani kdyby chtěl.

Vsadím se, že Hess někde chrápe na sluničku."

Beigler se zazubil.

"To bys moh mít pravdu... dělej dál na tom hlášení."

O deset minut později vytrhl Lepski list papíru ze stroje, přečetl si, co napsal, rozmáchle to podepsal a položil Beiglerovi na stůl.

"Něco mě napadlo," řekl. "Danny O'Brien si odkroutil pět let společné s Plešounem a Dominicem. Že bych za ním zaskočil a drobet ho zmáčknu? Třeba by věděl, co tady ty tři dny Plešoun dělal."

Beigler si přečetl hlášení, potom zvedl pohled k Lepskému.

"Myslíš, že Solo lže?"

"Jasně že lže, ale je na nás moc prohnanej a dobře si stojí, abysme si ho mohli podat. Jsem si jistej, jako že tady stojím, že za ním Plešoun byl, a já chci vědět, proč... Jestli mi to někdo může říct, tak potom Danny."

Beigler si pomnul tlustý nos.

"No tak jo. Jdi si s ním promluvit."

Lepski z něho nespouštěl pohled.

"Kdybych byl seržant a přečetl si tohle hlášení, víš co bych si pomyslel?"

"Jistě," řekl Beigler bez zaváhání. "Pomyslel by sis, že to napsal nějaký blbec, co je detektivem druhý třídy díky nepotismu."

Lepski na něho zůstal koukat.

"Co zas je tohle... nepot... cože?"

Beigler byl vášnivý čtenář paperbacků. Když narazil na slovo, kterému nerozuměl, a těch byla spousta, vyhledal si ho ve slovníku a uložil do paměti. Ted' si zgustnul tím, že se zatvářil nesnesitelně nadřazeně a zopakoval: "Nepotismus... dávání přednosti příbuzným při obsazování úřadů."

Tady se pohyboval na bezpečné půdě, protože Lepského manželka byla druhou sestřenicí Carrie, manželky kapitána Terrella. Beigler si nikdy neodpustil, aby si proto do Lepského nezaryl, a dobře věděl, že ho tím k nepřítelství naštve.

"Až se stanu v tomhle městě šéfem policie," řekl Lepski celý dožraný, "dám té do penze. Mysli na to."

"Než ty se staneš v tomhle městě šéfem policie, Lepski, to dřív já dostanu mladý! Koukej vypadnout a dát se do práce!"

Lepski odjel do Seacombe, předměstí Paradise City, kde bydlela chudina. Byla to malá zchátralá kolonie bungalovů a činžovních domů, která kazila příjezd k tomu blahobytnému, květinami obsypanému milionářskému hřišti.

Danny O'Brien bydlel v šestém patře ohavného bloku činžovních bytů v dvoupokojovém bytě bez teplé vody s vyhlídkou na moře. Svého času to byl neobyčejně úspěšný padělatel mincí, který se specializoval na římské mince z předkřesťanského období. Prodejem těchto padělek sběratelům si přišel na pěkné peníze: jeho obchodní řeči byly stejně působivé a přesvědčivé jako jeho padělky. Ale s přibývajícím věkem to začal přehánět a pokusil se prodat zlatou minci z doby Julia Caesara Washingtonskému muzeu, které ho bez velkých círátů předalo policii. Ted' Danny vyráběl olověné vojákčky, které pomalovával křiklavými barvami a prodával do specializovaných hračkářství, zaměřených na postarší klienty, kteří prahli po tom, aby si mohli sehrát velké bitvy minulého století. Dannymu O'Brienovi bylo třiasedmdesát. Jediným výstřelkem, který si dopřával, byly nedělní večerní orgie, kdy si zaplatil dvě holky, aby mu předvedly sexuální akt. S pivem v ruce se přitom na ně díval a v mysli se vracel do časů, kdy býval něčeho podobného účastníkem, a nejen divákem. Lepski ho zastihl za pracovním stolem, s hodinářskou lupou na oku, jak láskyplně lakuje na tmavorudo čabraku kavalery, krásně vyvedeného z olova.

Lepski vykopl dveře a vpadl dovnitř. Hubený, opálený obličej zamračený, odhodlaný nestrpět od tohoto starého šizuňka žádné kejkle. Klidně mu utrhne ruku, když nebude zbylí.

Danny vzhlédl, načež odložil hodinářskou lupu. Vypadal křehce a postupující pleši děkoval za vysoké čelo. Zelené oči měl zamžené a laskavé a prázdné se usmíval. Vypadal neškodně; milý dědula, mírně senilní, kterému se mohou svěřit dětičky. Lepski však věděl svoje. Za klenutým čelem se skrýval pronikavý, vychytralý mozek, který možná už trochu ztrácel na bystrosti, ale Lepski by na to ruku do ohně nedal.

"Pan Lepski!" Danny odložil vojákčka a nasadil úsměv starého člověka, který právě obdržel nečekaný a nákladný dar.

"Jak milé! Jak se máte, pane Lepski? A jak se má vaše paní? Mohu vám již poblahopřát k povýšení?"

Lepski si přitáhl obyčejnou židli a rozkročmo se na ni posadil.

"Hele, Danny," spustil policajtským hlasem, "šetři dechem. Plešoun Riccard byl minulý úterý ve městě. Pobyl tady tři dny. Chci vedet, co ty tři dny dělal... tak spust' a vyklop mi to."

"Plešoun Riccard?" Danny se opřel v židli a udivené vyvalil staré oči. "Byl tady? Hmmm!" Zavrtěl stárnoucí hlavou.

"Musím přiznat, pane Lepski, že mě trochu mrzí, že za mnou nezašel. Nakonec jsme byli svého času přátelé." Ztěžka si

pozvedchl, čímž porazil tři vojáčky. "Tady to máte. Bývalí kriminálníci přátelství nepěstují. Vedou osamělý život. Samozřejmě, člověk s vašimi styky a ctižádostí nemůže vědět ani porozumět tomu, co je to osamělost."

Lepski se usmál nepřijemným úsměvem cynického poldy.

"Danny, možná ti to nedochází, ale zrovna se hrneš do pořádného maléru," podotkl. "Pěkně o Plešounovi zazpíváš, jinak..."

Danny byl příliš starý, aby zareagoval na něco, co se jevilo jako léčka.

"Nic na mě nemáte, pane Lepski. Řekl jsem vám, že jsem Plešouna neviděl..."

"Nejsem hluchej. Ty dvě děvky, co se ti sem choděj každou neděli večer produciovat... tak ty půdou do báně. Když se nekroutěj na tvým koberci, kradou po obchodech. Takže půdou na nějaký ten rok k ledu a já jim řeknu, žes to na ně píchnul ty. Jak by ti to šlo pod nos?"

Danny zamrkal, což Lepskému řeklo, že by se to Dannymu vůbec nelíbilo.

"Nevím, o čem to mluvíte, pane Lepski."

"Připravuješ mě o čas. Až budu mít ty dvě štětky pod zámek, podám si tebe. Jak by se ti zamlouvalo takovejch pět let v base, Danny?"

Danny sebou trhl.

"Nic jsem neprovedl..."

"Ovšemže ne, ale řekněme, že bych našel v tyhle díře pár baličků toho bílýho sajrajtu? Představuješ si, že by ses z něčeho takovýho vykecal?"

"Něco takovýho byste starýmu člověku neudělal, pane Lepski." V Dannyho hlase se ozval kňučivý tón.

Lepski se na něho ošklivě zazubil.

"Klidně vsaď ten svůj starej prohnilej život, že udělal, a taky udělám. Tak co, zazpíváš, nebo se mám dát do práce?"

Danny věděl, kdy má dohráno. Opřel se na židli, v očích poraženecký výraz.

"Co chcete vědět?"

Lepski souhlasné přikývl.

"To je můj kluk. Věděl jsem, že se dovtípíš. Plešoun za tebou byl, nemám pravdu?"

"Když vám to řeknu, pane Lepski, necháte ta dvě děvčata na pokoji?"

"Jistě... proč bych se s nima měl otravovat? Tebe taky nechám na pokoji, Danny... líp už se zachovat nemůžu, ne?"

"Ano, byl tady. Nejdřív šel za Solem, ale Solo mu nepomohl, tak přišel za mnou. Chtěl si vypůjčit pět set dolarů."

"Proč?"

"Říkal, že si chce pronajmout člun. Já pět set dolarů neměl, takže se musel bez toho člunu obejít."

"Na co ten člun potřeboval?"

Danny zaváhal, potom si všiml, že Lepski začíná být netrpělivý, a vyhrkl: "Říkal, že se musí dostat na Kubu."

Lepski na něho zůstal koukat.

"Na Kubu? Proč si sakra neunesl letadlo? Dneska to dělá každej druhej. A kvůli čemu na tu Kubu chtěl?"

"Že s sebou něco poveze. Je to velký obdivovatel Castra."

"Něco poveze... co tím chceš říct... co jako?"

"Nevím, ale potřebuje člun, a tak si myslím, že to bylo něco velkého a těžkého." Danny se odmlčel, pak pokračoval.

"Byl strachy bez sebe, pane Lepski. K smrti vydešený. Stačilo na něho kouknout a sám jsem začal mít nahnáno."

"Co tím chceš říct... že je obdivovatel Castra?"

"Vy jste to nevěděli? Je to fanatický komunista. Má Castra za největšího člověka pod sluncem."

Lepski si odfrkl.

"Co to měl za kšeft ve Vero Beach, Danny?"

"Nevím. Něco se mi doneslo, ale nic to neznamená. Jediné vím, že to bylo něco velkého."

"Co se ti doneslo?"

"Klepy. Říkalo se, že je to největší kšeft, na kterej v životě kápnul."

"Kdo to říkal?"

Danny neurčitě máchl rukama.

"Víte, jak to chodí, pane Lepski. Člověk postává v baru a něco zaslechne. Natrefíte na malý ryby a ty mluvěj."

"A říká se, že Plešoun je po smrti, že jo?"

Danny přikývl. "To je pravda, ale nic to neznamená. Plešoun by mohl být naživu."

"Ne, já myslím, že je po smrti," pravil Lepski pevně. "Kdo ho zabil, Danny?"

"Jak bych to mohl vědět? Já nejsem ani přesvědčený, že je mrtvý."

Lepski mu uvěřil.

"Plešoun byl marnivej ničema," řekl "Vždycky si plešku schovával pod paruku, z čehož usuzuju, že byl na ženský. Kdo je momentálně ta jeho, Danny?"

"Nikdy jsem s ním nebyl tak zadobře, abych s ním mluvil o jeho známotech, pane Lepski," prohlásil Danny, ale podle toho, jak zamrkal, Lepski poznal, že lže.

"Zeptám se tě na to ještě jednou, a potom ty tvoje dvě kurvičky skončej ještě dneska odpoledne za mřížema. S kterou to táhnul?"

Danny si olízl suché rty, potom znovu poraženecky máchl rukama.

"Slyšel jsem, že se jmenuje Mai Langlejová."

"Kdo je to... kde se vyskytuje?"

"Nevím."

Tentokrát Lepski věděl, že Danny mluví pravdu.

"Podej mi telefonní seznam."

Danny se zvedl a přistoupil ke stolu. Vyhrabal telefonní seznam s oslíma ušima a podal ho Lepskému.

Lepskému zabralo pár vteřin než Mai Langleyovou našel. Bydlela v Seacombe, Seaview Boulevard číslo 1556b.

"O.K., Danny. Drž pěkně klapačku a bejt sebou, tak na tuhle neděli bych to křepčení vodpískal. Mohl bys mít na krku mravnostní."

Lepski odešel z bytu a uháněl ze schodů, bral je po dvou.

Danny chvíli naslouchal, pak tiše vyšel ze dveří, naklonil se přes zábradlí a pozoroval Lepského, jak spěchá dolů. Vrátil se do bytu, zavřel dveře, pak si vyhledal telefonní číslo Mai Langleyové. Vytočil ho. Připadalo mu jediné fér anonymně ji upozornit.

Nechal telefon několik minut vyzvánět, pak si řekl, že není doma.

Policejní šéf Frank Terrell, obrovitý mužský s pískovými vlasy se sem tam bílými pruhy a vystupující agresivní bradou, vpochodoval do služebny a rozhlédl se kolem sebe.

Beigler hovořil do telefonu. Jacoby bušil do psacího stroje. Fred Hess, který vedl oddělení vražd, pomenší, zavalitý a prohnáný, pročítal hlášení, které právě napsal. Když Terrell zavřel dveře, všichni tři muži vzhledli.

Beigler řekl: "Už přišel šéf. Jo, já mu to řeknu. Hodinku tady bude." Zavěsil.

Terrell vkročil do své malé pracovny a přitom řekl: "Joe a Frede, pojdte dál. Maxi, ty to tady hlídej. Kde je Lepski?"

"Šel si promluvit s O'Brienem," řekl Beigler a krácel za Hessem do Terrellovy kanceláře. "Už by tady měl každou chvíli být."

Terrell se posadil.

"Přinese Charley kafe?"

Stejně jako Beiglerovi připadalo Terrellovi zatěžko důkladně přemýšlet bez kávy.

"Už je tady," řekl Beigler, když se dveře rozletěly a vešel Charley Tanner, jinak seržant v přijímací kanceláři, s třemi kartony kávy, které postavil na stůl.

"Dík, Charley," řekl Terrell, a když Tanner odešel, zadíval se na Hesse. "Tak jak, Frede?"

"Je to to auto, co si Plešoun pronajal," řekl Hess. "V Miami měli člověka od Hertze z Vero Beach, aby ho identifikoval. Kluci z laboratoře na něm teď zrovna dělaj."

"Franklin vyřizuje, že nám co nevidět zatelefonuje výsledek," vložil se do hovoru Beigler.

Terrell přikývl.

"A Lepski?"

"Myslel si, že by nemuselo být marný promluvit si s O'Brienem," řekl Beigler a zazubil se. "Překypuje nápadama."

Terrell potahoval z dýmky a přitom vraštil čelo.

"Všecky ty řeči o tom, že Plešoun rozjel něco velkého," pohlédl na Hesse. "Myslíš, že by na tom mohlo něco být?"

"Ano... moc se o tom mluví, aby ne. Podle mého votočil pašovaný zboží... to proto si nikdo nestěžoval."

Z vedlejší místnosti se k nim doneslo rozčilené: "Je tam šéf?"

"Lepski," řekl Beigler s úšklebkem. Zvedl se a otevřel dveře. "Pojď dál, Sherlocku."

Lepski ho odstrčil a spěchal k Terrellovu stolu.

"Šéfe, jsem na stopě něčemu velkému!" Stručně všechny tři muže seznámil s tím, o čem hovořil s Dannym O'Brienem, a prozřavě vynechal, jak z něho ty informace dostal, protože věděl, že by s jeho metodou Terrell nesouhlasil. "Takže jsem to rychle promyslel a řekl si Cherchez le femme" Rovněž na něho mírně zapůsobilo Jacobyho úsilí o sebevzdělání.

"La femme, hňupe," podotkl Hess.

"Komu to sakra vadí?" Lepski netrpělivě rozčísil rukou vzduch. "Já věděl, že Plešoun musí mít nějakou v závěsu: ta paruka na to ukazovala. Tak jsem zapátral a zjistil si její jméno a adresu. Šel jsem tam za ní, ale už se bleskově zdejchla. Ta stará krůta, co má na starosti ten činžák, mi řekla, že ve čtvrtek odpoledne odjela s Plešounem ve svém volkswagenu."

Terrell o tom chvíli přemýšlel, potom se obrátil na Beiglera. "Sebereme tu ženskou, Joe. Známe ji, ne?"

"Jisté. Mai Langleyová. Svýho času tanečnice v tančím. Třikrát usvědčená z přechovávání marihuany. Ted'ka dělá animírku ve španělském nočním klubu."

Lepski na něho zůstal koukat.

"Víš se o ní, že je to Plešounova holka. Takovýhle štětky mám v merku." Beigler se zatvářil nesnesitelně domýšlivě. "To proto jsem seržant, Lepski."

Zazvonění telefonu zadrželo Lepskému znechucenou odpověď.

Terrell hmátl po sluchátku.

"Franku?" Terrell poznal hlas policejního šéfa z Miami. "Řekl jsem si, že ti ušetřím práci. Právě jsem dostal zprávu z laborky."

Terrell několik minut poslouchal a ostatní z něho nespouštěli pohled.

Potom Terrell řekl. "Fajn... děkuju, Phile. Kluci se do toho pustí. Ne, děkuju... to zvládnou. Vyříd' svým lidem, že odvedli dobrou práci a že si toho cením." Zavěsil. "To byl Franklin. Na mustangu nejsou žádné otisky. Někdo si s ním dal velkou práci, ani jeden otisk, ale kluci z laborky identifikovali písek, co se našel na pneumatikách. Pochází ze zátoky Hetterling, to je taková zastrčená zátoka u Miami."

"Tam to znám," řekl Beigler a zvedl se. "Na hrob je to místo jako dělaný."

"Svatá pravda, Joe. Takže vezmem tučet chlapů s rýčema a podíváme se tam."

Beigler vyšel z kanceláře, přistoupil k svému stolu a zvedl sluchátko.

"Frede, až bude skupina připravená, převezmeš vedení," pokračoval Terrell. Otočil se k Lepskému. "Chci tu Mai

Langleyovou. Vyhledej poznávací značku jejího vozu a vyhledej po ní pátrání."

Lepski vyrazil z kanceláře k svému stolu.

"Ten chlap na tom teda dělá," podotkl Hess kysele.

"Až ho nakonec povýším," řekl Terrell a zavrtěl hlavou, "zřejmě na práci už vůbec nesáhne."

K páté odpoledne vyzvedli zmučené tělo Plešouna Riccarda z písečné duny.

Policisté, kteří ho vykopali, zalití potem z té námahy na pražicím slunci, poodstoupili, někteří s kapesníky přitisknutými k nosu, a policejní lékař doktor Lowis se dvěma asistenty se ujal nezbytného úkolu prohlédnout napuchlé ohořelé tělo. Kolem dvaadvacáté hodiny si Terrell četl zprávu policejního lékaře, naproti němu seděl s kartonem kávy v ruce Beigler a Hess civěl ven zaprášeným oknem na šňůru vozidel na Main Street.

Nakonec Terrell odložil zprávu a opřel se v židli.

"Asi budeš mít pravdu, Frede," řekl. "Tady půjde o něco většího. Drželi mu nohu v ohni, dokud mu nevypovědělo srdce. Má tři menší bodnutí, ty by smrt nezpůsobily, ale dost krvácel. V mustangu žádné krvavé skvrny nejsou, takže tímhle vozem ho do zátoky neodvezli, ale něčím jiným." Odmlčel se, zamyslel a potom navázal. "Prošetří to kolem dálnice I, Frede. Třeba najdeš někoho, kdo ten mustang viděl. Zkontroluj všechny bary, kavárny, benzínky... to ti nemusím říkat... prošetří to."

Hess zamručel a s překvapivou rychlostí, vzhledem k jeho nevysokému podsaditému tělu, zmizel z malé kanceláře.

Terrell se zaklonil na židli a hmátl po dýmce.

"Napadá té něco, Joe?"

"Něco málo." Beigler si srkl vlažné kávy. "Když vezmem v úvahu tu Kubu... že Plešoun chtěl ten člun. Kdybys chtěl dneska na Kubu, není nic jednoduššího než unést letadlo. Tak proč to neudělal? Danny tvrdí, že něco měl... něco moc těžkého, takže to nemohl vzít do letadla. Tak si kladu otázku, co to vlastně ukradl, že to bylo na letadlo moc velké a těžké? Něco, o co by měl Castro zájem?"

"Myslíš, že pracoval pro Castra?"

"Sedí to, ne?"

"Ano." Terrell vypadal znepokojený. "Budem na tom ještě dva dny dělat, a když na něco nepříjdem, předáme to CIA." Beigler se zašklebil.

"Takže na něco za dva dny přijdem, šéfe." řekl.

V průvodci se praví, že Vero Beach je přístav, odkud se expedují citrusové plody, který se prostírá od Indiánské řeky k otevřenému moři. Rovněž je to malé, rušné město s ulicemi lemovanými kokosovými palmami, datlovníky a kvetoucími keři.

Lepski dorazil na pobřeží kolem osmnácté hodiny. Jel rychle se zapnutou sirénou a dělalo mu dobře, že cestou nahání ostatním řidičům strach: Lepski měl pořád ještě v sobě něco z malého kluka.

Během let u policie si dal tu práci a vybudoval si kontakty v každém městě v okruhu dvou set mil kolem Paradise City. Jeho kontakt ve Vero Beach byla Dodo Hammersteinová, která měla na pobřeží restauraci U kraba a ústřice, kde se scházeli grázlové nejružnějšího kalibru, obchodníci s drogami a šibři, co jim hořela půda pod nohama a zastavili se ve Vero Beach, aby splašili motorový člun, který je odveze z dosahu dlouhé ruky FBI a CIA.

U kraba bylo omšelé dvoupatrové dřevěné stavení vmáčknuté mezi Dodavatele plynových bomb a Vybavení pro podmořské rybaření. Už když se k němu Lepski blížil, ucítil smažící se humry a česnek, který Dodo používala do všech svých omáček. Zakručelo mu v břiše, věděl však, že nebude mít čas na jídlo, které by měl jinak zdarma.

Strčil do dvoukřídlových létacích dveří a vstoupil do velké místnosti plné stolů, u nichž seděl výkvět pravidelných Dodiných hostů: nápadně oblečení muži, většinou tmavší pleti, menší, s bezvýraznými gangsterskýma očima a jejich nevázané ženské, většinou v elastických kalhotách a zanedbatelných podprsenkách, které jim stlačovaly měkké prsy do odpudivých oblín.

Když Lepski vykročil k barovému pultu, hovor rázem umkl. Čtyři muži nedaleko vchodu se hbitě zvedli a vyklouzli do začínajícího soumraku. Ostatní se dál nimrali v jídle a obličje se jim změnily v nevýrazné masky. Dokonce i ženy, od přírody hovorné, ztišily hlasy, takže kravál, do kterého Lepski vešel, opadl, jako když se náhle přivře vyřvávající tranzistorák.

Když se Lepski zastavil u barového pultu, Dodo si ho rozezleně a dotčeně přeměřila. Byla to mohutná macatá ženská s povislými prsy, narudo obarvenými vlasy a nezajímavým obličejem jakoby vytesaným z vepřového sádla. Jedině na očích jí bylo znát, že pod tou tloušťkou a rozměklostí je tvrdá jak týkové dřevo a zrádná jak olejová skvrna.

"Skotskou," poručil si Lepski a opřel se lokty o pult. "Jak se vede, Dodo? Vypadáš blahobytně. Jen tě něčím nadít a šoupnout do trouby."

Dodo mu nalila pití.

"Musel jste sem lít?" zeptala se zdušeně. "To nemáte dost filipa a nevidíte, že mi kazíte kšefty?"

"Chci s tebou mluvit. Za chvíli půjdu dozadu. Přijď tam."

Dodo se na něho zaškaredila a odstrachala se.

Lepski si chvíli pohrával s pitím, nakonec ho dopil, hodil na pult dolar a vykročil ke dveřím. Jen co se za ním zhouply, hlasy se znovu rozhlaholily.

Pět minut nato seděl v Dodině soukromém obývacím pokoji v prvním patře s další skotskou v ruce. Dodo stála u okna a dívala se na rušný přístav, kde právě vykládali lodi, co se vrátily z lovu hub.

"Co to ksakru provádíte?" řekla, obrácená k němu rozložitými zády. "Odradil jste mi čtyry dobré hosty. Zamohl jste mi podnik. Copak vám není jasné, že polda je tady vítaný jako skunk?" Prudce se obrátila a oči jí hněvivě blýskaly. "Ještě jedna taková návštěva, Lepski, a my dva jsme spolu skoncovali."

Lepski si usrkl skotské.

"Posaď se na ten svůj vykrmený zadek, Dodo," řekl. "My dva spolu skončujeme, až já řeknu." Odmítl se a upřel na ni zavilý pohled, potom se zazubil. "Tak pojď holka jedna, posaď se a už se mnou takhle nemluv."

"Doufám, že jednoho krásného dne bude mít někdo dost rozumu a odpráskne vás," řekla Dodo, ale spustila své obrovité tělo na židli. "Kytky pošlu, ale slzu neuroním. Tak co je?"

"Hledám Mai Langleyovou."

Dodo si odfoukla a s mírným obdivem zavrtěla hlavou.

"Prohnaný pacholek. Nechápu, proč vás ještě nepovýšili."

"Závist," řekl hořce. "Chceš říct, že je tady?"

"Jo, je tady. Jdete po ní? Nevzála bych ji sem, kdybych věděla, že po ní policie jde."

Lepski se zašklíbil.

"Že by, že by? Chci s ní mluvit... policie po ní ještě nejde, ale mohla by. Kdy přišla?"

"Před pár dní."

"Sama?"

"Ovšem! Tohle je slušný dům!"

"Já věděl, že se mi na něm něco nelíbí," zavtipkoval Lepski. "Je teďka doma?"

"Doma? Nehnula se z pokoje dva dny. Chová se jako uprchlík z Hitchcockova filmu."

Lepski dopil a zvedl se.

"Kterej má pokoj?"

Dodo natáhla velkou bílou ruku. Lepski odevzdaně zavrtěl hlavou, vytáhl náprsní tašku a podal jí desetidolarovku.

"Abyste se nezruinoval," podotkla Dodo zhnuseně. Zastrčila si bankovku do podprsenky.

"Nech si ji tam dost dlouho a třeba ti vyvede mladý," řekl. "Kterej má pokoj?"

"Dvacet tři." Když Lepski vykročil ke dveřím, podotkla. "Příště přijďte zadem."

"Jasně. Měj se, Dodo. Dávej bacha, ať se ti to tvý předsevzetí nezašprajcuje v otáčecích dveřích."

Vyšel po schodech do druhého patra. Zastavil se před pokojem 23, přitiskl ucho na dveře a naslouchal. Uslyšel, jak rádio tiše vyhrává swing. Jednu ruku položil na pažbu pistole, druhou na kliku, potom vešel.

Na pohovce ležela dívka v podprsence a kalhotkách, a když ho uviděla, přitiskla se ke stěně, vykulila velké oči a brada jí strachy poklesla. Bylo jí tak pětadvacet, byla tuctově hezká a měla dlouhé světlé vlasy s ofinou.

Lepski ve vteřině poznal, že se rozječí. Ostře řekl: "Policie... jen klid. Hele." Hodil jí svůj odznak, který dopadl vedle ní, načež zavřel dveře.

Upřela pohled na odznak, potom hmatla po županu a přikryla se. Zadívala se na něho, oči stále ještě ztmavlé děsem.

Lepski si přitáhl židli, rozkročmo se na ni posadil, posunul si klobouk do týla a vytáhl balíček cigaret. Jednu si vrazil mezi zuby, zapálil si ji zápalkou, kterou rozškrtnl o nehet palce, a takto uspokojen, že se jí předvedl coby nesmířitelný filmový polda, se na ni nečekaně usmál.

"Nazdar, Mai... z čeho máš tak nahnáno?"

"Co chcete?" zeptala se zastřeně. "Nemůžete sem takhle vrazit... jděte pryč!"

"Hledám Riccarda. Vy dva jste před třemi dny odjeli z Paradise City. Kde je?"

"Nevím."

"Zkus to ještě jednou. Před kým prásknul do bot?"

Trhla sebou a zavrtěla hlavou.

"Nevím."

Lepski píchl prstem do vzduchu.

"Jestli se toho od tebe nedovím víc, uděláme si my dva projížďku na stanici, kde budeš zavřená ve smradlavý cele a nebudeš si moct píchnout. To by se ti nelíbilo, vid' že ne?"

V očích jí náhle zaplála nenávist.

"Říkám vám, že nevím!" odsekla pronikavě. "Nemůžete mě zavřít! Nic na mě nemáte! Jděte pryč!"

Lepski smutně potřásl hlavou.

"Když jdu navštívit feťáky, co si o nich myslím, že nebudou spolupracovat, přinesu s sebou trochu bílýho prášku. Šéfovi řeknu, že jsem to našel třeba v kabelce. Zpravidla mi uvěří a zpravidla je šoupne za mříže. Takhle to, holka, chodí. Je mi líto... je to hnusný, ale všichni musíme dělat svoji práci. Kde je Plešoun?"

"Nevím." Zaváhala, a když uviděla, že se Lepski přestává usmívat, vyhrkla. "Někdo po něm šel. Přišel za mnou a poprosil mě, abych ho odvezla sem. Udělala jsem to. Snažil se najmout si člun, ale po té první zkušenosti mu ho nikdo nepůjčil. Byl v hrozném stavu. Řekl mi, ať zůstanu u Dodo, najal si vůz a vrátil se do Paradise City. Říkal, že si nechá zavazadlo na letišti. A že má ve městě přátele a zkusí sehnat nějaké peníze. Nechal mě tady a od té doby jsem ho neviděla."

Lepski si to přebíral. Rozhodl se, že většinou mu řekla pravdu, ale ne úplně celou.

"Co tím chceš říct... že se snažil najmout si člun, ale po té první zkušenosti že mu ho nikdo nepůjčil?"

"Byl tady před pár měsíci. Najal si motorový člun a dostal se do maléru. Člun skončil na dně."

Lepski se na ni podíval úkosem.

"Na dně? Jak to?"

"Někdo ho prostřílel. Mě se neptejte. Já nevím. Neřekl mi to Jenom vím, že se člun potopil."

"Kdo mu ten člun půjčil?"

"Nevím."

"Kdo jsou jeho přátelé v Paradise City?"

Zaváhala, potom mrzutě odpověděla: "Solo Dominico a Danny O'Brien."

No, to by sedělo, pomyslel si Lepski. Alespoň mu zřejmě říká pravdu.  
"Takže tebe nechal tady a zavazadlo si odvezl zpátky na letiště v Paradise City. Pročpak to?"  
"Chtěl si ho uložit na bezpečné místo."  
"Proč?"  
"Měl v něm něco, co si chtěl schovat."  
"Co to bylo?"  
Sevřela ruce v pěst.  
"Nevím. Proč mě nenecháte na pokoji?"  
"Řekl, že chce mít v bezpečí něco, co měl v tom zavazadle?"  
"Ano."  
"Neřekl ale, co to je?"  
"Ne."  
"A ty ses ho nezeptala?"  
"Ne."  
"Jak velké bylo to zavazadlo, Mai?"  
"Obyčejný kufr... bílý kufr z umělé hmoty s červeným pruhem... obyčejný kufr."  
Lepski ztuhl. Jako by na něho sáhla smrt.  
"Pověz mi to znova."  
Upřeně na něho hleděla. Špičkou jazyka si přejela rty.  
"Byl to jenom obyčejný kufr."  
"Tak dělej... popiš mi ho."  
"Proboha. Byl starý, omlácený, bílý, z umělé hmoty, s červeným pruhem."  
Lepski si řekl, že mu osud napomáhá k povýšení. Jenom s vypětím všech sil udržel na obličeji neproniknutelný výraz.  
"Teďka mi řekni, koho se bál."  
Odsunula se na pohovce ještě o kousek dál, v očích najednou strach.  
"Řekla jsem vám... nevím."  
Zvedl se. Sebral svůj odznak a zastrčil si ho do náprsní tašky. Měl nyní jistotu, že ví, kdo po Plešounovi šel, a že to může vyjít najevo jedině při oficiálním výslechu. Jedině ztrácí čas, když se snaží z ní ještě něco dostat.  
"Tak jo, Mai. Obleč se. Jedeme na stanici."  
"Řekla jsem vám, že nevím. To mi nemůžete udělat!"  
"Jen se nerozčiluj," řekl. "Musíš jít, děvče. Už jsi moc mluvila. Tak na sebe něco hod'. Mě si nevšímej. Jsem ženatej."  
Potom téměř ve stejném okamžiku se sběhly dvě věci. Dveře se rozletěly, Mai vyvískla, přitiskla se k pohovce a zabořila obličej do přikrývky, jako by se chtěla schovat.  
Lepski se otočil.  
Poměrně podsaditý chlapík, obličej maskovaný bílým kapesníkem, už střílel. Lepski zahlédl záblesky z pistole, viděl jak Mai na pohovce vysoko nadskočila, uviděl stříkat na zeď krev, když jí kulky roztřístily hlavu. Potom se rozplácl na podlaze a chňapal po pistoli, když se dveře zabouchly.  
Vyskočil na nohy a se zbraní v ruce vystřelil ke dveřím. Na schodech duněly kroky.  
Uslyšel ječet Dodo a znovu ty ohlušující výstřely. Doběhl k patě schodiště. Dodino rozložené tělo zatarasilo chodbu.  
Skokem se dostal se schodů a přistál na spodní podestě, až mu to rozklepalo všechny kosti v těle, zapotácel se a vzpamatoval se ve chvíli, kdy zaslechl burácení silného motoru.  
Když se dostal ven, rozčilený dav lidí, který se tam motal, znemožnil jakékoliv pronásledování.

### KAPITOLA ŠESTÁ

Když první červánky prosvětlily noční nebe, vyšel Harry Mitchell opatrně ze své chaty. Na sobě měl plavky a nesl kufr Plešouna Riccarda. Z kufru si ponechal pouze dvě věci: automatický luger a krabici nábojů. Schoval je pod uvolněné prkno vedle postele.  
Dlouho stál ve dveřích. Bylo za pět minut pět. Nikde se nespítilo. Jen palmové listy šelestily, jak mírný vánek čeřil horký vzduch.  
Ubezpečený, že daleko široko kromě něho nikdo není, sešel rychle a tiše na pláž a vstoupil do moře. Obrátil se na záda a s kufrem na hrudi zamířil mocnými tempy od pobřeží. Když se dostal do hluboké vody, převrátil se a nechal kufr sklouznout. Potom se potopil a pozoroval, jak pozvolna klesá, až dosedl na mořské dno. Vynořil se k hladině a zadíval se dolů, ale kufr zmizel: jediné tmavší voda vyznačovala, kde leží.  
Pomalů se pustil zpátky ke břehu a když vykročil po písku ke své chatě, rozsvítlo se v pokoji Sola Dominica.  
Došel k chatě, zavřel se uvnitř a vytřel se do sucha. Potom si oblékl kalhoty, košili s krátkým rukávem a střevíce s provazovou podešví.  
Měl ještě něco málo přes dvacet minut, než se bude muset k Solovi připojit. Posadil se na postel a zapálil si cigaretu. Kouřil a v myšlenkách se zaobíral předchozí nocí. Když si vybavil jejich vášnivé milování, v žilách se mu rozbušila horká krev. Byla to mimořádná sexuální zkušenost. Vzpomněl si na svoji mrtvou ženu Joan, která se sexu bála a s kterou nakonec nebyl schopen žít. Když už se téměř rozhodl, že ji opustí, povolávací rozkaz do armády mu poskytl vítanou výmluvu. Tak odešel. Když dostal zprávu, že spáchala sebevraždu, uvědomil si, že se mu nepodařilo zamaskovat dychtivost, aby už byl od ní pryč. Záměrně ji nechtěl ublížit, ale protože ty dva roky, co spolu žili, ho jako muže tak zdeptaly, že si předtím nic podobného nedokázal představit, začal být k jejím pocitům lhostejný. Kdyby byl trpělivější, říkal si, měl víc pochopení, vynasnažil se jí pomoci, třeba by své problémy srovnali. Když o tom přemýšlel a nic si nenamlouval, pochyboval, že by se to podařilo. Sex byl pro něho něco naprosto přirozeného, potěšení, o kterém se

nepřemýšlí, něco, co si má člověk užít a neuvažovat o tom, nedělat z toho nejpodstatnější skutečnost svého života: Sexu se má člověk poddat, když ho přepadne nutkání, a počkat, když se nutkání nedostavuje. Její problémy a strach ho zraňovaly a nakonec otravovaly.

Když v Saigonu vystoupil z lodi, čekal tam na něho dopis.

Psala, že je mu jenom na obtíž. Jedna z věcí, pro které ji kdysi miloval, byla její naprostá upřímnost. Psala, že se neměla nikdy vdávat a že ji to mrzí.

Na závěr dodala:

Myslím, že nejsem jediná, která má takové pocity, Harry. To není proto, že bych byla neschopná milovat muže: to jen, že s tebou nedokážu spát. Opravdu tě miluju... tolik, že ti chci dát volnost. Buď šťastný, Harry. Najdi si nějakou jinou, která na tom není tak jako já. Prý se znovu vracíme na tento svět. S trochou štěstí bych mohla dostat ještě příležitost. Bylo by to nádherné, kdybychom se po dlouhých letech znovu potkali a nebyla jsem na tom tak, jako teď. Víš?

Sbohem, Joan.

Od jejího otce dostal telegram, že ji našli v koupelně s podřezanými žilami a že by měl požádat o dovolenou z naléhavých rodinných důvodů a přijet domů.

Bylo však před bitvou a Harry o dovolenou nepožádal. Šel bojovat. Zdeprimovaný, otřesený a s pocitem viny. Když bitva skončila a potom, kdy viděl mrtvé a raněné, kdy se snesl z rozpáleného nebe deštěm kulek z kulometu, kdy strávil čtrnáct dní v zákopu a nenáviděl sám sebe pro odporný puch vlastního těla, kdy zabil čtyři mrňavé muže žluté pleti, nebyla Joanina sebevražda už vůbec podstatná.

Mnohem větší význam pro něho měla vietnamská dívka Nham, kterou potkal na rohu ulice, jak míchá lahodné vonící polévku v omláčené plechovce od okurek. Když ucítil vařící se jídlo, zastavil se, přisedl k ní na bobek, přijal misku polévky, kterou mu nabídla, a dali se do řeči.

Mluvila slušně anglicky. Dlouhé černé vlasy měla svázané do ohonu, což mu řeklo, že je svobodná. Pouze vdané Vietnamky nosily vlasy vyčesané.

Měl dva týdny dovolené. Každý den kolem jedenácté si přišel na roh ulice vypít Nhaninu polévku. Potom jednoho dne zjistil, že ji miluje. Později mu řekla, že se do něho zamilovala v tu chvíli, kdy ho prvně uviděla.

Vztah, který mezi nimi vznikl, byl splněním Harryho snu: láska bez komplikací.

Zamáčkli cigaretu a trhl sebou při vzpomínce na ten den, kdy se po čtyřech týdnech na rozstříleném rýžovém poli vrátil do Saigonu a dověděl se, že Nhan je mrtvá. Bomba, záměrně svržená na tržiště, zabila deset Vietnamců včetně Nhan. Jejich těla se hrůzně roztříštila o zeď a museli přijet hasiči a smýt je proudem vody.

Prsty si pommul spánky. Teď včerejší nocí začalo něco nového. Poprvé se setkal se ženou, která brala sex jako on, bez sebemenších zábran, využila ho, aby uspokojila svoji sexuální potřebu. Jak tak o tom přemýšlel, dospěl k závěru, že potřeboval přesné tohle. Měl po krk komplikací, po krk žen, které se mu vzdávaly jenom proto, aby ho spoutaly, zapletly do neprodyšné sítě, aby jim patřil. Smyslně krásná Nina byla neskutečným a nečekaným překvapením. Přislíbem, že mu poskytne to, co hledal.

Vzpomněl si na Randyho varování: Není pro nikoho, pokud se nechceš dostat do sporu se Solem.

Solo mu nedělal starosti. Byl si jist, že kdyby se skutečně dostali do rvačky, že by ho vyřídil, v tom problém neviděl. Solo byl Ninin otec.

Znovu si se svrašťelým čelem pommul spánky. Přišla za ním. Vnutila se mu. Mohl by mít Solo námitky? Jeho majetek, řekla. Jakým právem mohou otcové považovat dcery za svůj majetek?

Komplikace... problémy... komplikace... problémy.

Neklidně se zvedl a vyšel z chaty. Zašel do kuchyně, kde za stolem seděl Solo a usrkal vřelou kávu, mezi tlustými prsty doutník. Stropní světlo vrhalo jeho obrovitý stín na polovinu stolu a polovinu podlahy.

"Nazdar, Harry!" zazubil se Solo. "Pokoušel jsem se ti to včera večer říct. Dneska dopoledne tě nepotřebuju. Chci, abys dělal na tom skokanským můstku. Mluvil jsem s Hammersonem. Posílá to dřevo." Solo stočil malá očka, aby na Harryho viděl. "Šel jsem ti to později večer říct k tobě do chaty, ale ty jsi tam nebyl." Předklonil se, v očích pobavený pohled.

"Našel sis nějakou a rozdal sis to s ní na pisku?"

S kamenným obličejem Harry odpověděl. "To je moje věc, Solo."

Solo dopil kávu na jeden lok.

"Klidné si dávej, Harry, ale ne abys je zbouchnul. Nechci kolem své krásné restaurace žádný maléry."

"Jsem dospělý," řekl Harry netrpělivě. "Nejsem jako ty kluci, co tady zaměstnáváš... tak si dej pozor."

"Jo... porád zapomínám. Promiň." Solo přešel přes kuchyň a uchopil čtyři velké proutěné koše. "Pokračuj na tom prknu, jo?" Vyrázil ke dveřím, načež se zastavil a s hlavou na stranu se na Harryho zahleděl. "Co jsi říkal, že jseš?"

"Dospělý... hotový chlap." Harry pocítil varovné bodnutí, signalizující nebezpečí.

"Tak? Dospělej chlap, jo?" Solo se zničehonic drsně zasmál. "Promiň. To bysme měli bejt všichni... co?"

"Teoreticky," řekl Harry tiše.

"Ale některý jsou víc chlapi než ty druhý, co?" Solovi se zamžily oči. "Vsadím se, že si myslíš, že jseš větší chlap než já, co?"

"Řekl jsem něco takového, Solo?"

"To ne, ale ty vlastně toho ani moc nenamluvíš, Harry, a to z tebe dělá tak mazanýho kluka." Solo otevřel dveře.

"Kolem desátý jsem zpátky." Vyšel do probouzejícího se dne a Harry bez hnutí několik minut vyčkával. Teprve když uslyšel buick nastartovat a odjet, uvolnil se. Pohlédl na náramkové hodinky. Bylo za dvacet minut šest. Přistoupil ke sporáku, uchopil konvici s kávou a nalil si šálek.

Něco se pošpatnilo, pomyslel si. Mohl by Solo už něco tušit? Upíjel horkou černou kávu, zmatený a celý nesvůj. Něco

se pošpatnilo, řekl si znovu.

"Harry?"

Při tom tichém zašeptání se otočil tak prudce, až vyšplíchl kávu. Ve dveřích stála Nina. Měla na sobě krátkou, průhlednou noční košili. Vypadala, jako by právě vstala z postele.

Při pohledu na ni pocítil, jak se mu rozbouřila krev. Odložil hrnek a vykročil k ní. Ustupovala a pokynula mu, ať jde za ní. Následoval ji po chodbě až do jejího pokoje.

Přilíši poutala jeho pozornost, než aby si jejího pokoje moc všiml, jedině postřehl, že odpovídá její osobnosti. Byl světlý, veselý, prostorný a upravený a hýřil barvami. Zůstal stát u dveří, které za sebou zavřel, a pozoroval, jak vyklouzla z noční košile. Potom se k němu s pažemi doširoka rozpaženými obrátila, rty rozevřené v utkvělém toužebném úsměvu, tmavé bradavky tvrdé a špičaté.

Znovu pocítil osten nebezpečí.

"Jsem dospělý," řekl Solovi. Byla to pravda? Byla tato otevřená sexuální pobídka něčím, co mohla dospělá myslící osoba snad přijmout? Nechoval se ve skutečnosti jako nějaký zatracený puberták? Jako Randy?

Přistoupila k posteli a ulehla na ni.

"Pojď ke mně."

Zatoužil strhat ze sebe šaty a přilehnout k ní, ale v mozku se mu ozval varovný signál. Nesmí připustit, aby s ním nějaká žena manipulovala: dokonce ani taková ne, která si na něho zjevně nedělá nároky.

Zůstal stát u dveří.

"Vezmi si plavky, Nino," řekl nejistým hlasem. "Půjdem si zaplavat."

"Později... pojď ke mně."

Opřela se o lokty, s koleny mírně od sebe: v očích měla nepokrytou žádostivost, která otrásala jeho předsevzetím.

"Počkám na tebe," řekl a vyšel z pokoje. Pomalu se vrátil do kuchyně a nalil si další šálek kávy. Zpozoroval, že se mu třesou ruce. Nandal si lžičkou do kávy cukr a rozsypal ho přitom na podlahu.

Upíjel kávu a upíral pohled z okna na blednoucí nebe. Uslyšel ji přicházet chodbou a s rozbušeným srdcem se otočil. Měla na sobě šarlatové bikiny, v ruce ručník. Usmála se na něho.

"Tak pojďme do vody."

Zastavil se u sebe v chatě a navlékl si mokré plavky a ona zatím pomalu pokračovala po pláži. Když došel k moři, už zdatně plavala. Skočil do vody a pustil se za ní. Když ji dohonil, začala šlapat vodu a usmála se na něho.

"Ty jseš ale podivín, Harry. To jsi mě nemohl trochu potěšit?" Stříkla mu vodu do obličeje a položila se na záda.

Nepřestávala se na něho usmívat.

"Mluvil jsem se Solem," řekl Harry. "Byl moc blízko. Nezapomínám, že je to tvůj táta."

"Pchá! Za hodinu budou všichni vzhůru. Poplaveme zpátky. Nemůžeš být takový pitomec! Chci se pomilovat!"

"Je to moc nebezpečné. Dokonce i tohle je nebezpečné. Chceš, abych se dostal do maléru s tvým otcem?"

"Máš z něho strach?"

"Ne, ale mám strach z toho, co by se mohlo stát. Mohl bych ho zabít... mohlo by se stát, že bych ho zabil." Upřeně se na ni v přibývajícím světle zadíval. "To bys chtěla?"

Ušklíbla se. "Ty jsi takový suchar. Copak si nemůžeš vzít, co nabízím, bez všech těch círáků?"

Vyrazil nazpátek. Po chvíli se k němu přidala a dokud nedoplavali ke břehu, neřekla slovo. Vyšli po svahu na suchý písek a vtom se zeptala: "Tak kdy se zase budem milovat?"

"Šlo by to nějak, abychom si spolu v neděli vyjeli na ostrov Sheldon?"

Na místě se zastavila.

"Kdo ti řekl o ostrovu Sheldon?"

"Randy... říkal, že tam chodíš, když chceš být sama."

Usmála se.

"To je báječný nápad... Tam můžeme být sami dlouhé hodiny. Neděli otec většinou prospí. Restaurace je zavřená.

Dovolí mi vzít si člun. Ano... tak tedy v neděli."

"O.K. Pozití. Do té doby se ke mně nepřibližuj, Nino. Přijdu za tebou ke člunu v šest."

"Ano... vezmu něco k jídlu."

Nechal ji tam a znovu se vrátil do vody, rychlými, mocnými tempy se pustil ke korálovému útesu, kde měl v úmyslu zřídit vysoký skokanský můstek.

Poručík Alan Lacey z oddělení pro vyšetřování vražd v Miami byl nevysoký chlapík s ostře řezaným obličejem, tenkými rty a malýma očima, v nichž se zračilo tolik vřelosti jako v mořem omletých oblázcích. Neměli ho rádi ve sboru, neměli ho rádi kriminálníci, a dokonce ani vlastní žena ho neměla ráda. Vyhovovalo mu, že ho nemají rádi. Měl pocit, že něčeho dosáhl, když se ho lidé bojí. Byl víc vychytralý než bystrý. V sedmapadesáti nezapomínal, že už to dál než na poručíka nedotáhne a další povýšení že u něho nepadá v úvahu. To ho otravovalo. Každý chytrý policista, každý ctižádostivý, dychtivý mladý nováček, se stal okamžitou obětí jeho sadistického, ostrého jazyka. Neexistovalo nic, co by poručík Lacey nenáviděl víc, než ctižádostivého policistu.

Dorazil před podnik U kraba ve svém nablýskaném jaguáru, koupeném za manželčiny peníze. Doprovázela ho seržant Pete Weidman: tlustý, zbrklý a hloupý, který se udržel na místě seržanta, protože dělal Laceyemu poskoka, fackovacího panáka a kejvala.

Když tito dva policisté přijeli, před restaurací zastavila sanitka a dva zdravotníci se hnali dovnitř. Okolo postávali čtyři policisté na motocyklech a tvářili se otrávené. Lepsi stál opodál a vypadal uřícený a celý nesvůj. Věděl, že by tam

neměl být: tady nebyl na svém území. Rovněž věděl všechno o poručíku Lacey a co asi tak může očekávat. Dalo se čekat, že na něho poručík Lacey podá stížnost, čímž by se mohl rozloučit s vyhlídkou, že se kdy stane detektivem první třídy.

Zatímco čekal, až Lacey dorazí, rozhodl se, že až ho bude Lacey vyslýchat, řekne mu toho co nejvíce a bude se chovat co možná natvrde, a jestli mu začne hořet půže pod nohama, naveze do toho kapitána Terrella, který s velkou pravděpodobností poručíka Laceyho zmákně, zatímco Lepski jakožto detektiv druhé třídy byl proti němu bezmocný. Lepski, zalitý potem, pozoroval Laceyho, jak leze z jaguáru a za ním Weidman. Lacey studenými kamennými očima přešel dav, shromážděný u vchodu do restaurace. Nařídil těm čtyřem motorizovaným policistům, ať dav rozeženou. Přešel kolem Lepského, jako by ho neviděl, a šel si prohlédnout těla. Se znechuceně ohnutými rty spěšně obhlédl obrovité Dodino tělo. Vyšel po schodech a s podstatně větším zájmem prohlédl tělo Mai Langleyové.

Byl rád, že dostala zásah do hlavy a tělo zůstalo neporušené. Pohledem ulpíval na její polonahotě, dokud si neuvědomil, že Weidman na ni rovněž civí s fascinovaným zaujetím.

Lacey vyštěkl: "Na co to sakra čumíš?"

Weidman zamrkal, pracně odvrátil pohled a přitrouble pohlédl na poručíka.

"Pane?"

"V životě jsi neviděl mrtvou ženskou?"

"Viděl, pane."

"Tak se přestaň chovat jako nákej zatracenej turista!"

"Ano, pane."

Lacey si sundal klobouk, přihladil si vlasy a znovu si klobouk nasadil.

"Neviděl jsem to venku hajzlíka vod policie z Paradise City?"

Weidman zamrkal. "Já nikoho neviděl, pane."

"Ty holt nikdy nic nevidíš, co?" Lacey se rozhlédl, uviděl židli, která mu přišla poměrně pohodlná, přistoupil k ní a posadil se. Vytáhl z kapsy pouzdro na doutníky z tulení kůže, které mu manželka darovala k Vánocům, vybral si doutník a zastrčil si ho mezi drobné ostré zuby. "Přiveď ho sem!"

Weidman se neohrabaně odlouдал. Za pět minut se vrátil s Lepským. Lepski se postavil do pozoru, neboť věděl, že je v pěkné kaši, a upřel pohled na zeď nad poručíkovu hlavu.

"Kdo je to, seržante?" optal se Lacey a zapaloval si přitom doutník.

"Detektiv druhé třídy Lepski, z Paradise City," řekl Weidman. Zjistil si to, když krácel s Lepským po schodech nahoru. Lacey zavrtěl hlavou.

"To se mi nechce věřit. Žádný detektiv z Paradise City by se bez dovození neodvážil lízt do mého rajónu." Mrazivým pohledem si Lepského změřil. Lepski neklidně přešlápl. "Nebo snad jo?"

"Sledoval jsem jistou informaci, pane poručíku," řekl Lepski s kamenným výrazem v obličeji. "Nešlo o nic důležitého, jinak bych vám to předem ohlásil."

"Nic důležitého... akorát dvě mrtvolky. Co je u vás důležité... nějaké pořádné masakr?"

"Takhle se to zvrtilo, pane poručíku. Hovořil jsem s touto ženou," odmlčel se a pokývl na tělo Mai Langleyové, "když dovnitř vtrhl nějaký muž a zabil ji."

"Nějaký muž? Kde je?" Lacey obzírал svůj doutník, aby se ujistil, že rovnoměrně hoří.

"Utekl."

"V mém okrsku říká detektiv druhé třídy poručíkovi vždy 'pane'."

"Utekl, pane."

"On utekl?" Při přehnaném údivu v Laceyho hlase sebou Lepski trhl. Lacey se obrátil na Weidmana. "Slyšel jste to, seržante? Nebezpečný pistolník přišel sem, zabil tuto ženu, načež zabil další ženu a pak si odešel, zatímco jeden z takzvaných policistů z Paradise City byl přímo tady na místě."

Weidman zkrivil obličej, aby tím vyjádřil velké rozhořčení, ale podařilo se mu vypadat akorát jako prasnice při porodu. Lacey se otočil zpátky k Lepskému.

"Jak se dostal pryč?"

"Vozem, pane."

Lacey se usmál, mrazivé, ale přece jen.

"No, aspoň tedy něco. Udejte seržantu Weidmanovi číslo vozu a my ho vypátráme. Weidmane, napište si to číslo."

Lepski potlačil nutkání zašoupat nohama.

"Nemám to číslo, pane. Ve chvíli, kdy..."

"Dobrý dobrý, nemusíte mi to líčit. Náhěra! Ten pistolník si sem přijde, zabije dvě ženy a vy ho necháte odjet a ani si nepoznamenáte číslo vozu. To opravdu stojí za zaznamenání. Říkal jste, že jste detektiv třetí nebo druhé třídy, Lepski?"

"Druhé třídy, pane."

"Čím dál líp. Vždycky jsem měl podezření, že v Paradise City mají ty nejhorší policajty, a teďka v tom mám jistotu. Že byste mi toho muže řekněme popsal?"

"Měřil tak stopětašedesát centimetrů, podsaditý, mohutně stavěný, asi osmdesát kilo, maskovaný. Měl na sobě zelenavý proužkový oblek, na hlavě panamák, automatickou pistoli ráže 7.65 značky Walther," vyhrkl Lepski trochu zadýchaně. "Přes obličej měl uvázaný kapesník."

"Vy mě opravdu přivádíte v údiv," ušklíbl se Lacey. "Kde jste byl, když jste tohle všechno viděl... ležel jste na podlaze?"

"Ano, pane. Vtrhl dovnitř..."

"Až budu chtít, abyste se rozvykládal, dám vám vědět," utrl se na něho Lacey. Odmlčel se a potáhl z doutníku, vychutnal kouř, který pak vypustil malými, zlými ústy, načež doutníkem ukázal na tělo Mai Langleyové. "Co jste s ní

měl?"

"Pracuji na Riccardové případu, pane. Byla to jeho přítelkyně."

Lacey odklepl popel na prošlapaný koberec.

"Kdo se kruci stará o Plešouna Riccarda?"

"Dostali jsme hlášku, že ho oddělali. Kapitán Terrell mi nařídil, abych to prošetřil," řekl Lepski v naději, že vynesl eso.

Podle výrazu, který najednou přeletěl Laceyemu přes obličej, usoudil, že vynesl.

"Jak se vede kapitánovi Terrellovi?" zeptal se Lacey. Nezapomínal, že Terrell je blízkým přítelem jeho nadřízeného.

Rovněž měl na paměti, že jeho šéf ani ne před týdnem podotkl, že Lacey se dvakrát nepřetrhne, a když šéf utrousí podobnou poznámku, rozblíká se červené světlo. Možná by měl tadyhle s tím dacanem pěkně polehoučku, aby se mu to nevrátilo jako bumerang. Lacey v životě nevlezl do dráhy žádnému bumerangu, což byl důvod, proč dosud na oddělení pro vraždy přežíval jakožto poručík.

"Vede se mu dobře, pane."

"Překvapuje mě, že by se mu mohlo vést dobře, když u něho pracuje trouba jako vy."

Lepski tu urážku spolkl a neřekl slovo.

"Co vám teda měla ta žena říct, detektive druhé třídy Lepski?" optal se Lacey, poválel kouř v ústech a pak ho teprve vyfoukl směrem na Lepského.

Lepski se rozhodl, že mu to nesdělí. Kdyby Lacey spolupracoval, Lepski by mu řekl všechno, co se dověděl, ale za takovéhle jednání se rozhodl neříct nic.

"Právě jsem se jí začal vyptávat, pane, kde by tak asi Riccard mohl být, když sem vtrhl ten pistolník a zabil ji."

"Takže jste se nedověděl nic?"

Lepski přešlápl z nohy na nohu, tvářil se jako zpráskaný pes a mlčel. Nenechá se přistihnout při vědomé lži.

Lacey si ho zhnusene měřil.

"Vypadni, ty pekelný idiote," řekl. "Jestli tě ještě někdy načapám ve svém okrsku bez povolení, speciálně si na tobě zgustnu. Podám na tebe hlášení, Lepski. A přeju si a modlím se, aby ti to zlomilo krk, a až jednoho dne přijdu do vašeho města, najdu si tě a každé se to doví. Zmiz mi z očí!"

Lepski odešel. Sešel po schodech, prodral se davem, který pořád ještě obléhal vchod do restaurace a v duchu sprostě nadával. Konečně se dostal k svému vozu, nastoupil a práskl dveřmi. Pár minut jen tak seděl a snažil se ovládnout vzrůstající vztek. Potom, zrovna když nastartoval, vstrčil do otevřeného okénka hlavu špinavý, otrhaný kluk s mandlovýma očima.

"Jste Lepski?" zeptal se a zkušenýma očima si Lepského prohlížel.

"No tak jsem Lepski! A co z toho?"

"Řekla, že mi dáte dolar, když vám vyřídím od ní vzkaz." Chlapec na Lepského zamyšlené zašilhal. "Máte dolar?"

Lepski poklepal prsty zahnutými jako drápy do volantu a snažil se ovládnout. "Kdo to říkal?"

"Máte dolar?"

"Kdo si sakra myslíš, že jsem... nějaký vagabund?"

"Jste polda, ne?" Chlapci přeletěl přes špinavý obličej úsměšek. "Policajti nemaj nikdy prachy."

Lepského tahle čiročirá pravda tak ohromila, že hbitě vytáhl náprsní tašku, aby se ujistil, že dolar ještě má. Když zjistil, že má třicet dolarů, vzteky se mu až zatočila hlava.

"Mám dolar, ty usmrkanej smrade. Kdo co říkal a jaký vzkaz?"

Kluk už obhlédl obsah náprsní tašky. Ulevilo se mu. "Chce s váma mluvit Goldie Whiteová. Dejte mi dolar a já vám řeknu, kde bydlí."

"Proč jako si myslíš, že bych chtěl s Goldií Whiteovou mluvit, ať už je to kruci, kdo chce?" zeptal se Lepski.

Kluka už to pomalu otravovalo. Začal se šťourat prstem v pravé nosní dírce.

"Je to kámoška Mai Langleyové," řekl a nepřestával lovit v nose. "Dáte mi ten dolar nebo ne?"

Lepski mrskl pohledem k restauraci. Po Laceyem nebylo vidu. Vylovil jednodolarovku z náprsní tašky, nedával ji z ruky a podezíravě si kluka měřil.

"Kde je?"

"Dejte mi ten dolar."

"Dostaneš ho. Kde ji najdu?"

Kluk se přestal vrtat v pravé nosní dírce a zaměřil pozornost na levou.

"Tála mi radil, ať policajtům nikdy nevěřím. Dejte mi dolar nebo z toho nebude nic."

Lepski měl momentálně sto chutí toho ukoptěného spratka uškrtit, ale ovládl se. Podal mu dolar, když ale chlapcovy prsty chňaply bankovku, popadl ho za zápěstí.

"Kde je?" vyštěkl Lepski. "Nebo ti tu zatracenou pracku utrhnu."

"Turtle Crawl, 23a, třetí patro," řekl kluk a vykroutil se ze sevření. Postál jenom tak dlouho, dokud ze sebe nevyrazil nepředstavitelně hlasitě a neomalené chrochtnutí, načež zmizel.

Lepski neměl ponětí, kde je ulice Turtle Crawl. Klidně mohl zaplatit za nic. Začal si uvědomovat, že ho ti čtyři motorizovaní policisté pozorují už s podezřením. Nastartoval a pustil se podél pobřeží, kde byla hlava na hlavě. Když byl dost daleko z dohledu, přibrzdil u ženy, která prodávala želvy, a zeptal se, kde ta ulice je.

"Druhá vlevo," řekla. "Co kdybyste koupil dětičkám domů žel-vičku, pane?"

"Kdo ksakru by chtěl želvu a kdo by chtěl haranta?" utrl se na ni Lepski a jel dál.

Zaparkoval mezi nákladáky, do kterých nakládali humry ze člunu, který právě přistál, a pustil se úzkou ulicí, až našel číslo 23a. Uvědomoval si, že přijít poručík Lacey na to, že pokračuje v pátrání, měl by malérů víc než dost, ale byl právě v tak bojovné náladě, že mu na tom nesešlo.

Vyšel do třetího patra budovy, kde to páchlo po parfému a vydatném vaření. Když lezl do schodů, řekl si, že je v činžáku, kde se neprovozuje nic než prostituce, a že to tam musí být pod policejní ochranou.

Konečně dorazil ke dveřím s cedulí:

Goldie Whiteová

Úřední hodiny: 11-13 20-23

Zhluboka vydechl a zavrtěl hlavou. To je teda drzost, pomyslel si. Zazvonil. Chvilí se nedělo nic, potom se dveře rozletěly.

Ve dveřích stál vysoký, velmi hubený muž s úzkým obličejem, ustupující bradou, načerno obarvenými vlasy, rovněž ustupujícími, tenkými rty a uhýbavými očima. Měl na sobě lehký oblek krémové barvy, světle modrou košili a černou vázanku. Vypadal blahobytně, jak to dokáže jedině prosperující pasák, a vydával tak náramný odér, jako to dovede zase jen úspěšný pasák.

Obhlédl Lepského, načech v úsměvu na uvítanou vycenil umělé zuby.

"Račte dál, pane Lepski," řekl a poodstoupil. "Goldie doufala, že se zastavíte. Jsem Jack Thomas, její obchodní manažer."

Lepski vešel do místnosti pohodlně zařízené čtyřmi klubovkami, televizí, bílým vlněným kobercem a snímky děvčat na zdech, které byly znepokojivě jednoznačné.

"Kde je?" zeptal se. Při pohledu na jakéhokoliv pasáka mu stoupal krevní tlak a krevní tlak mu už povážlivě stoupl po rozhovoru s Laceym a nyní neměl daleko k infarktu.

"Přijde," prohlásil Thomas zvesela. Natolik ho zaměstnávalo kouzlo vlastní osobnosti, že v nejmenším neuznamenal, v jak vražedné náladě Lepski je. "Posadte se, pane Lepski. Co budete pít?"

Lepski ztěžka oddychoval a svíral ruce v pěst.

"Kde je?"

"K pítí nic?" Thomas se lenivě spustil do křesla. "No jasně... služba je služba. Chápu. Posadte se, pane Lepski. Chtěla, abych s vámi pohovořil. Já.

"Koukej se zvednout z toho křesla!" zaburácel Lepski. "Žádnej pasák nebude sedět, když já stojím!"

Tón jeho hlasu a to, jak se tvářil, Thomase přimělo, že vystřelil z křesla, jako by ho z něho vykopli. Zůstal na Lepského koukat, zbledl a o pár kroků poodstoupil.

"Přived' tu svoji děvku!" přikázal mu Lepski, "a pak vypadni! Ještě minutu v tvý smradlavý společnosti a pobliju se."

Když se Thomas divoce obrátil ke dveřím dalšího pokoje, otevřely se a vyšla dívka. Zastavila se na prahu, pohlédla na Lepského a pak na Thomase.

"O.K., Jacku, nech to plavat. Já to vyřídím," řekla.

Goldie Whiteová byla dobře stavěná blondýnka chladného zjevu, která by vzbudila zájem většiny mužů, pokud by byli sdostatek opilí, aby nevěděli, co by. Byla naveskrz zkažená a vypadala, že si věří, že zvládne všechno, co nosí kalhoty, od muže po opičáka. Měla na sobě oranžový svetr, který odhaloval chirurgicky vylepšené poprsí, a minisukni, v které jí byla vidět stehna. Oči měla zajímavé: měnlivé jako kaleidoskop - žhavé, hned zas studené, tvrdé, chamtivé nebo svůdné.

Thomas proklouzl kolem Lepského, něco si přitom mumlal a zmizel. Práskl za sebou dveřmi. Dlouhou chvíli Lepski a dívka naslouchali jeho vzdalujícím se krokům, jak sbíhal po schodech.

Lepski přistoupil ke dveřím a otočil klíčem. Nechtěl riskovat další nečekané střílení.

"Dostal jsem váš vzkaz," řekl a odstoupil ode dveří. "Přišel mě na dolar. Dolary jsou pro mě důležité. Tak do toho, ať se mi to vyplatí."

Goldie se odloukala k židli, tělo se jí vlnilo bez nejmenší námahy jako had.

"Ne tak zostra, Lepski," řekla. "To nevidíte, že se chováte, jako byste hrál ve filmu z roku pětáctýřicet?"

Lepski se zle zazubil.

"Zabírá to, kotě. Je to metoda, který fandím. Koukněte, jak to zabírá na vašeho pasáka."

"Ten!" protáhla obličej. "Kdyby na něho batole zamávalo pěsti, tak to s ním sekne. Omlouvám se za toho pitomce. Má místo krve vodu. Ale nechme ho plavat. Vy jste tady... já jsem tady... takže se seznámíme." Posadila se, roztáhla nohy, až uviděl její růžové nylonové kalhotky, vybalila na něho sexy pohled, který málokdy selhal. "Tak pojď poldíku. Než si promluvíme obchodně, pojďme se pobavit."

"Bude mi potěšením!" pravil Lepski.

Přešel přes pokoj a stoupl si před ni. Když si začala svlékat svetr, rozpřáhl se a tvrdě jí zprava jednu vrazil.

Hodilo ji to dozadu, až hlavou udeřila o opěradlo židle. Nabyla rovnováhy a obličej se jí změnil v zuřivou, vyceněnou masku.

"Vy smradlavej, zatracenej..." spustila, když vtom jeho tvrdá ruka dopadla znovu, až jí hlava poskočila.

Lepski ji probodl pohledem, potom poodstoupil.

"Hele, milunko, od děvky neberu nic. Nedotk bych se tě, ani kdybys byla zabalená ve folii. Mám napilno. Utratil jsem dolar. Tak si koukej sednout a rychle to vyklop a přestaň se chovat jako kurvy z filmu z roku pětáctýřicet." Najednou se zazubil. "A dovol, abych ti připomenul, že teď mluvíš s policajtem, kterej se ovládá o něco líp než ty, ale ne o moc." Zhluboka se nadechla, zlehka se dotkla tváře a vztek jí pomalu mizel z očí.

"Jseš kus chlapa," řekla zastřeně. "Pojďme sakra do postele! Prachy bych řekněme oželela."

"Promluvmě si." Lepski se posadil naproti ní. "Když jsem ve službě, ten můj má padla."

Zasmála se.

"To se mi líbí... vtipnej policajt! Tak jo, jste hnusnej pacholek, ale promluvmě si. Dejte mi cigaretu."

"Nedal bych ti ani umělý dýchání," řekl Lepski. "Tak mluv... chci odsud vypadnout."

Vybrala si cigaretu z krabice na stole, podívala se po něm, jestli jí připálí, a když viděla, že se k ničemu nemá, zapálila si zápalkou.

"Jack chce zpátky svůj člun," řekla. "Řekla jsem mu, že to byste mohl zařídit jediné vy."

Lepski vylovil cigaretu ze svého balíčku. Připálil si a zavrtěl hlavou.

"Tyhle řeči na mé dojem neudělaly. Vem to od začátku a zčerstva. Mám lepší věci na práci než s tebou dýchat stejný vzduch."

"Plešoun Riccard Jacka umluvil, aby mu pronajmul svůj člun. Člun zmizel. Jack se může pominout. Chce svůj člun nazpátek."

"Kdy ten člun Plešounovi půjčil?"

"Před dvěma měsíci... 24. března, jestli to chcete přesně."

"Proč?"

"Co na tom záleží? Vypůjčil si ho a teďka se říká, že Plešoun je po smrti. Jack potřebuje svůj člun. Vrazil do něho všechny svoje peníze."

"Ptal jsem se: Proč ten člun Plešounovi půjčil?"

Goldie zaváhala, potom řekla: "Plešoun mu nabídl pět set dolarů. Za takovýchle prachy by Jack pronajmul vlastní mámu do cirkusu. Já mu řekla, že je padlej na hlavu, ale neposlech mě. Musíte se pořád vyptávat?"

Lepski převaloval cigaretu mezi rty a přivřenýma očima si ji měřil.

"Proč Plešoun ten člun potřeboval?"

"Chtěl si někam vyjet."

"Že by? Nemyslel jsem, že chtěl člun, aby si s ním moh pilovat nehty. Kam si chtěl vyjet?"

Znovu zaváhala.

"Vy policajti! Je mi z vás na blití. Řeči, řeči a skutek utek. Když to musíte vědět... do Havany. Říkal, že za tři týdny je zpátky, a už je to osm týdnů. Teď jsme se doslechli, že byl minulý úterý v Paradise City, a za náma ten syčák nezašel. Teďka se říká, že je po smrti." Znovu se odmlčela, načež navázala. "Jack se bojí nejenom o svůj člun, ale taky o Jaceyho a Hanse."

Lepski si prohrábl vlasy.

"Jacey a Hans? Co jsou zač?"

"Posádka, vy chytřej! Snad si nemyslíte, že by Plešoun dokázal doplout s člunem do Havany a zpátky."

Lepski si našťavané povzdechl.

"Chcete tím říct, že se pohřešuje člun i posádka?"

Zajela si rukou pod svetr a podrbala se na hrudi.

"Máte v uších vosk? Copak jsem to neřekla? Posádka a člun zmizely."

"Takže se osm týdnů pohřešují dva muži a nikdo to neohlásil. Je to tak?"

Pokrčila rameny.

"Jsou to teplouši. Koho zajímaj teplouši?"

"Thomas ale na policii nezašel. Tak proč si o ně dělá starost teď?"

"Ty dva mu zrovna na srdci neležej. Dělá si starost o svůj člun."

"Proč to všechno neoznámil?"

Goldie se znovu poškrábala pod svetrem.

"To jste opravdu tak natvrdlej?" Udiveně na něho pohlédla. "Tak teda Jack půjde za poldama. A že se pohřešuje jeho člun a taky Hans a Jacey. A co ty zatracený poldové udělaj? Budou hledat člun? Budou hledat Jaceyho a Hanse? Nenechte se vysmát. Zkroutěj Jackovi ruku a budou chtít vědět, kde sebral prachy, aby si moh ten člun koupit."

Lepski věděl, že je to tak.

"A kdo si myslíš, že jsem já... jsem policajt, krucinál!"

Volně se opřela a pozorovala ho.

"To jo, ale nejste na svém území. Proto taky jsem Jackovi řekla, že byste třeba mohl něco ohledně toho člunu udělat a jeho z toho vynechat."

Lepski o tom podumal. Uvědomil si, že Goldie něco ví. Vytáhl si zápisník.

"Popiš mi ten člun."

"Je dvanáct metrů dlouhý, nabilo natřený, kajuta natřená červeně. Jméno a přístaviště červenými písmeny: Gloria II. Vero Beach."

"Co motor?"

"Dvoumotorový diesel, jestli vám to něco říká, pro mě jsou to akorát dvě vývrtky."

Lepski se zamračil.

"Policajti můžou dělat vtípky, děvky ale ne. Co posádka?"

"Hans Larsen: Vysoký, světlolvasý, pětadvacet let, Dán, Jacey Smith, malý, hubený, přeražený nos, černoch."

Lepski přestal psát a zadíval se na ni proti své vůli s obdivem.

"Věčná škoda, že máš mozek mezi nohama," řekl. "Jinak by z tebe mohl bejt slušnej polda."

Jízlivě se ušklíbla.

"Kdo by chtěl být slušnej polda?"

Lepski malomyslně zavrtěl hlavou.

"Koho se Plešoun bál?"

"Kdekoho... a všeho."

Lepski se odmlčel, zapálil si další cigaretu a potom tvrdě řekl: "Jestli budeš takhle nanicovatě plácát, předhodím tě

vlkům. Mluv dál a budem kamarádi, začni se vykrucovat, a pomažeš do báně."

Goldie zkřivila ústa v pohrdavém úsměšku.

"Probudte se, Lepski! Tady nejste ve svém rájónu. Neodvážil byste se mě zašít. Lacey by vás vykastroval."

Lepski věděl, že na tom něco je. Podrbal se tužkou na špičce nosu.

"Nebudem se dohadovat," řekl. "Plešoun měl strach. Každý mi říká, že měl strach. Když mám najít ten člun, musím vědět, z koho měl strach. Nic víc, nic míň."

"Nevím. Jack to taky neví. Ano, Plešoun měl strach. Vyšlo mu něco velkého, a ukázalo se, že je to až moc velké."

"Jak to víš?"

"Řekl nám to. Řekl, že je to největší kšeft jeho života."

"To všechno už jsem slyšel," pravil Lepski netrpělivě. "Co to bylo za kšeft?"

"Myslíte, že jsme tak pitomí, abysme se ho vyptávali?"

Lepski usoudil, že mluví pravdu.

"Před patnácti minutama nakráčel do pokoje Mai Langleyový zabiják a prostřelil jí hlavu," řekl po chvíli. "To víš, ne?"

"Ano. Když žijete tak, jako musíme my dva s Jackem, pak musíte vědět, co se děje... někdy ještě dřív, než k tomu dojde." Goldie teď mluvila tiše a v očích jí sedělo znepokojení. "Jeden přítel nám zavolał."

"A kdyby Mai neustřelili hlavu, to by sis tady tak nepouštěla hubu na špacír, co?"

Goldie si zapálila další cigaretu. Všiml si, že ruku má nejistou.

"Jde do tuhého," řekla. "Někdo kouká umlčet lidi." Poprvé od chvíle, kdy vešel do místnosti, zpozoroval, že ztrácí nervy. Bylo jí to vidět na očích. "Co pro nás uděláte, Lepski?"

"S ohledem na to, cos mi doposavad řekla, tak nic," prohlásil bez obalu. "Trochu myslí, bobečku. Když nemůžeš ukázat na chlapa, co z něho měl Plešoun v kalhotách a který odpráskl Mai, co můžu dělat?"

"Kdyby to šlo, tak bych vám to řekla. Nemám ani páru!"

Lepski cítil v kostech, že už je tam moc dlouho. Každá minuta, po kterou se zdržoval v Laceyho rájónu, hrála proti němu. Zvedl se.

"Něco ti řeknu. Než Mai oddělali, říkala, že se ten člun, co si Plešoun najmul, potopil. To jenom čistě mezi náma dvěma. Nevím, jak se to Mai dověděla. Neměl jsem čas to zjistit. Ale tvrdila, že šel ke dnu. Někdo ho prostřelil. Vyříd' Jackovi, ať taky popřemejší, kdo asi tak by v tom moh mít prsty... pokavad má čím přemejšlet. Jestli vás něco napadne, zavolejte mi na stanici."

"Chcete říct, že jste celou dobu věděl, že Jackův člun se potopil?" vyvrískla.

"Neječ na mě, milunko. Pokavad s Jackem fofrem s něčím nepřijdete, budete si moct oba obhlédnout basu zvnitřku jakožto spoluvníci."

Nechal ji tam, seběhl po schodech k svému vozu a vyrazil zpátky do Paradise City.

#### KAPITOLA SEDMÁ

S pomocí Charleyho a Mikea Harry dokončil základy pro konstrukci skokanského můstku. Zalil je betonem, který k útesu přivezli na člunu.

"Dobrý, kluci," řekl, když si práci prohlédl. "Necháme to ztvdnout. Zítra to zasadíme."

Bylo po jedenácté a slunce páliło. Poslal je zpátky ve člunu a sám ke břehu doplaval. Teplé moře smylo pot, který se z něho jen lil, když pracoval na útesu.

Pod slunečníky leželo jen takových pět šest lidí, pustil se tedy do baru, vyprahlo mu a toužil po chlazené kole.

Když usedl na vysokou stoličku, měl barman Joe pro něho kolu už připravenou.

"Vídím, že jste dělal venku, pane Harry," řekl. "Pořádný vedro, co?"

Harry kolu vypil a přisunul prázdnou sklenici k Joeovi.

"To teda jo. Ještě jednu, Joe. Solo se už vrátil?"

"Ještě ne." Šoupl po pultu další kolu. "Pane Harry..."

Harry se natáhl po sklenici, pak se tázavě zahleděl na vysokého, mohutného černocho.

"Co je, Joe?"

Joe stísněně přešlápl z nohy na nohu. Objel pohledem liduprázdný bar, pohlédl oknem na parkoviště, pak se znovu zahleděl na Harryho.

"Já jednou vyhrál na olympiádě stříbrnou ve skoku do dálky, pane Harry."

Harry se překvapeně usmál.

"Opravdu? Blahopřeju, Joe."

"Tak si říkám, že máme něco společného, pane Harry."

"Výnech toho pána, ano? Ovšemže máme hodně společného."

Joe zavrtěl hlavou.

"Hodně ne, ale olympiáda, to je něco mimořádného."

"To tedy je." Harry nevěděl, na čem je. Tázavě se na černocho zadíval. "Chceš mi něco, Joe?"

"Dalo by se to tak říct." Joe znovu pohlédl oknem, potom se předklonil, ztišil hlas a řekl: "Radši byste měl odtud odejít, pane Harry. Není to tady zdravý."

Harry se zadíval na Joea, který na něho upíral velké černé oči.

"Co zas tohle znamená?"

"Je to přátelské varování. Seberte se a jděte. Nemáte tady žádný přátele, pane Harry, až na mě a na Randyho. Žádný přátele... myslím to vážně, a řítíte se do velkého maléru."

"No tak, Joe. Jestli něco víš, tak mi to řekni," na hlase mu byla znát netrpělivost.

"Pan Solo je můj šéf. Jsem mu zavázanej," řekl Joe a odmlčel se, načež navázal. "Nikdo ho nikdy nepřepal a pan Solo je

nebezpečný muž. To je všechno, pane Harry. Zkrátka rychle odejděte... nikomu nevěřte, jenom mně a Randymu." Joe se odsunul na opačný konec barového pultu a pustil se do přípravy jednohubek na polední provoz. Harry otálel, pak podle toho, jak se černoch tvářil, viděl, že se od něho víc nic nedoví. Dopil a odešel z baru. Vykročil ke své chatě, když vtom se z té svojí vynořil Randy. Jen ho Randy zahlédl, mávl na něho, pak zašel zase dovnitř. Harry vešel za ním.

"Zavři dveře." Randymu se chvěl hlas. "Viděls tohle?" Ukázal na noviny rozložené na stole.

Harry zavřel dveře, přistoupil ke stolu a sklonil se nad novinami.

Ze stránky na něho hleděla fotografie Plešouna Riccarda. Titulek hlásal:

Nalezen mrtev.

Viděli jste tohoto muže?

Projel jím šok. Přitáhl si židli, posadil se a přečetl si krátkou zprávu, kde se pravilo, že včera později odpoledne policie na základě informace odjela do Hetterling Cove, známého výletního místa, a našla tam tělo člověka, pohřbeného v písečné duně. Muž zřejmě zemřel na srdeční záchvat, ale existují důkazy, že než zemřel, byl surově mučen.

Článek dále pokračoval:

Lze předpokládat, že mrtvý je zločinec známý jako Plešoun Riccard. Každý, kdo tohoto muže spatřil mezi 10. a 11. květnem, se žádá, aby se spojil s policejním ředitelstvím, Paradise City 00099.

Harry zvedl oči k Randymu, který na něho upíral sklíčený, vyděšený pohled. Dlouho neřekli slovo, potom Harry vytáhl balíček kamelek a nabídl mu.

Randy zavrtěl hlavou.

"Myslíš, že by to na nás mohli hodit, Harry?"

Harry si zapálil cigaretu.

"Pokud nebudem mít smůlu, tak ne. Ještě nenašli ten mustang. Kdyby ano, pak už bychom se mohli začít potit."

"Myslíš, že nás někdo v mustangu viděl?"

"Taková možnost je vždycky." Harry dlouho přemýšlel. "Jak ho jenom mohli najít?" prohodil, jako by mluvil sám k sobě. Zvedl se ze židle. "Jen klid, Randy. V tuhle chvíli nebudeme dělat nic. Zůstanem tiše, kde jsme. Teď bychom se měli radši vrátit do práce."

"Já votad' padám," řekl Randy. V očích měl paniku. "Půjdu do Los Angeles. Mám tam bratrance."

"K čemu ti to bude dobré?" Harry sotva krotit netrpělivost. "Pokud po tobě policie půjde, najdou si tě. Nemůžeš se před nimi skrývat věčně. Mysli trochu. Copak nevidíš, že největší šanci máme, když se budem tvářit jakoby nic? No tak jo. Někdo policii řekne, že si myslí, že nás viděl v mustangu: vysokého chlapka s ruksakem a malého s dlouhými vlasama a s kytarou. A teď uvažuj, kolik jsi cestou sem viděl na dálnici vysokých chlapů s ruksakem a malých s dlouhými vlasy a kytarou? Tucty? Stovky? Takže kdybysme měli smůlu a policie se sem přišla vyptávat, o ničem nic nevíme. Sem jsme přijeli stopem. Nevíme nic o mustangu a nevíme nic o Plešounovi Riccardovi. Nemůžou nám nic přišít, dokud jeden z nás neselže." Upřel na Randyho pevný pohled. "Mně se to nestane... takže zbýváš ty." "Randy si olízl vyprahlé rty.

"Ty to máš dobrý. Ty jseš v suchu, ale já se nedostavil na povolávací rozkaz."

"No a co? Tak tebe seberou za tohle, a to je smůla, ale nic to neznamena. Nech se sbalit za vraždu, která sedne, a to už bude něco. Nemám pravdu?"

Randy o tom dlouhou, nepříjemnou chvíli uvažoval, načež přikývl. "Ano... myslím, že je to tak."

"Tak pojď teda. Přestaň se tvářit, jako by se blížil konec světa. Dáme se zase do práce." Harry se odmlčel, složil noviny a vhodil je do odpadkového koše, potom vyšel na pražící slunce.

Randy ho neochotně následoval. Kráčeli po cestě až ke vchodu do baru, když vtom Harry najednou Randyho popadl za paži a zatáhl ho stranou. Uviděl totiž, že na parkoviště přijel bílý mercedes.

Za volantem seděl podsaditý udělaný chlap: měl kulatý, vykrmený, dohněda opálený obličej, oči malé, černé a lesklé a tenká ústa. Na hlavě mu seděl panamák stažený do obličeje a na sobě měl ošuntělý lahvově zelený oblek. Na sedadle vedle řidiče seděla paní Carlosová, obličej zpola skrytý za velkými brýlemi.

Chlapík zastavil, vylezl, oběhl vůz a otevřel jí dvířka. Paní Carlosová vystoupila. Byla v bílých volných šatech a sandálech. Podal jí plážovou kabelu, smekl, uklonil se, nastoupil do mercedesu a odjel.

Paní Carlosová se vydala na pláž.

"Kdo je ten tlust'och?" zeptal se Harry.

"Fernando, řidič," odpověděl Randy.

"Viděls ho někdy řídit zelenobílý chevrolet?"

Randy na něho zůstal koukat.

"To je jeho aut'ák. Někdy s ním jezdí, když vyřizuje pochůzky pro paní Carlosovou. Proč se ptáš?"

Harry se pamatoval na ten zelenobílý chevrolet, který ho sledoval z letiště, když tam vyzvedl Riccardův kufr. Byl si naprosto jist, že ho řídil tenhle člověk, Fernando.

"Co o něm víš, Randy? Je to důležité."

"Moc ne. Pracuje u Carlose dva roky. Je to Solův kamarád. Když není ve službě, chodí večer sem a hrajou se Sólem karty. Co to všechno znamená?"

"To bych sám rád věděl," řekl Harry a horečnatě uvažoval. "Dobře, Randy, zachovej klid... zatím nashle." Nechal ho tam stát a zamířil na pláž.

Prošel blízko kolem Niny, která seděla na slunci a kontrolovala tržbu z restaurace za předešlý večer. Vzhledla, ale Harry se na ni nepodíval. Koutkem oka zahlédl na verandě Manuela, jak ho pozoruje. Záměrně prošel těsně kolem paní

Carlosové, která na něho zavolala.

"Nazdar, Harry."

Přistoupil k ní. Ležela na lehátku ve stínu slunečníku a pohlížela na něho brýlemi proti slunci.

"Co se to tam děje?" Máchl rukou ke korálovému útesu. "Tam budou nějaké základy? Bude se tam něco stavět?"

"Přesně tak. Stavíme vysoký skokanský můstek. Solo si myslí, že je načase, abychom tady nějaký měli." Uvědomoval si, že mu očima jezdí po svalnatém těle.

Shlížel na ni a znovu si ji představoval, jak vystupuje z mustangu, schovaná za velkými brýlemi proti oslnění, vlasy skryté pod bílým šátkem, oblečená do černé bavlněné košile. Znovu se pozastavil nad tím, jak se může žena s tolika penězi a v takovém postavení zaplést s člověkem jako Riccard.

Uniklo mu, co právě řekla.

"Omlouvám se, paní Carlosová... co jste říkala?"

"Že jsem slyšela, že jste velký sportovec. Solo říkal, že jste vyhrál medaili."

"No ano."

Znovu si ho podrobně prohlížela.

"Kdy bude ten můstek stát?"

"Ani ne do čtrnácti dnů."

"Zůstanete tady dlouho, Harry?"

"Dva měsíce. V New Yorku na mě čeká práce."

"Jaká práce?"

"Prostě práce, paní Carlosová."

Usmála se.

"Že mi jako po tom nic není?"

Neřekl slovo. Odvrátil pohled a zadíval se na tři výrostky, jak si hrají s medicinbalem.

"Ptala jsem se, protože jsem si říkala, jestli byste tady nechtěl zůstat, Harry."

"Co jste říkala, paní Carlosová?"

Úsměv jí tak trochu ztuhl.

"Ráda bych, abyste se soustředil. Nelíbilo by se vám dělat mi šoféra?"

"Šoféra už máte, paní Carlosová."

"Jde pryč... propouštím ho. Je to jednoduchá práce. Budete se muset starat o dva vozy... vozit mě na pláž a vyzvedávat a večer, když bude manžel zaneprázdněn, mě doprovázet. Je k tomu dvoupokojový byt a týdně sto padesát dolarů.

Líbilo by se vám to?"

"Tady to mám na dva měsíce, paní Carlosová. Nemůžu Sola vyšplouchnout."

"Tohle já po vás nechci!" Najednou se jí v hlase ozval jedovatý tón. "Ptám se vás, jestli by se vám ta práce líbila.

Počkám si. Fernanda se můžu zbavit kdykoliv. Chcete tu práci?"

"Nevypadá to špatně, paní Carlosová. Mohu si to rozmyslet?" Znovu pocítil, jak ho za skly brýlí zkoumá.

"Přijďte zítra odpoledne, to vám pomůže se rozhodnout," zasmála se na něho. "Manžel bude v Miami, ale to nemusí být na překážku. Víte, kde bydlíme?"

"Ano, vím. Je mi líto. Zítra mám schůzku. Co takhle příští neděli?"

Pozoroval, jak se jí svaly na krku napjaly a ústa zošklivěla.

"Řekla jsem zítra odpoledne, Harry!"

"Řekl jsem, že je mi líto. Zítra odpoledne mám schůzku."

Sevřela ruce v pěst.

"To vám to musím hláskovat, vy pitomče?" řekla tichým, zlým tónem. "Chci vás mít zítra odpoledne u sebe! Dostanete dobře zapláceno. ... tři sta dolarů! Jen se nedělejte, že vám jiné ženské neplatily skočné!"

Harry ji chvíli pozoroval, pak se zahleděl přes písek na moře.

"Některý z těch mladých by se mohl dostat do nesnázi," řekl. "Omluvte mě, paní Carlosová."

Vydal se ke skupince teenagerů. Jeden z nich byl v moři a náramně se bavil.

Když Lepski vešel do kanceláře policejního šéfa Terrella, vládlo tam zlověstné ticho.

Terrell seděl za svým stolem, po jeho pravici seržant Beigler, u okna stál výhružně zamračený seržant Hess.

Když vešel, všichni tři si Lepského změřili kamenným pohledem. Zastavil se, zavřel dveře, jako by byly z vaječných skořápek, potom přistoupil k Terrellovu stolu a zůstal tam stát. Čekal.

Dlouhou chvíli nepadlo slovo, potom Terrell řekl: "Co to krucinál předvádíš za tyjátr? Poručík Lacey si stěžoval. Posílá na tebe hlášení. Jestli je polovina toho, co tvrdí, pravda, pak lítáš v pořádném maléru."

Na tenhle výpad byl Lepski připravený a už si promyslel, jak ho odrazí. Ačkoliv mu na čele vyrazily kapičky potu, neúhybně pohlédl Terrellovi do rozzlobených očí.

"Šéfe, vím, že jsem to neměl dělat... Že jsem byl na cizím území, když ale Lacey řekl, že jsme my tady u nás nejhorší policajti na pobřeží, to jsem nemohl jen tak přejít. Takže jsem nespolečákoval, on se našel a podává na mě hlášení."

Lepskému se ulevilo, když uviděl, jak Terrell, Beigler a Hess ztuhlí jak krocani.

"Nejhorší policajti na pobřeží!" naježil se Beigler. "To řekl ten budižkničemu?"

"Tohle přesně," odpověděl Lepski a zatvářil se dotčeně a uraženě.

"Blbec jeden!" vybuchl Hess. "Ten si říká detektiv! Zrovna ten! Sám sebe na hajzlu by nenašel!"

"No dobře," řekl Terrell úsečně. "Každý má právo na svůj názor. Pokud si poručík Lacey myslí, že jsme nejhorší policisté na pobřeží, neznamená to, že má pravdu." Podezíravě si Lepského měřil. "Co mu zavdalo příčinu, aby něco takového tvrdil, Tome?"

Lepski se trochu uvolnil. Teď kdy vytáhl správnou kartu, se cítil na pevné půdě, ale záleželo na tom, jak si povede dál. "Já vím, že jsem na to měl jít jinak," řekl. "Ale nařídil jste mi, abych našel Mai Langleyovou. Dostal jsem tip, že by mohla být někde ve Vero Beach, kde Plešoun uskutečnil ten svůj kšeft. Náhodou tam mám kontakty. Já vím, že to není náš rajón, ale kdybych se ohlásil Laceyemu, převzal by to a my bysme vypadli ze hry. Tak mi přišlo, že nejrychleji Mai najdu, když se spojím se svým člověkem. A jestli se od něho něco dovím, že to ohlásím vám, šéfe, a vy byste se pak třeba spojil s Laceyem a on by se snad po třech čtyřech dnech s Mai zkontaktoval. Dopadlo to tak, že mi můj člověk řekl, že Mai je zrovna v domě. Řekl jsem si, že by nemuselo být na škodu těch pár schodů vyjít a promluvit si s ní, než vám to ohlásím. Zatímco jsem s ní hovořil, vtrhl dovnitř nějaký zabiják a odpravil ji." Lepski nasadil smutný obličej. "Mám hroznou smůlu, šéfe, ale přesně takhle se to stalo."

Terrell pohlédl na Beiglera, který se zašklíbil.

"To je neskutečný," pravil Beigler s nevraživým uznáním. "Ten chlap by se dokázal vykecat z rakve."

"No dobře, Tome," řekl Terrell. "Tak pokračuj. Co bylo dál?"

Lepski se dlouze a zhluboka nadechl. Už si byl jist, že Laceyho stížnost podstatně oslabil. Pověděl jim, k čemu došlo a o čem hovořil s Goldí Whiteovou. Beigler si přitom dělal poznámky.

Když Lepski domluvil, Terrell podotkl: "Dobrá práce, ale špatný postup. Jestli se ještě někdy budeš potloukat bez povolení v miamským rajónu, předhodím tě vlkům. To měj na paměti. Protentokrát se o Laceyho postarám."

"Děkuju, šéfe." Protože vycítil, že panuje přátelská atmosféra, zeptal se. "Máme na tyhle stanici nějaký kafe?"

Beigler ztuhl.

"Kde je Charley?" Zvedl telefonní sluchátko. "Charley! Pošli některýho svého poskoka pro čtyři kafe. Co se to tam děje?" Chvilí poslouchal, zamručel a zavěsil. "Kafe je na cestě."

Lepski si přitáhl židli a obkročmo se na ni posadil.

"Ještě něco, šéfe," řekl. "Mám takový tušení, kdo by tak mohl být ten chlap, co Plešouna mučil."

"Kristepane!" vybuchl Hess. "Pročs to neřek dřív?"

"Klid, Frede," řekl Terrell. "Nech Torna, ať nám to řekne po svém. Tak ty máš tušení?"

"Přesně tak." Lepski se zaškaredil na Hesse, který po něm zle koukal, a pokračoval. "Solo Dominico najmul na dva měsíce plavčíka. Na ty dva jsem narazil, když jsem byl na trhu zkontrolovat ty kapsáře, co vám dělali těžkou hlavu. Takže dobrý, poznal jsem se s tím chlápem. Seržant, parašutista, jmenuje se Harry Mitchell. Zrovna se vrátil z Vietnamu a než začne pracovat v New Yorku, dopřává si dovolenou. Předě dvěma dny jsem se snažil na letišti přijít nějak Plešounovi na stopu a narazil jsem na Mitchella. Nesl bílý kufr z umělé hmoty s červeným pruhem."

Vešel strážník se čtyřmi kartony kávy, které postavil na stůl a odešel.

Hess se natáhl po kávě a netrpělivě se zeptal. "Co takovejch řečí kolem kufru?"

Lepski si hodlal dát na čas. Byl si jist, že pokud na to půjde správně, povýšení ho nemůže minout.

"Když jsem mluvil s Mai Langleyovou," navázal, jako by Hess nic neřekl, "tak mi těsně předtím, než tam vpadl ten pistolník, řekla, že Plešoun si odnesl kufr na letiště." Udělal pauzu, načež pomalu a rozvážně dodal. "Byl to bílý plastický kufr s červeným pruhem."

Poposedl, uchopil svoji kávu, srkl si, pak stočil pohled na Terrella, potom na Beiglera a nakonec na Hesse. "Tos udělal schválně, Tome," podotkl Terrell. "Takže... pokračuj."

Otrávený, že přijali tak vlažné, navázal: "Zeptal jsem se Mit-chella, jestli je to jeho kufr. Prohlásil, že je, že si ho předtím nechal na letišti, ale když teď pracuje u Dominica, že ho potřebuje. Takže jsem zkontroloval jeho propouštěcí doklady, a když jsem viděl, že je to veterán z Vietnamu, seržant parašutista, nechal jsem ho s tím kufrkem odejít."

"Chceš říct, že ses do toho kufru nepodíval?" otázal se Hess.

"Ale, Frede, dobře víš, že Tom nemel právo se do toho kufru koukat," řekl Terrell, než stačil Lepski vybuchnout.

"Otázka zní: znamená ten bílý kufr něco? Co si myslíš, Joe?"

"I by mohl. Myslím, že Tom na něco přišel. Solo to v minulosti s Riccardem táhnul. Riccard měl bílý kufr z umělé hmoty s červeným pruhem, který si nechal na letišti. Mitchell, který pracuje u Sola, si vyzvedává bílý umělohmotný kufr s červeným pruhem. Jo... samozřejmě, že Tom na něco přišel."

Lepski se rozzářil, předklonil se, div se s židli nepřekotil.

"Já to vím! Hele, šéfe, co kdybych zaskočil k Solovi do podniku a zkroutil Mitchellovi ruku? Třeba by to všechno vyvalil."

Terrell si znovu zapálil vyhaslou dýmkou. Nějakou chvíli uvažoval, potom zavrtěl hlavou.

"Ne... nejdřív musím mít něco v ruce." Obrátil se k Hessovi. "Zjisti něco o Mitchellovi. Pošli telex do Washingtonu."

Hess namířil tlustý prst na Lepského.

"Ty jsi viděl ty propouštěcí papíry..., co tam stálo?"

Lepski se usilovně zamyslel. Na Mitchellovy doklady pohlédl jen krátce, měl ale dobrou paměť. Po chvilce řekl: "Harry Mitchell. Seržant. Třetí parašutistický oddíl. První rota."

Hess na něho pohlédl s jistým uznáním.

"Jednoho krásného dne... možná ode dneška za deset let, Lepski... by z tebe mohl bejt pořádněj detektiv."

Když Terrell viděl, jak Lepski v obličeji brunátní, řekl úsečně: "Nech si to, Frede. Pošli ten telex!"

Když Hess odešel z kanceláře, Terrell pokračoval. "Vedeš si dobře, Tome, jenom na to moc netlač. Podívej se, dejme tomu, co by se dalo zjistit o těch dvou, o Hansi Larsenovi a Jacey Smithovi. Jestli se budeš muset hnout z našeho okrsku, předem mi řekni, než se do něčeho pustíš."

"Ano, šéfe." Lepski vykročil ke dveřím, ale vtom se zastavil. "Myslel jste to vážně, že si vedu dobře?"

"Slyšels, co říkal šéf," utrlh se na něho Beigler. "Vypadni!"

Lepski odešel, protáhl se kolem Jacobyho, který se právě chystal vstoupit, a kráčel ke svému stolu.

Terrell pohlédli na Jacobyho, který přešlapoval na prahu.

"Co je, Maxi?"

"Právě volal Resnick, šéfe. Pátral při dálnici 1. Říká, že má popis dvou mužů z mustangu, který odpovídá mustangu Plešouna Riccarda. Říká, že vůz měl přívěs."

Terrell s Beiglerem na sebe pohlédli.

"Přívěs?"

"Takhle to tvrdí."

"Vyříd' mu, ať okamžitě přijde."

"Už je na cestě, šéfe."

Když se Jacoby vrátil ke svému stolu, Terrell se Beiglera zeptal: "Co si o tom myslíš teď, Joe?"

"Začíná se to rýsovat. Našli jsme Riccarda. Našli jsme mustang, teď se vynořil přívěs. Lámali jsme si hlavu, jak se Plešounovo tělo dostalo do Hetterling Cove. Mohlo být v tom přívěsu... tak myslím, že začnem hledat ten přívěs."

"Souhlasím." Terrell pohlédli na poznámky, které si Beigler udělal při Lepského ústním hlášení. "Všechno by to ale..." vyklepá si dýmku a začal ji znovu nacípat, "mohlo patřit CIA, Joe. Možná bych to měl ohlásit."

"Pořád uvažuješ, jestli to nesouvisí s Castrem?"

Terrell si zapálil dýmku.

"Ano. Podívej, jaké máme nyní informace. Podle mého je klíč k tomu všemu v tom, že Plešoun byl komunista a obdivoval Castra. Čtyřicetátého března přijíždí do Vero Beach a od Jacka Thomase si pronajímá loď plus dva muže. Má namířeno do Havany, pokud můžeme věřit tomu, co Lepskému řekla Goldie Whiteová. Vypadá to, jako by Plešoun něco pašoval a mělo to co do činění s Castrem. Podle ní někdo člun dohonil a potopil. Načež o dva měsíce později se Plešoun opět vynoří a snaží se vypůjčit si člun od Dominica, což mu nevyjde, vydá se teda za O'Brienem půjčit si peníze, bezvýsledně, přiměje svoji přítelkyni, aby ho odvezla do Vero Beach. Když ji odloží u Dodo Hammersteinové, vrací se sem, dává si kufr do skříňky na zavazadla na letišti a vrací se do Vero Beach, kde si pod jménem Joel Blach půjčuje u Hertze mustang.

Potom najednou zmizí a začne se proslýchat, že ho odpravili. Dva dny nato najdeme mustang, který nás zavede k Plešounovu hrobu. Muž odpovídající popisu plavčíka, kterého zaměstnal Dominico, je Lepským na letišti spatřen s kufrem podobným Riccardovu zavazadlu." Terrell zadýmal z dýmky a svažtil čelo. "Hýbe se to, pořád ale ještě nevíme, co to Plešoun pašoval, ani, kdo ho zabil. Ještě nás čeká spousta práce, ale je mi čím dál jasnější, že Plešoun jel v něčem, co souviselo s Kubou, a proto si říkám, jestli bych neměl celý případ předat CIA. Mohli by zapracovat rychleji a lépe než my."

"Říkals, že tomu dáme dva dny," připomněl Beigler. "Ještě máme den a čtvrt."

Terrell zaváhal.

"Ano... no tak dobře, Joe. Vrať se k sobě. Ještě si to promyslím."

O půl hodinu později vešel do služebny detektiv třetí třídy Red Retnick, vytáhlý, svalnatý mladý muž s ohnivě zrzavými vlasy.

Jen ho Beigler uviděl, mávl na něho, ať pokračuje k Terrellovi, zvedl se, zašel ke schodišti a zařval dolů na Charleyho Tannera, ať pošle nahoru kávu, a pak se připojil k Retnickovi v Terellově kanceláři. Retnick podal zevrubné hlášení, které Beigler těsnopisem zapsal.

"Ve čtvrtek večer se dva muži z mustangu s přívěsem zastavili v Jacksonové snacku s nepřetržitým provozem na kávu," řekl Retnick. "Jeden řidič nákladáku, který tam tehdy byl a který se tam znovu staval při zpáteční cestě právě, když jsem se tam byl vyptávat, mi ty dva popsal."

"Počkej chvíli, Rede," řekl Terrell a obrátil se na Beiglera. "Skoč pro Lepského."

Beigler nakoukl do služebny a zahulákal na Lepského, který právě psal hlášení. Když se Lepski dostavil do Terellovy kanceláře, Terrell vyzval Retnicka, ať pokračuje.

"Starší z obou mužů byl přes sto osmdesát centimetrů vysoký, svalnatý, světlé vlasy, modré oči a měl přeražený nos jako zápasník. Měl na sobě vojenské khaki kalhoty a k tomu košili."

"To je Harry Mitchell," řekl Lepski. "O tom nemůže být pochyb!"

"Pokračuj, Rede," řekl Terrell a znovu si zapálil dýmku.

"Ten druhý muž byl mladší, křehké postavy, měl dlouhé černé vlasy na ramena, hubený obličej."

"Říká ti to něco?" Terrell pohlédli na Lepského.

Lepski zavrtěl hlavou.

"Ani náhodou." Potom zakoulel očima a luskl prsty. "Počkat! To by mohl být Solův barman. Začátkem sezóny se vždycky objeví. Viděl jsem ho tam už loni. Ten popis na něho sedí. Randy!.. nějak. .. Broach? Nějak tak. Co kdybych se tam, šéfe, zašel dnes večer podívat? Solo mě s manželkou pozval. Byla by to záminka, jak se tam porozhlédnout."

Terrell chvíli uvažoval, potom přikývl. "Ano, ale Tome, budeš postupovat opatrně. Nepodnikneme nic, dokud nebudeme mít o Mitchellovi nějaké údaje... je to jasné?" Pohlédli na Beiglera. "Přišlo už něco z Washingtonu?"

Beigler zavrtěl hlavou.

"Zapomínáš na posun času. Nějakou tu hodinu není naděje, že by se nám z Washingtonu ozvali."

"Tak zatímco budem čekat, chci, abyste našli ten přívěs a aby to bylo rychle!" řekl Terrell.

Lepski se hádal se ženou. Nic nového pod sluncem. Byli manželé tři roky a Lepski odhadoval, že se pořádně chytanou dvakrát denně. Spočítal to a dostal výsledek 2190 hádek, z nichž, řekl si hořce, vyhrál snad sto osmdesát.

Domů přišel nečekaně v šest večer. Nečekaně proto, že obvykle chodil kolem deváté. Jeho žena Carroll mu právě vařila k večerní guláš.

Carroll Lepské bylo šestadvacet, byla vysoká, tmavovlasá a hezká, a měla vlastní rozum a vůli. Než se vdala, pracovala jako úřednice u společnosti American Express. Byla zvyklá jednat s boháči, zařizovat jim cestovní program a radit jim. Při jednání se stovkami protivných jedinců typu "všechno vím, všude jsem byl dvakrát" se naučila, že když bude při hádce postupovat logicky a neodbytně, zpravidla vyhraje. Ačkoliv byla Carroll dobře vybavena, aby se vypořádala s problémy, moderního života, byla nemožná, zato odhodlaná kuchařka. Kdykoliv připravovala nějaké jídlo, pokud to nebyl sendvič nebo ohřátý hamburger, změnila se její kuchyň v bitevní pole plné zmatků. Často ušpinila čtyři hrnce, když by stačil jeden, pravidelně jí přeteklo mléko, vždycky jí něco upadlo, pokud ne rovnou celé jídlo, které právě vařila. Sebrala ho z podlahy a vrazila zpátky do hrnce, načež se neobtěžovala ten svinčík hned utřít a klouzala po zbytcích jak hbitý bruslař. Ale Carroll byla zvláštní a umíněná. Když se jednou rozhodla, že Lepski dostane k večeři guláš, ani samotné peklo nebo povodeň by jí v tom nezabránilo.

Lepski ji našel, jak zápolí se zbytky šlehačky, která se překotila a udělala na podlaze velkou kaluž. Carroll nevypadala nejlip. Byl teplý večer, v kuchyni bylo vedro a Carroll byla určená a našťvaná.

Když jí tedy sdělil novinu, že ji bere na večeři a „Proboha, děvče, trochu se umyj. Jdeme do elegantního podniku“, nevěděla, jestli má dál zápasit s gulášem, nebo si říct vem ten binec čert a radovat se. Bylo takovou vzácností, že si Lepski našel čas, aby ji někam vyvedl, že ji to nečekané pozvání nepotěšilo, ale otrávil.

"Tos mi to nemohl říct ráno?" otázala se a odhrnula si z levého oka pramen tmavých vlasů. "Máme k večeři guláš."

Lepski netrpělivě přeskakoval z nohy na nohu. "Guláš nech plavat. Jdeme ven, a proboha, nezačínej hádku."

Což byla osudná poznámka, Lepski si to uvědomil, jen co ji vypustil z úst. Carroll ztuhla a napřímila se.

"To chceš říct, že hádky začínám já?" zeptala se ostře.

Uvědomil si, že se octl na tenkém ledě, a neupřímně se na ni zazubil.

"Nic takového jsem neřekl. Začínat hádky? Hele, miláčku..."

"Řekl jsi: „Nezačínej hádku“."

Vynasnažil se vypadat udiveně.

"To že jsem řekl? Zapomeň na to. To jsem jenom žertoval. Dnes večer..."

"Tvoje představa žertování se od mojí na hony liší."

Lepski si prohrábl vlasy. Rychle udělal dva kroky doleva, potom doprava, pak teprve pocítil uvolnění a řekl: "Dobrá... žádné žerty. Zapomeň na to, miláčku. Jdeme do restaurace Dominico, která je třetí nejlepší v tomhle městě. Báječné jídlo... moře... pláž... tichá hudba... tlumené světlo... tohle všecko!"

Carroll se v očích objevilo podezření.

"Proč tam jdeme?" zeptala se. "Provedls něco, cos neměl? Tímhle mě hodláš obměkčit?"

Zasunul si prst za límec a zatahal za něj.

"Jsme pozvaní," řekl zvýšeným hlasem. "Majitel té ztracené restaurace mě má rád. Říkal, ať přivedu svoji zatra... svoji ženu... tak tam jdem. Na účet podniku!"

"Musíš takhle klít, Lepski?"

Lepski se ani nepohnul. Trochu ho vyplašilo, jak se mu zrychlil puls. Nakonec řekl: "Nech to být, miláčku. Jsme pozvaní... tak pojďme."

Carroll si ho měřila.

"Ten člověk nás pozval?"

Lepski němě přikývl.

"Co teda provedl on?"

Lepski začal obcházet kuchyni. Tiše si bzučel jako včela, která ztratila svůj roj.

"Neprovedl nic. Jenom mě čistou náhodou má rád," řekl, když byl zase mocen slova.

"Proč?"

"Jak to sakra mám vědět? Pozval nás, proboha! Musíme vědět proč?"

"Ocenila bych, kdybys neřval, Lepski," řekla přísně. "Jsem si jistá, že je to podvodník a něco od tebe chce."

"Dobře... O.K.... tak je to podvodník a něco ode mě chce: Komu to vadí? Zadarmo se navečefíme!" Divoce máchl rukou.

Dotkl se poklice hrnce a spálil se. Zanařoval tak šťavnatě, že si Carroll přitiskla ruce na uši.

"Lepski! Někdy se za tebe opravdu stydím!"

Cucal si prsty.

"Takže se laskavě oblečeš?" utrl se na ni. "Mám nějaké čisté košile?"

Zabodla do něho pohled.

"Kolik košil si chceš dnes večer navlíct?"

Na chvíli zavřel oči.

"Chci říct, ztraceně, existuje jediná čistá košile, kterou si můžu vzít?"

"Samozřejmě že ano. Proč se nekoukneš? Co si mám vzít; na sebe?" Tahle otázka ho spolehlivě přiváděla k šílenství.

Carroll mu ji vždycky položila a zpravidla vyústila v hádku, která se táhla hodiny.

"Cokoliv... víš... no abys vypadala hezky. Neměla bys vypnout ten sporák nebo tak?"

O hodinu později seděl Lepski v malém patiu se zapálenou cigaretou v prstech a ovládal netrpělivost s úsilím, které mu povážlivě zvyšovalo krevní tlak.

Přestože byl ženatý tři roky, ještě si nezvykl na metodu, s jakou se jeho žena oblékala, když měli večer někam jít.

Nejdříve přistoupila ke skříni a vytahala veškeré oblečení a rozložila ho na postel. Načež odsoudila každý jednotlivý kus a předhazovala Lepskému, uvězněnému v pokoji, že se stydí, aby ji v něčem takovém viděli, a on že by se měl stydět, že je detektiv druhé třídy, když by snadno mohl být seržant a brát plat seržanta.

Tuhle proceduru Lepski prodělal tolikrát, že ji pouštěl jedním uchem dovnitř, druhým ven. Její monolog sice nevnímal,

ale uvědomoval si, jak čas plyne.

Nakonec, když lstivě navrhl, aby si oblékla elegantní černé šaty, že v nich bude vypadat náramně, a když mu odsekla - což dobře věděl, že přesně udělá - že musí být blázen, když si o ní myslí, že půjde do restaurace na pláži v černých šatech, rozhodla se pro červenobílé, které stejně chtěl, aby si vzala, ale věděl, že kdyby to navrhl, vyvolal by jediné další hádku.

Nakonec unikl z ložnice, namíchal si dvojitou whisky se sodou a nyní čekal, až se dooblékne.

Krátce po čtvrt na osm se objevila na terase a Lepski se na ni zadíval. Vypadala tak pěkně, tak upraveně, tak hezky, že se začal zvedat s tím dobře známým leskem v očích, který manželky tak rychle rozpoznávají.

"Nebud' nechutný!" řekla ostře. "Lepski! Neopovažuj se mě dotknout!"

Lepskému došlo, že není ta pravá chvíle, tak se na ni jenom mlsně zadíval. "Paní Lepská, my dva máme rande, až se dostanem domů," řekl. "Ten básník, co pravil ‚budeme večeret či povedem si nezdárně‘, musel mít na mysli tebe."

Potlačila zahihňání, načež se zatvářila přísně.

"Krot' se. Tak co... vypadám dobře?"

"Báječné, nádherné, prima! Pojďme!"

Jen vykročil k vozu, Carroll řekla: "Počkej chvíli!"

Zastavil se a začal si potichu pobrukovat. Pohlédl na ni, přinutil se k úsměvu, potom se sarkasticky zeptal: "Co je to teď? Pustilo se ti očko. Prasklo ti ramínko u podprsenky? Zapomněla sis kabelku? Nemáš kapesník? Posunul se ti podvazkový pás? Co je to tentokrát?"

"Nebud' směšný. Dívám se na tebe. Takhle se mnou nikam nepůjdeš."

Zůstal na ni koukat.

"Já? Co je se mnou? Čistá košile... kalhoty vyžehlené... čistě oholen. Něco vám povím, paní Lepská, v tomhle městě se nenajde děvče, které by nebylo hrdé na moji společnost."

"Jestli si myslíš, že s tebou půjdu, když budeš mít s sebou pistoli, tak to se pleteš! Každý, kdo není úplně slepý, ti pod kabátem vidí to strašné pouzdro. Myslíš, že si přeju, aby mě považovali za manželku policajta?"

Přejel si dlaní přes obličej. "Copak nejseš manželka policajta?" zeptal se trochu ostře.

"Není potřeba to hlásat do světa. Lepski, nech tu pistoli doma!"

Uvolnil si kravatu, vyloudil zvuk jako včela uvězněná v láhvi, zatoužil prokopnout televizní obrazovku a s vyložené nadlidským úsilím se ovládl, aby si nezačal rvát vlasy.

"Poslyš, miláčku, je to předpis," řekl chraptivě. "Musím nosit zbraň! Dělej, že nic nevidíš! Dokonce předstírej, že jsem polda! Pojďme."

"Jestli si tu zbraň vezmeš, tak s tebou do té prvotřídní restaurace nejdu!"

Podle tónu jejího hlasu poznal, že je to její poslední slovo. Věděl, že by hádka mohla pokračovat klidně ještě dvě hodiny a nikam by se nedostal. Měl chuť na dobré jídlo zadarmo, takže si odepnul pouzdro a zuřivě ho i se zbraní odhodil na pohovku.

"Není potřeba, aby ses předváděl," řekla tiše. "Nemám nic proti temperamentu... to je mužné, ale nechovej se, prosím tě, dětinsky."

Zakvílel jako koza, která se zrovna pominula.

"Tak jdeme, nebo nejdeme?" obořil se na ni.

Carroll na něho udiveně pohlédla.

"Já jsem připravená a čekám. Já to nezdržuju, to ty."

S žilami na krku napnutými jak ocelová lana dusal k vozu.

V sobotu večer mívali v restauraci Dominico plno a dnešní večer nebyl výjimka. Zaměstnanci nevěděli, kam dřív skočit. Solo požádal Harryho, aby vypomohl v baru. Nina opustila svoji obvyklou roli, v níž přecházela od stolu ke stolu a okouzlovala hosty. Rovněž roznášela pití a přijímala objednávky. Manuel poletoval po restauraci, uváděl hosty, usazoval je ke stolům, podával jim jídelní lístky a hned zas spěchal ke vchodu, kde netrpělivě čekali další hosté, aby je uvedl ke stolu. Když kráčet ke vchodu popatnácté, zarazil se v rozběhu, jako by vrazil do cihlové zdi.

Šokoval ho a nepříjemně zaskočil pohled na Torna Lepského s vysokou tmavovláskou, v níž rozpoznal jeho manželku.

"Pane Lepski!" Vycenil zuby v širokém, neupřímném úsměvu. "Jsem vskutku velice potěšen!"

"Solo řekl, abychom přišli... tak jsme tady," řekl Lepski, trochu v rozpacích z tolika přicházejících hostů.

"Zajisté." Manuel měl vždy pro podobné případy tři stoly v rezervě. "Jak milé... tudy prosím." Uvedl je ke stolu v rohu, usadil je, luskl na číšníka, znovu předvedl svůj chrup a uháněl zpátky ke vchodu.

Jen co přival přichozích opadl, Manuel spěchal do kuchyně upozornit Sola, že přišel Lepski.

Solo nevěděl, kam dřív skočit, tak se jen zašklebil a mávl na Manuela, ať se vrátí do restaurace.

"Ať si dá všechno... to nejlepší... na účet podniku."

Když Manuel vcházel do restaurace, uviděl vycházet z baru Harryho s podnosem pití.

"Čtyřka v rohu," řekl Manuel. "Vem si od nich objednávku... je to na účet podniku."

Až když došel ke stolu, uvědomil si Harry, koho to bude obsluhovat.

"Zdravím vás, Mitchell," řekl Lepski a přeměřil si ho policajtským pohledem. "Pamatujete se na mě?" . "Pan Lepski," odpověděl Harry s kamenným obličejem.

"Přesně tak. Jak si tady vedete?"

Harry na něho krátce upřel pohled, pak se obrátil ke Carroll.

"Co si budete přát k pití?"

Carroll pocítila, jak se jí zrychlil tep. Pomyslela si, že tenhle vysoký svalnatý mužský je ten nejprůchytější chlap, jakého kdy viděla.

"Mohla bych prosit koktejl Tom Collins?" zeptala se s úsměvem, který u ní Lepski neviděl od chvíle, co se vzali.  
"Já si dám dvojitou skotskou s ledem," řekl ostře a zle se zadíval na Carroll.  
"Není to nějak moc, Tome?" zeptala se Carroll. Uvědomila si, že v něm probudila žárlivost, o které si myslela, že je dávno mrtvá; "Nakonec jsi pil, než jsme odcházeli z domu." Zvedla oči k Harrymu. "Přineste manželovi prosím malou skotskou se spoustou ledu."  
Harry odešel.  
"Hele, děvče, vím sakra, kolik snesu," rozparádil se Lepski. "Byla bys tý lásky..."  
"Já jenom nechci, aby ses opil."  
Lepski zasyčel tak, že by to poděsilo hada.  
"Ty si zůstaň střízlivá, jestli chceš, já si hodlám dát do nosu!"  
Zatímco se hádali, Harry v baru řekl Randy, že v restauraci sedí Lepski. Randy málem upustil šejkr, s kterým právě pracoval.  
"Co tady dělá?" zeptal se bez dechu.  
"Zadarmo večerí a pravděpodobně čenichá. Klid, Randy. Jednou Toma Collinse, dvojitý džin a dvojitou whisky s ledem."  
Randy namíchal pití.  
"Viděl tě s Plešounovým kufrem, Harry," připomněl, když stavěl drinky Harry mu na ták. "Myslíš..."  
"Jen klid. Nemůže nic dokázat. Nemá svědky." Harry sebral ták. "Dej si skleničku." Odešel z baru.  
Když došel k Lepského stolu, právě si u Manuela objednávali. Naservíroval pití. Když Lepski uviděl, co mu přinesl, zvedl oči a Harry na něho mrkl.  
Manuel se mohl přetrhout.  
"Solo by byl potěšen, kdybyste zkusila jeho specialitu, paní Lepská," řekl, sklonil se nad Carroll a předvedl jí zuby.  
"Dušená kachna se zelenými papričkami. Jako předkrm bych doporučoval smažené ústřice a garnáty. Vyhovovalo by vám to?"  
Carroll byla unesená.  
"Nic mi neříkejte... zkrátka mi to přineste," řekla.  
Manuel pohlédl na Lepského.  
"Budete si to rovněž přát, pane Lepski?"  
"Já si dám stejk."  
Carroll si znechuceně povzddechla.  
"Proboha, Tome! Nemůžeš si dát něco jiného než stejk? Tadyta kachna..."  
"Dám si stejk," řekl Lepski pevně. "Nemůžu si dát, co chci?"  
"No dobře, když chceš stejk... dej si stejk."  
Když za hodinu a dvacet minut dojedli, Lepski pocítil výčitky svědomí. Zatímco čekali na kávu, řekl si, že je načase dát se do práce, ale věděl, že by bylo fatální říct Carroll, že jsou tam z pracovních důvodů.  
"Holčičko, jdu se vyčůrat," řekl a odstrčil židli.  
"Lepski. Musíš se vyjadřovat takhle? Nemůžeš říct, že jdeš na toaletu?" zeptala se Carroll dotčeně.  
Lepski na ni udiveně pohlédl.  
"No vždyť jsem to řekl. Klidně zůstaň sedět. Když něco budeš chtít, řekni tomu Španělákovi." Zvedl se a než si stačila Carroll uvědomit, že je za tím víc než jen cesta na záchod, vyšel rychle z restaurace a ven na betonovou cestu vedoucí ke kuchyni.  
Když ho Manuel zahlédl, stiskl knoflík, kterým spustil bzučák v kuchyni a upozornil Sola, že by mohly nastat potíže.  
Solo byl právě uprostřed příprav čtyř jídel na objednávku a zaklel.  
Lepski vykročil do nočního vzduchu, vzal to kolem kuchyně, nahlédl oknem a uviděl, že Solo je v pilné práci u sporáku. Zaslechl blížící se vůz, pohlédl k parkovišti a uviděl zastavovat pod vysokou svítlnou bílý mercedes.  
Ten vůz ho zaujal. Zastavil se a sledoval, jak z vozu vystupuje nějaká žena. Rozpoznal v ní paní Carlosovou, manželku jednoho z největších boháčů v Paradise City. Sotva se však na ni podíval. Upřel pozornost na podsaditého, mocně stavěného chlapíka, který jí držel otevřená dvířka, aby mohla vystoupit.  
Lepski jednal instinktivně. Jen co toho člověka uviděl, nabyl podle jeho vzhledu jistoty, že je to muž, který zabil Mai Langleyovou. Zajel rukou pod sako pro zbraň, pak si vzpomněl, že kvůli Carrollině snobství leží jeho pistole na pohovce v jeho vlastním obýváku. V podpaží mu vyrazil pot. Tento člověk, který se právě vykrmeným tělem opíral o vůz a zapaloval si cigaretu, by mohl být zabiják. Lepski měl na vybranou ze dvou možností: buď zavolat na stanici a požádat o pomoc, v tomto případě by musel přiznat, že je neozbrojen a proč, nebo by to mohl risknout a vyříkat si to s tímhle případným pistolníkem a doufat, že na střelení nedojde.  
Nerozhodně přešlápl z nohy na nohu. Nepochyboval, že jestli to teď zvorá, je jeho povýšení v pekle. Nenapadlo ho, že jediné, co musí udělat, je vrátit se zpátky do restaurace, posadit se ke Carroll a užít si večera. Lepski se vypracoval z pochůzkáře a během let se mu policejní postup zažral pod kůži. Zaváhal jen pár vteřin, potom vyšel ze stínu, pustil se přes parkoviště a zastavil se u mercedesu.  
Pořízek na něho pohlédl a ztuhl. Pravou rukou jako by mimochodem nahnátl prostřední knoflík přiléhavého saka a rozeplnul ho, sako se mu rozevřelo. Z toho Lepski poznal, že ten člověk má zbraň.  
Lepski si ho prohlížel a přemýšlel, jak by vypadal s kapesníkem přes obličej, a nabyl ještě většího přesvědčení, že to ten zabiják je.  
"Policie," řekl nesmlouvavým tónem. "Kdo jste?"  
Ve světle lampy Lepski viděl, že muž uhnul očima a že se mu v nich zablesklo.

"Nerozumím," pravil. "Jsem řidič paní Carlosové."

"Jak se jmenujete?" zeptal se Lepski a o kousek pokročil. Kdyby dokázal tady tomu Mexikánovi jednu vrazit, mohl by se zmocnit jeho zbraně, muž ale poodstoupil.

"Nerozumím," opakoval. "Jsem Fernando Cortez. Pracuji u paní Carlosové."

"O.K., Cortezi," řekl Lepski a uvědomoval si, jak mu buší srdce. "Dejte ruce nahoru! Tak do toho... ruce nahoru!"

Tímhle bych neoblaflnul ani děcko, pomyslel si smutně. Na Corteze to rozhodně nezaúčinkovalo. Zůstal bez hnutí a probodával Lepského pohledem.

"Nerozumím vám. Jsem řidič paní Carlosové."

"Já vás slyšel poprvý. Dejte sem zbraň!"

Cortez zaváhal.

"Mám u sebe zbraň, abych chránil paní Carlosovou."

"Dejte ji sem." Lepski natáhl ruku. Ani se mu nezachvěla, ale byl zbrocený potem.

Cortez zaváhal, pak udělal pár kroků dozadu.

"O.K., poldo, máš ji mít!" odsekl. Do dlaně mu vskočila zbraň. Zamířil s ní přímo na Lepského.

Ve zlomku vteřiny, kdy Lepski uviděl zbraň, rozpoznal Walther 7.65: stejný typ zbraně, kterou byla zabita Mai Langleyová.

Připravil se na střelení, když vtom mu v lebce explodovalo oslnivé bílé světlo, jak ho něco prudce udeřilo do hlavy.

KAPITOLA OSMÁ

Carroll Lepská dopila kávu a netrpělivě pohlédla na hodinky. Vtom spatřila vrchního číšníka Manuela, jak se proplétá mezi stoly k ní. Přistoupil k jejímu stolu a obdařil ji truchlivým úsměvem, s jakým se lidé chystají sdělit smutnou zprávu.

"Promiňte, paní Lepská," naklonil se k ní, hlas tichý a důvěrný. "Váš manžel má menší potíže. Nelekejte se. Občas se to stává, ačkoliv v této restauraci k tomu došlo poprvé."

Carroll vykulila oči.

"Potíže? Co tím chcete říct? Je zraněný?"

"Ne... ne... ne... to jistě ne. Jenom ztratil vědomí. Možná to vedro... možná příliš skotské."

Vyskočila na nohy.

"Chcete mi snad říct, že manžel je opilý?"

"Nu, dalo by se to tak formulovat." Když uviděl, jak se Carroll rozsvítily oči vzteky, řekl si, že bude bezpečnější, když nad ní získá vrch. "Vždycky tvrdím, paní Lepská, že někdo to snese... jiný ne."

Krev se jí nahrnula do tváří. Pociťovala pokoření a hněv.

"Kde je?"

"Dali jsme ho do vozu, paní Lepská. Zítra ráno bude v pořádku. Někoho s vámi pošleme. Budete potřebovat pomoc, abyste ho dostala do postele." Manuel předvedl chrup v soucitném úsměvu. "Pusťte to z hlavy, paní Lepská. Takové věci se stávají... je mi to líto."

Popadla kabelku a namířila si to k východu. Byla přesvědčená, že se na ni všichni v restauraci dívají. Ve chvíli, kdy vyšla na horký noční vzduch, cloumal s ní takový vztek, že se až zalykala.

Manuel klusal za ní.

"Napravo, paní Lepská," nasměroval ji.

Carroll rázovala přes parkoviště k místu, kde viděla Lepského vůz. U vozu stál ten hezký mužský, co s ním Lepski mluvil, co mu říkal Mitchell. Když došla k vozu, poodstoupil. Nakoukla na zadní sedadlo, kde seděl její manžel, hlavu opřenou, oči zavřené. Otevřeným okénkem vozu se linul silný pach whisky.

Carroll se zarazila. Trochu ji to znepokojilo. Nikdy neviděla manžela v takovém stavu. Jak se dokázal v tak krátké době takhle opít?

"Nedělejte si starosti, paní Lepská," konejšil ji Manuel. "K tomuhle dochází neustále. Harry pojede za vámi a pomůže vám, až dojedete domů."

"Určitě je v pořádku?" hlas se jí zachvěl.

"Je v pořádku. Zítra ráno ho možná bude trochu bolet hlava, ale jinak... dobrý." Manuel netrpělivě přešlápl. Proč sakra nevrhne do vozu a neodjede? Měl restauraci plnou lidí, kteří vyžadovali jeho pozornost.

Najednou se z vozu ozvalo hlasité chrčivé zachrápání. Na Carroll ten nechutný zvuk zaúčinkoval jako jiskra na střelný prach. Nastoupila do vozu, práskla dvířky a nastartovala. Když začala vyjíždět z parkoviště, Manuel pokynul Harrymu, který nastoupil do Solovy dodávky a pustil se za ní.

Harry nevěděl, co si má o tom myslet. Právě roznášel pití, když mu Manuel řekl, že ho volá Solo. Našel Sola klečící vedle Lepského netečného těla.

"Koukni se na to!" zoufal si Solo. "Řekl jsem mus že je všecko na účet podniku, a on mi udělá takovou ostudu v restauraci. To je smrad! Musel se v tom zrovna koupat."

Harry se sklonil nad nataženým tělem. Z pachu whisky až nakrčil nos.

"Není mu něco?"

"Jestli mu něco není? Je ožralej!" řekl Solo hořce. "Hele, Harry. Jeho manželka sedí v restauraci. Vezmi si moje auto a pomoz jí... jo? Strč ho do postele. Uklidni ji. Tohleto moc škodí mému podniku. Pomoz mi s ním do vozu."

Všechno to v mysli znovu obracel a vůz před ním se řítit po dálnici. Měl co dělat, aby s ním udržel tempo. Brzdová světla zazářila, když vůz prudce odbočil z dálnice a řítit se úzkou klikatou silnicí tak rychle, že ji Harry nechal jet. Jestli se chce zabít, její věc. On nebude na takové silnici riskovat krk.

Na několik minut ztratil vůz z dohledu, potom znovu uviděl koncová světla na úseku vedoucím k sídlišti. Vůz zajel před jednopatrový dům s kouskem trávníku, patiem a garáží.

Harry vystoupil z dodávky ve stejné chvíli, kdy z vozu vystoupila Carroll.

"Ani vám nedokážu říct, jak se stydím!" vyhrkla, když k ní Harry došel.

Pohlédl na ni. Reflektory dvou vozů skýtaly dost světla, aby na sebe viděli.

"Stydíte?" Usmál se. "Za co byste se měla stydět?"

"Nejradši bych ho zabila!"

Harry přistoupil k jejímu vozu, popadl Lepského, vytáhl ho ven a přehodil si ho přes rameno.

Carroll otevřela hlavní vchod a zavedla Harryho s jeho břemenem do malé haly, nahoru po schodech a do nevelké ložnice pro hosty.

"Složte ho tady!" řekla, odešla z místnosti a sešla po schodech do obývacího pokoje. Rozsvítila a dlouhou chvíli jen tak stála a zápolila se vztekem. No tak jo, pomyslela si, tak se Lepski opil. Tak dobře, co může dělat on, můžu já taky! Přistoupila ke skřínce na likéry, popadla láhev džinu, chrstla do sklenice trojitou dávku, přidala sodovku, pak zavřela oči a obrátila do sebe pití na dva loky, které jí div neutrhly žaludek. Pokoj se s ní zatočil, že se musela chytit skříňky na likéry, až se láhve a sklenice rozdrnčely. Potom se zhluboka, pomalu nadechla a nejistě se pustila k pohovce. Sesula se na ni a říkala si, jestli nebude zvracet.

Ve chvíli, kdy Harry uložil Lepského do postele a sešel dolů, měla Carroll za sebou ještě jednu cestu ke skřínce na likéry a byla už tak opilá, že se neudržela na nohou.

To je ale kus pěkného chlapa! pomyslela si a nespouštěla z Harryho pohled. Vyspím se s ním! Poprvé, co jsem vdaná, budu nevěrná! Strhá ze mě šaty a já budu křičet v extázi!

"Nedělejte si starosti, paní Lepská," řekl Harry. "Jen ho nechte z toho vyspat."

"Že bych si kvůli němu dělala hlavu? Nenechte se vysmát! To je to poslední! Dejte si skleničku, Harry... můžu vám říkat Harry?"

Pronikavé se na ni zadíval a uvědomil si, jak je opilá.

"Říkejte mi, jak se vám líbí, jak je vám líbo."

"Harry... Harry se mi líbí... dejte si skleničku."

"Ne, díky. Musím zpátky. Dneska máme rušno."

Zahihňala se.

"Udělejme si taky rušno... my dva. Pojd' sem, Harry." Položila se na záda na pohovku, šaty se jí vyhrnuly, nohy rozevřely, jak ho chtěla přivábit.

Harry zhasnul, tím se pokoj ponořil do tmy. Potom tiše vyšel do haly a ven do noci k svému vozu.

Vyděšená z toho, co to provádí, se celá schoulila, jak čekala, až z ní jeho ruce strhnou šaty, ležela bez hnutí, srdce rozbušené, oči pevně zavřené.

Až když uslyšela nastartovat a odjíždět jeho vůz, došlo jí, že odešel.

Z hostinského pokoje shora se ozvalo hlasité, zvučné zachrápání. Zabořila obličej do polštáře a rozplakala se.

Harry se probudil.

Pohlédl oknem bez záclon do šedavého svítání. Zašilhal na náramkové hodinky. Bylo půl šesté. Vylezl z postele, šel do kuchyňky a zapnul elektrický kávovar. Potom šel do sprchového kouta, svlékl se a postavil se pod studenou sprchu, což ho probudilo. Vytřel se do sucha, oholil se, potom se vrátil do kuchyňky a vypnul kávovar. Hrnek silné černé kávy si odnesl do ložnice, postavil ho na stůl a oblékl se. Potom srkal kávu, zkontroloval si čas a viděl, že má ještě patnáct minut k dobru, než bude muset ke kůlně na čluny. Pohodlně se s šálkem v ruce opřel a v myšlenkách se vrátil k předchozímu večeru.

Nevěřil, že Lepski byl opilý. Nabízelo se zřejmě řešení, že někdo - nejspíš Solo - se k němu přikradl a uzemnil ho. Proč? ptal se Harry. Když odjel z Lepského domu, vrátil se zpátky do restaurace. Solo byl příliš zaměstnaný přípravou večeří, než aby se s ním mohl vybavovat. Takhle to šlo až do jedné, kdy zavírali. Potom si šel Solo lehnout, aniž by Harry dostal příležitost si s ním promluvit.

Než odešel do své chaty, krátce se setkali s Ninou. Upřela na něho žhavý pohled.

"V šest budu u kůlny na čluny," řekla a Harry přikývl.

Když vykročil ke své chatě, přidal se k němu Randy.

"Co se děje?" zeptal se. "Co se stalo Lepskému?"

Harry zašel do Randyho chaty a posadil se na postel. Počkal až Randy zatáhl závěsy a zavřel dveře, potom řekl: "Chceš vědět, co se stalo Lepskému. Jistě to nevím, ale dovedu si to domyslet. Myslím, že ho Solo omráčil, polil ho whisky a předstíral, že je opilý. Doprovodil jsem ho domů, strčil do postele a uklidnil jeho ženu."

Randy měl oči navrch hlavy.

"Nekecej! Solo že by uzemnil poldu?"

"Máš vlastní hlavu," řekl Harry tiše. "Takhle to vidím já."

"Ale proč?"

"Možná Lepski něco viděl... nevím." Harry se odmlčel a upřel na Randyho pohled. "Hele, teď je ta pravá chvíle, abys odtud vypadl."

Randy na něho zůstal koukat.

"Co tím chceš říct... že mám vypadnout? Říkals, že bych měl zůstat tady a jako že nic!"

Harry přikývl.

"Situace se mění. Vím, že jsem to říkal, ale teď je to jiná. Až se Lepski probere a dostane se k telefonu, poldové tady budou vrzat botama. Nebudeš mít šanci. Nech si poradit, Randy, seber se a jdi hned teď."

"Co budeš dělat ty?"

"Zítří brzy ráno jedu s Ninou na Sheldon."

"S Ninou?" Randymu přeskočil hlas. "Zbláznil ses?"

"Randy, tady je to hustý. Dostal ses z nejhoršího. Spakuj se a padej," řekl Harry. "Jseš milej kluk. Nechci, abys lítal v maléru. Zmiz."

"Mám zmizet?" rozkřikl se Randy. "Říkals, že se před poldama utýct nedá. Teďka mi říkáš, abych zmizel. Co je s tebou? Nemůžeš mluvit rozumně?"

Harry šátral v náprsní kapse košile po balíčku cigaret a přitom upíral na Randyho zamyšlený pohled.

"Potřebuju se trochu vyspat, Randy. Zmiz odtud. Musím ti to hláskovat? Vypadni!" Zvedl se a vykročil ke dveřím.

Randy mu zastoupil cestu.

"Hele, počkej chvilku! Co tohle všechno znamená? Musíš mi to říct. Tady jde o tu Plešounovu věc! Říkals, že bysme na tom mohli něco trhnout!"

"Jistá možnost tady je, Randy, ale ne pro tebe. Ty udělej, co jsem ti řekl... vypař se," řekl Harry trpělivě.

"Myslíš to vážné, že jedeš s Ninou na Sheldon?"

"Ano... neví tak."

"Já tě varoval!" Randy se celý rozklepal. "Solo na to přijde a zabije tě, Harry! Dej si říct! Mám tě rád. Zachránils mi život! Jsem ti zavázanej! Nejezdí na Sheldon s Ninou!"

"Jedu tam."

"Chceš se se Solem chytnout, proboha? Zabije tě, Harry. Je to podrazák. Nebude bojovat čistě. Já Sola znám!"

Harry Randyho odstrčil, otevřel dveře a vyšel do tmy. Zastavil se.

"Odejdi, Randy. O mě si nedělej starost."

Když to tak všechno znovu v mysli probral, pohlédl na hodinky. Byl čas jít. Poklekl vedle postele, nadvzdvl prkno a vyndal z díry Riccardovu automatickou pistoli a krabici nábojů. Strčil je do plážového vaku, přidal k nim plavky a dva balíčky cigaret a pak vyšel z chaty.

Říkal si, jestli Randy odešel. Pohlédl na jeho chatu, závěsy byly zatažené. Už nechtěl s Randym nic mít. Varoval ho.

Jestli zůstal, potom to bude jeho pohřeb.

Rychle sešel ke kůlně na čluny stíněné křovisky a palmami.

Nina tam čekala.

Solův člun měřil dvanáct metrů, byl na dvoumotorový pohon a na zádi měl kabinu. Jen co ho Nina uviděla přicházet po písku, zamávala na něho a nastartovala. Vstoupil na palubu a člun vyrazil z kotviště a začal se houpat na vlnách, jak zamířil na volné moře.

Nina měla na sobě bikiny. Když se k ní v kokpitu připojil, usmála se na něho.

"Měl jsi kávu, Harry?"

"Jasně."

Znovu se na něho usmála.

"Sheldon se ti bude moc líbit. Jenom ty a já a ptáci!" Chytila ho za ruku. "Čekala jsem... a čekala... myslela jsem, že dnešek snad nikdy nepřijde!"

Harry pocítil, jak silné má člun motory, když si razili cestu po moři. Pohlédl ke kajutě.

"Pěkný člun," řekl.

"Docela dobrý." Ostře na něho pohlédla, když začal vylézat z kokpitu. "Kam jdeš?"

"Jen tak se porozhlídnu."

Vykročil po palubě až ke kabině, která byla dost velká, aby se tam vešla čtyři lůžka. Okénka byla zatažená, a když zkusil dveře, zjistil, že jsou zamčené. Zamračil se, chvilku na dveře zíral, potom se vrátil do kokpitu.

"Kajuta je zamčená."

"Já vím. Táta tam má věci. Je vždycky zamčená. Nikdy ji nepoužívám."

"Co tam je?"

"Nevím... nějaké věci." Usmála se, ale zpozoroval, že oči jí ztvrdly.

Posadil se na lavici vedle ní.

"Povídej mi o Sheldonu. Jezdíš tam často?"

"Tak jednou za měsíc."

"Něco jsem o tom ostrově slyšel. Někdo něco říkal o průrvě. Říká ti to něco?" zeptal se nenuceně.

"To je průrva mezi skalisky. Příliv kolem ostrova je nevypočítatelný. Jednou za tři měsíce je takový odliv, že se můžeš průrvou dostat... je to přístup do nádherné jeskyně. Stěny tam fosforeskují. Byla jsem tam dvakrát. Člověk musí být velice opatrný. Příliv se může změnit a může tě tam uvěznit na tři měsíce."

Zapálil si cigaretu. Vzpomněl si na poznámku, kterou našel v Plešounově kufru.

Průrva. Sheldon. Odliv 7.45, 27. května.

"Když je příznivý odliv, dá se s takhle velkou lodí do jeskyně veplout?"

"Ano. Byla jsem tam na tomhle člunu. Ne dlouho. Jenom dovnitř a hned ven."

"Chceš říct, že se výška vody může změnit tak rychle?"

"Přesně tak. Ví se, že se změní během hodiny. Moře se dovnitř přizene velice rychle. To proto do té jeskyně nikdy nechodí turisté."

"Takže dnes se tam podívat nemůžeme?"

"Se člunem ne." Soustředěně se na něho zadívala. "Chtěl by ses do jeskyně podívat?"

"Jistě... kdy se má změnit příliv?"

"Příští týden... nebude to příští neděle... pravděpodobně ve středu, kdy máme plno práce. Ale jestli se tam chceš opravdu podívat, můžeme tam doplavat."

"Jde to?"

Přikývla.

"Už jsi tam někdy plavala?"

"Ne, ne. Sama bych to nedokázala. Je to zrádné." Položila mu teplou ruku na paži. "Ale s tebou bych byla v bezpečí. Jsi prvotřídní plavec. Olympijská třída."

"Plavat umím. Co je na tom těžkého?"

"Musí se dlouho plavat pod vodou a je tam silný proud." Odmlčela se, pak pokračovala: "Támhle v té bedně je potápěčská výstroj pro dva." Ukázala. "Mohli bychom to dokázat, kdybys mi pomohl."

Vypadal zamyšleně.

"Ne... radši ne. Možná to zkusím sám, ale ne s tebou. Nechci, aby se něco stalo."

Netrpělivě máchla rukama.

"Chci s tebou! Plavu dobře, Harry... čestně! Kdybychom se přivázali na lano a já měla potíže, mohl bys mi pomoci."

"To je to tak zlé?"

"Proboha! Já myslela, že jsi špičkový plavec!"

"Plavat umím." Chvilí si to nechával projít hlavou. Nespouštěla z něho pohled. "No tak dobře, když si vezmeme dýchací přístroj, nemůže se nám moc stát." Posunul se na lavici k bedně, na kterou předtím ukázala, otevřel ji a vyndal výstroj.

"Nedal by sis trochu kávy, Harry?"

"Rád."

Prohlédl výstroj, ubezpečil se, že oba dýchací přístroje jsou v pořádku, pak se k ní obrátil a vzal si od ní šálek kávy, kterou mu podávala.

"Někde tam by měl být kus nylonového lana," řekla, "a dva pásy."

Dopil kávu, otočil se a zahrabal v bedně. Byla tam spousta krámů, mezi kterými vyhrabal plastický pytel. Přes pytel uviděl brýle proti oslnění, černou bavlněnou košili a bílý dámský šátek.

Byl otočen k Nině širokými zády, takže neviděla, co dělá.

"Našels to, Harry?"

Zastrčil pytel zpátky mezi krámy. Potom uviděl stočené nylonové lano. S nehybným obličejem se otočil s lanem v ruce.

"Tohleto?"

"Ano. Pojď řídit. Najdu ty pásy."

"To je dobrý... už je mám." Vytáhl dva pásy opatřené kovovými oky.

Před očima měl ženu v mustangu, skrytou za velkými brýlemi, vlasy pod bílým šátkem, oblečenou do černé bavlněné košile. Přiklápł víko bedny, otočil se a zapálil si cigaretu.

Vzpomněl si, co mu řekl barman Joe: Nemáte tady žádné přátele, pane Harry, jedině mě a Randyho. Žádné přátele... myslím to vážně, a řítíte se do velkého maléru.

"Děje se něco, Harry?" zeptala se ostře.

"Nic." Pohlédl na ni. "Proč by mělo?"

"Vypadals tak nepřítomně."

"Asi jsem takový typ."

"Na co jsi teď myslel?"

Potáhl z cigarety a nozdrami vypustil kouř.

"Říkáš někomu o čem přemýšlíš, Nino?"

Zamračila se.

"Někdy."

"Ale často asi ne?"

"To ne."

"V tom jsme stejní." Dopil kávu. "Dáš si cigaretu?"

"Ne, děkuju." Zadívala se na něho, zaváhala, potom se zeptala. "O něčem jsi přemýšlel, vid' Harry?"

Na obzoru uviděl obrys malého ostrova.

"To je Sheldon?" ukázal.

"To je on."

"Je teď příhodná chvíle proplavat průrvou?"

"Ano... radši dřív... nejsou ještě takové vlny. Opravdu chceš tu jeskyni vidět, vid'?"

"Jistě, na jiné věci máme spoustu času." Pohlédl na ni a usmál se. "Kdy myslíš, že bychom měli být zpátky?"

"Před setměním. Vzala jsem spoustu jídla."

"Víš tvůj otec, že sis vzala člun?"

"Včera večer jsem mu to řekla. Většinu dne prospí. V neděli nikdy nevstává před večerem."

Přikývl. Pohlédl k zamčené kajutě a vytáhl z kapsy nůž, že uřízne kus nylonového lana. Přivázal ho jedním koncem k jednomu pásu, druhým k druhému.

"Určitě chceš se mnou?"

"Samozřejmě. Je to tam nádherné. Za čtyři roky jsem to tam viděla jenom dvakrát."

Pustil se po palubě, dokud se mu nenaskytl dobrý výhled na ostrov, k němuž se přibližovali.

Viděl, že je to sopečná vyvřelina, prudce se zvedající z moře, kde na kamenných římsách sídlí spousta mořských ptáků -

racků, kormoránů a pelikánů.

Za dvacet minut zakormidlovala Nina se člunem do široké průliny ve skalní stěně. Bylo to jen tak tak, ale vedla člun dobře a ve chvílce vpluli do chráněné zátoky. Kolem nich čněla do výše skála a na druhém konci zátoky byla malá přístavní hráz, opatřená starými pneumatikami jako nárazníky.

Vypnula motory a Harry s provazem v ruce vyskočil na hráz a člun přivázal.

"Musíme pěšky a nahoru," řekla a podala mu potápěčskou výstroj. Ukázala na úzkou stezku, která příkře stoupala a pak mizela za skálou. "Támhle tudy se dostaneme k průrvě."

"Není mi to jasné," řekl. "Říkalas, že se tam dá zajet člunem, když je příznivý odliv."

"To se dá. Se člunem se dostaneš do průrvy z druhé strany ostrova," objasnila. "Při největším odlivu je to nejrychlejší způsob."

"Podej mi můj vak, ano?"

Podala mu ho.

"Je těžký... Co v něm máš?"

"Věci." Usmál se na ni, a když uchopila tašku s jídlem, chytil ji za ruku a vytáhl ji na hráz. "Jdi první."

Vyrazili, šplhali po stezce až na vrchol. Odtamtud Harry viděl do laguny přístupné od moře.

"Támhleto... to je ta průrva." Ukázala ke skalnímu útesu.

"Nevidím ji."

"Taky nemůžeš. Je pod vodou. Když je největší odliv, moře o takových dvacet stop poklesne a pak se dá vhod uvidět. Vidíš támhleto převislou skálu? Tak tamtudy je přístup do jeskyně. Poplaveme k ní, potom se potopíme. Je tam dlouhý tunel a tím se dostaneme do jeskyně."

Pozorně si prohlížel převislou skálu.

"Pořád ještě chceš jít taky?"

"Samozřejmě."

"No tak dobře. Tak sejdem tam dolů a převlečem se."

Začala jako první sestupovat po úzké strmé stezce na skalnatou plosinu přímo nad lagunou.

Zatímco slézali dolů, Solův člun se pohupoval ve svém kotvišti. Až když Ninin hlas zmlkl, ozval se ze člunu skřípavý zvuk, jak někdo odstrčil zástrčku. Dveře kajuty se rozletěly.

Do slunce časného rána vyšel opatrné Fernando Cortez, pod paží pušku se zaměřovačem.

Lepski otevřel oči a s údivem upřel pohled na zatažené okno naproti. Při krajích závěsy propouštěly světlo. Připadaly mu podivně povědomé, potom v něm hrklo, jak mu došlo, že je v hostinském pokoji ve vlastním domě.

Posadil se. Hlavou mu prošlehla oslepující bolest, až zasténal. Musel se předklonit a s hlavou v dlaních nějakou chvíli zůstat tak, dokud bolest nepolevila. Potom opatrně vylezl z postele, udivený, že má na sobě pyžamo.

Koukl na hodiny na toaletním stolku. Ukazovaly pět minut po půl sedmé. Chvilí stál bez pohnutí, příliš omámený, než aby se zmohl na nějakou myšlenku, potom si vzpomněl na Corteze, na ránu do hlavy a od té chvíle se mu nevybavovalo už vůbec nic.

Kde je Carroll? Co u všech všudy dělá v hostinském pokoji? Nejistě se pustil po chodbě do jejich ložnice.

"Nepřibližuj se ke mně, ty opilý surovče!" ozvala se Carroll našťavaně z postele. "Jdi pryč a někam zalez!"

Lepski si sáhl vzhůru na hlavu a trhl sebou, když se dotkl citlivého místa.

"Co se stalo? Jak jsem se dostal domů?" utrl se na ni

"Přinesli tě sem... ožralého!" Carroll se posadila na posteli. Rovněž bojovala s bolestí hlavy, ale tak ji rozzuřilo, že opět vidí manžela na nohou, a ještě jí dodalo, co se stalo předešlého večera, že byla odhodlaná se porafat, kdyby ji to mělo stát život. "Nikdy jsem se tak nestyděla! Jestli se to bude ještě opakovat, přísahám ti, Lepski, že se vrátím k mamince! Varuju tě. Já..."

"Zavři klapáčku," okřikl ji Lepski. "Co se stalo?"

Udivené na něho zůstala koukat. Ještě s ní nikdy takhle nemluvil. Okamžitě došla k závěru, že je ještě opilý. Zakvílela, překulila se a zabořila si obličej do polštáře.

Lepski po ní hmátl, a přestože mu hlava běsnila bolestí, otočil ji a zatřásl s ní.

"Co se stalo? Neříkej mi, že jseš takovej slepičí mozeček, že sis myslela, že jsem opilý! Někdo mě omráčil! Co se stalo?" Carroll se mu vytrhla. Nevěřila vlastním uším.

"Ty si dovoluješ mi říkat slepičí mozeček?" vyjela ostře.

"Uslyšíš ode mě ještě něco mnohem horšího, jestli nevyklopíš, co se stalo."

Carroll v životě neslyšela Lepského takhle mluvit, ani neviděla v jeho očích planout nepřičetný vztek. Dokonale ji zkontroloval. Rychle mu vypověděla, jak Manuel přišel k jejich stolu s tím, že Lepski omdlel, jak ho našla ve voze, odvezla ho domů a s pomocí Harryho Mitchella uložila do postele.

"Opravdu věříš, že jsem byl opilý... JÁ?" zařval Lepski dotčeně.

"Smrděl jsi po whisky... byl jsi opilý!"

"Někdo mě omráčil! Whisky mě polili. Je to ten nejstarší a nejpodlejší trik na světě! Měla by ses stydět... manželka policajta a naletíš na tohle!"

Vyšel z ložnice, sklopýtal po schodech a vešel do obývacího pokoje. Tady se zarazil. Uvažoval o Beiglerovi a Hessovi. Jak zareagují na tohle? Potichu zanačoval. Tím by mohlo jít jeho povýšení do háje. Popadl telefonní sluchátko a vytočil číslo na policejní stanici,

Půl hodiny nato se už řítíl po dálnici. O deset minut později vešel do služebny policejní stanice.

Překvapilo ho, že na něho Beigler pohlédl s účastí.

"Jsi v pořádku, Tome? Nemáš otřes mozku nebo něco?"

Lepski to po telefonu vyličil barvitě a potěšilo ho, jaký udělal dojem.

"Jsem v pořádku," řekl a zatvářil se statečně.

"Vypadáš pekelně."

"Toho si nevšímej... co se děje?"

"Je vyhlášeno pátrání po Cortezovi. Fred je teď u Carlosů. Já se zrovna chystám zajít na kus řeči za Solem."

Lepski vycenil zuby.

"Jdu taky. Vsadím se, že mě omráčil Solo. Vyrvu tomu tlustýmu pacholkovi střeva a omotám mu je kolem krku."

"Tak pod', jestli se na to cítíš." Beigler sebral s opěradla židle sako a navlékl si ho.

"Nemůžu se dočkat, až se mi dostane do rukou!" řekl Lepski a myslel to vážně.

Na druhém konci místnosti se rozdrnčel telex. Jacoby se zvedl od svého stolu a přistoupil k němu.

"Zpráva o Harry Mitchellovi, Sargi, z Washingtonu."

Beigler a Lepski přistoupili k Jacobymu. Natáhli krk a slovo od slova si četli zprávu tak, jak se objevovala na papíře.

Harry Mitchell seržant, (spec.), 3. parašutistický oddíl, 1. rota. Nasazen do Vietnamu 12. 3.1967. Zabit při akci 2. 4.1967.

Fotokopie osobních materiálů následuje.

Beigler si telex znovu přečetl, poodstoupil a prohrábl si vlasy.

"Tak, a co naděláme? Ten chlap je po smrti!",

"Tak kdo je potom ten syčák, co si říká Harry Mitchell?" otázal se Lepski. "Pod', Sargi. Seberem ho! Podáme si ho."

Ale Beigler se nenechal uspěchat. V minulosti už z Washingtonu nějaká hlášení dostal a věděl, že ani tam nejsou neomylní.

"Ať nám to pošlou znovu, Maxi," nařídil Jacobymu. "Potom zavolej šéfovi a informuj ho. Řekni mu, že jsme s Tomem na cestě do restaurace Dominico a že přivezeme Mitchella sem."

"A Sola taky," dodal Lepski.

Když se otočili k odchodu, zůstali stát jako přibití. Ve dveřích stál nevysoký hubený člověk s vlasy na ramena.

Vypadal vyděšeně. Lepski v něm okamžitě rozpoznal kytaristu a barmana ze Solovy restaurace.

"Počkej, Sargi," řekl koutkem úst. "To by mohlo být zajímavé."

Přistoupil k pažení, které zabraňovalo vstupu, a otevřel létací dveře.

"Přejete si něco?" zeptal se a nespouštěl z Randyho upřený pohled.

Randy si olízl rty.

"Jo... mám něco na srdci. Řekl jsem si, že udělám nejlíp, když si sem zajdu s někým promluvit."

"Kdo jste?"

"Randy Roache... pracuju u Sola Dominica."

"Ano?" Lepski na něho tvrdě pohlédl. "Dobře, Randy, pojďte dál a posad'te se. Co byste nám chtěl říct?"

Randy prošel dveřmi, chvíli otálel, a když mu pak Lepski pokynul na židli u Beiglerova stolu, posadil se. Ukoptěným kapesníkem si otřel nejdříve zpocený obličej, potom ruce.

Beigler se posadil za svůj stůl. Lepski si přitáhl židli a vytáhl zápisník. Ačkoli ho děsně bolela hlava, dělal jakoby nic.

"Tak, Randy," začal Beigler. "S čímžpak jste přišel?"

"Já se nedostavil na povolávací rozkaz," řekl Randy zničeně.

"Tak?"

"Harry mi řekl, abych zmiznul, ale já si řekl, že když policie už jednou začala vyšetřovat, že bych byl na útěku, a já vím, co to je být na útěku, tak jsem vám o tom přišel říct."

"Vy víte, jaké to je? Už jste někdy na útěku byl, Randy?"

"Ne, ale mám přátele, kteří ano, a Harry říkal, že před poldama člověk beztak nemůže utéct, když už ho jednou začnou hledat."

"Kdo je Harry?"

"Harry Mitchell. Taky pracuje v Solově podniku."

"Co o Mitchellovi víte, Randy?"

Randy se polekal.

"Moc ne. Seznámili jsme se na cestě. Zachránil mi život, tak jsem mu obstaral tuhle práci u Sola. Zavolał jsem Solovi, že je to veterán z Vietnamu a olympijský plavec a Solo po něm skočil. Nic víc o něm nevím."

"Povězte nám to od začátku, Randy. Na ten povolávací rozkaz zapomeňte. Chci vědět, kdy a kde jste se s Mitchellem seznámil, jak vám zachránil život... všechno."

Když se Randy rozhovořil, Beigler stiskl knoflík naspodu desky svého stolu, čímž spustil magnetofon, ukrytý v zásuvce.

Když se Randy dostal k okamžiku, kdy s Harrym stopli mustang, odmlčel se a váhal, jestli má pokračovat.

"Jen tak dál, Randy," pobídl ho Beigler. "Vedete si dobře. Takže Harry uviděl světla vozu, zamával... a co bylo potom?"

Randy do toho skočil po hlavě.

"Asi vám to nebude připadat pravdivé," řekl, "ale je to pravda."

"Pokračujte, Randy. Detaily si probereme, až nám to zhruba povíte. Jen pokračujte."

Tak jim Randy řekl, jak stopli mustang s přívěsem, jak jim dívka předala řízení a zalezla do přívěsu, jak zastavili u kavárny, jak tam zastavil nějaký mercedes a hned zas odjel a že Harry si myslel, že ta dívka v tom mercedesu odjela.

"Zastavili jsme u jiného podniku před Fort Lauderdale," pokračoval Randy. "Hany zašel dovnitř pro kávu a já šel vzbudit tu dívku." Polkl a potom popsál, jak objevili Plešounovo tělo, odjeli do Hetterling Cove a pohřbili ho, zbavili se přívěsu a potom později mustangu.

Beigler se předklonil.

"Je to moc pěkná historka, Randy, ale dala by se vyprávět taky jinak, nemám pravdu?" Dlouhou chvíli na něho upíral pohled, pak pokračoval: "Řekněme, že ta tajemná dívka neexistuje. Řekněme, že Plešoun vás dva svezl a vy jste ho oddělali?"

"Harry říkal, že budete tvrdit přesně tohle," odtušil Randy hořce. "Ne, neudělali jsme to! Říkám vám přesně, jak se to stalo. Jestli tomu nevěříte, co nadělám, ne?"

Beigler se na něho zazubil.

"Jen klid. Já vám opravdu věřím. Jsem si jist, že Plešoun by nikdy nezastavil dvěma chlápům, aby je svezl. Jen jsem chtěl vědět, jak zareagujete."

Randy si povzdychl.

"Poldové," řekl. "Nevěřili byste vlastní mámě!"

"Dej si pozor na hubu, ty drbane," řekl Lepski, "nebo to udělám za tebe!"

"Pokračujte, Randy," řekl Beigler a dal znamení Lepskému, aby se do toho nepletl. "Takže vy dva jste Plešouna pohřbili. Co bylo dál?"

"Zbavili jsme se toho přívěsu a mustangu, jak jsem říkal. Potom .. ne, počkat. Já zapomněl. Když Harry pohřbíval toho mrtvého, spadla mu paruka a v ní byl klíč. Od skříňky na zavazadla na letišti."

Beigler s Lepským na sebe pohlédl.

"Pokračujte," řekl Beigler.

"No, Harry šel na letiště a vyzvedl nějaký kufr a v tom kufru byl útržek papíru. Bylo na něm něco o Sheldonu a o průrvě."

"Co ještě v tom kufru našel?"

"Zbraň a krabici nábojů. Šaty..."

"Co na tom papíru stálo? Potřebuju to přesně."

Randy chvíli přemýšlel, pak pokrčil rameny.

"Nepamatuju se. Něco jako: Sheldon. Průrva, a bylo tam datum. .. nepamatuju se, co to bylo za datum."

Ještě nedomluvil a začal rachotit telex. Jacoby přistoupil k Beiglerovi a podal mu zprávu, v níž stálo:

Washington 7.38. Zprávou 3488769 rušíme zprávu 3488768. Harry Mitchell. Seržant (spec.) 3. parašutistický oddíl. L rota. Nasazen 12. 3.1967 ve Vietnamu. Hlášen jako pohřešovaný 2. 4.1967. Propuštěn ze zajetí 7. 7. 1967. Propuštěn z armády 5. 5. 1969. Materiály následují.

Beigler si odfrkl a podal telex Lepskému.

"Takže ho vrátili zpátky do života. Dokonce i ve Washingtonu mají hlupáky."

Lepski si přečetl telex.

"Kde je nemají?" Odhodil telex na stůl. "Ale i tak ho snad předvedeme, ne?"

"Přestaň s tím!" okřikl ho Beigler. Toužil po šálku kávy, ale věděl, že kdyby si pro ni poslal, ztrácel by cenný čas.

Obrátil se k Randymu a pozoroval, jak si zapaluje cigaretu.

"Takže, Randy, řekl jste, co jste měl na srdci, a teď bych rád věděl, proč."

Randy se pošoupl na židli.

"Přišel jsem sem, protože mi Harry zachránil život... mám ho rád a jsem mu zavázaný. Teď má potíže on. Myslel jsem, že udělám nejlíp, když půjdu za váma, abyste se o to postarali vy."

Beigler zúžil oči do štěrbin.

"Jaké potíže?"

"Zapletl se s Ninou Dominicovou. Já ho varoval. Odjel s ní v Solově člunu na Sheldon. Až na to Solo přijde... a on na to přijde... zabije ho."

"Nina je Solova žena?"

"Jeho dcera," vložil se do hovoru Lepski. "Je z ní úplné pryč. Tady ten má pravdu. Jestli se Mitchell tahá s Ninou, má zaděláno na pěkný malér." Lepski se obrátil k Randymu. "Určitě ty dva jeli na Sheldon?"

"Harry mi včera večer říkal, že tam s ní jede. Teď tam jsou. Solův člun je pryč. Až to Solo zjistí, dojde k vraždě!"

"Proč tam Mitchell jel?" zeptal se Beigler.

"Jel tam zjistit, proč umřel Plešoun. Myslí si, že Plešoun ukradl něco, co je teď na ostrově."

Beigler se zvedl ze židle.

"Dobře, Randy, promluvíme si spolu později." Přistoupil k Jacobymu. "Maxi, odveď toho kluka a zavři ho. Opatři mu kávu a cigarety. Zavolej šéfovi a řekni mu, že si jdeme promluvit se Solem. Chci rychlý člun, kterým bych se dostal na Sheldon. Ať připluje k Dominicovu přístavišti."

Lepski k nim přistoupil s telexem.

"Potřebuju ten druhý telex... ten první, co v něm stojí, že Mitchell zahynul při akci."

Jacoby ho vyhrabal a podal mu ho.

"Pročpak to, Tome?" zeptal se Beigler, když spolu vyšli z místnosti a pustili se po schodech dolů.

"Mám nápad," řekl Lepski. "Myslím, že bych mohl přimět Sola k řeči, jestli to necháte na mně. Budem potřebovat čtyři mládence. Solo bude jak rozzuřený slon. Dá práci ho zvládnout."

Vyšli na pražici slunce.

"Jak to přijde?" zeptal se Beigler podezíravě. "Doposavad jsi tak pohotově nejednal, Tome. Když na tebe Cortez vytáhnul zbraň, proč jsi ho nesejmul?"

Lepski si olízl rty. Že u sebe zbraň neměl, by bylo to poslední, co by mu řekl.

"Byl rychlý jako blesk. Než mi vůbec došlo, kdo to je, držel ji v ruce."

Beigler řekl strážníkovi, ať vyfídí Jacobymu, aby poslal čtyři muže do restaurace Dominico. Nastoupil do čekajícího policejního vozu,

"Jak si představuješ, že se ti podaří přimět Sola, aby mluvil?" zeptal se, když Lepski nastoupil za ním.

Lepski mu to pověděl.

KAPITOLA DEVÁTÁ

"Určitě chceš jít se mnou?" zeptal se Niny.

"Samozřejmě... ty s tím naděláš!" Nina se podrážděně zavrtěla. "Ovšemže jdu s tebou!"

Stáli na skalnaté plošině přímo nad lagunou. Měla na sobě bikiny a Harry plavky.

"No dobře, když myslíš."

Několik minut mu zabralo, než jí pomohl do potápěčské výstroje, potom si ji navlékl sám a vzali si pásy s nylonovým lanem. Lano bylo přes dva metry dlouhé, a jak tak stáli vedle sebe a chystali se, že skočí do laguny, stočilo se mezi nimi do smyčky.

Harry dal znamení a společně skočili.

Schovaný za skalním výčnělkem, přitisknutý tlustými zády ke skále, sledoval Fernando Cortez, jak se potopili, a pak se pustil dolů po stezce vedoucí na kamennou plošinu.

Harry plaval pomalu, aby se nevyčerpal, a neustále se ohlížel, jestli se Nina drží blízko něho. Ulevilo se mu, když viděl, že plave dobře. Ukázala, změnil směr a vtom uviděl dost hluboko pod hladinou ve skalní stěně velkou průrvu.

Připlavala až těsně k němu, dotkla se jeho paže a znovu ukázala.

Uvědomil si, že proud nabírá na síle. Zamířil k průrvě, a když ho proud začínal unášet ke skalní stěně, prodloužil tempa.

Nina se držela těsně u něho. Lano mezi nimi viselo volně. Několika dalšími mocnými tempy se dostal do tunelu. Pocítil,

že voda je studenější. Musel zdolávat prudký proud a otočil se, aby viděl, jak si Nina vede. Viděl, že zápasí a plave ze

všech sil a že má co dělat, aby s ním udržela tempo. Ve chvíli, kdy zvolnil, ztratil rychlost a proud ho vrhl zpátky na ni.

Řekl si, že musí napnout síly, jestli se mají tunelem dostat dřív, než se vyčerpá.

Zabral a vyrazil kupředu, lano se napjalo a strhávalo ho, jak se Nina bezúspěšně snažila udržet s ním krok. Plaval dál a táhl ji za sebou, probíjel se proudem a pocítil, jak mu z té námahy začíná bušit srdce.

Byly to nekonečné minuty a musel zpomalit. Kdyby ho Nina nebrzdila, věděl, že by už dosáhl konce tunelu, a začal přemýšlet, jestli to dokáže. Tah lana zesílil, což mu řeklo, že Nina sáhla na dno svých sil. Nic neviděl. Plaval v naprosté temnotě. Měl nyní dvě možnosti: pokračovat dál nebo se obrátit a nechat proud, aby je zanesl zpátky do laguny.

Zpátky ne, řekl si a nasadil závodní tempo, čerpal ze sil, které si všichni velcí atleti nechávají pro náležitý případ jako nyní.

Po tvrdém, dvousetmetrovém boji, který mu mohl srdce utrhnout, najednou pocítil, jak proud zeslábl, a poznal, že proplavali tunelem. Vynořil se dojemně modrého světla, vytáhl z úst dýchací hadici a posunul si brýle.

Vznášel se na zádech, těžce oddychoval a čekal, až mu začne srdce normálně bít. Viděl, že se Nina pohupuje na hladině tak metr od něho.

"Myslela jsem, že to nedokážeš," řekla udýchaně, když si sundala masku.

Harry si vytřel vodu z očí.

"Já taky."

Rozhlédl se po jeskyni s fosforeskujícími stěnami a vodou. Lekl se, když vzadu napravo uviděl dvanáctimetrové plavidlo, bíle natřené, s červeným kokpitem. Na přídi stálo čitelně jméno: Gloria //, Vero Beach.

"Vědělas, že je tady ta loď?" obrátil se na ni.

"Věděla?" Zavrtěla hlavou a její mokré rozevláté vlasy mu vstříkly vodu do obličeje. "Ovšemže ne! Není z Paradise City. Musí to být pašerácká loď, kterou tady uvěznil příboj."

"Myslíš?"

"Je z Vero Beach."

Rozvázal uzel na svém pásu, čímž uvolnil lano, které je spojovalo, a pak rychle doplavil k lodi. Pustil se kolem ní a uviděl, že okna kajuty jsou roztříštěná. Uviděl také úhlednou řádku děr po kulkách, jako vyšitou, při kraji paluby.

Nina se k němu přidala.

"Dostala se do přestřelky," řekla. "Vylezeme na palubu."

Harry obeplul zád, našel visící lano a vytáhl se na loď. Pomohl Nině nahoru.

Na palubě se tmavě červenaly skvrny jako od barvy, a když došli ke kokpitu, byly ty tmavé skvrny všude.

"To je krev," řekl Harry. "Zdá se, že posádku zlikvidovali. Kouknem se do kajuty. Radši zůstaň tady."

"Chci se podívat."

Obrátil se a upřel na ni pohled. "Ty teda nejseš háklivá, vid', Nino?"

Oči se jí zúžily.

"Co jsi tím myslel?"

"Že nejseš háklivá."

Netrpělivě trhla rameny.

"Z krve strach nemám, jestli chceš říct tohle." Začala vylézat z kokpitu, ale popadl ji za paži a stáhl zpátky.

"Počkej, Nino. Chci si s tebou promluvit."

"Mužem si promluvit na sluníčku... Pozděj. Chci se kouknout, co je v kajutě."

"Že bys nevěděla? Řekni mi, Nino, dívala ses, když Solo a Cortez drželi Riccardovi nohu v ohni?"

Zkameněla. Uviděl, jak se jí krátce mihl v očích zlovlný vztek, ale vzápětí zmizel.

"Co to říkáš?"

"Však víš," řekl tiše. "Při mučení Plešoun Solovi řekl, že tahle loď uvízla tady, nemám pravdu?"

"Po tom ti snad nic není, Harry!" Hlas měla drsný a mrazivý.

"Nebylo by, kdybys mě do toho nezapletla." Posadil se na lavici, vytáhl z plavek plastické pouzdro s cigaretami a zapalovačem. Nabídl jí.

Otálela, pak pokrčila rameny, vzala si cigaretu a nechala si připálit. Opřela se o kormidlo a s cigaretou mezi rty ho pozorovala.

"Chceš mi o tom povědět, Nino?"

"Nemám co říct."

"Když Randy zavolał Solovi s tím, že narazil na mě, zkušeného plavce, a že míříme do Paradise City po dálnici 1, rychle si udělal plán, nemám pravdu?"

"Nevím, o čem to mluvíš," řekla, oči jak kousky ledu.

"Ale víš." Dlouze potáhl z cigarety. "Se Solem jste na mě ušili boudu. To jsi byla ty v těch brýlích, bílém šátku, s povídačkou, že vezeš přívěs do Miami, kdo mně a Randymu hodil na krk Riccardovu mrtvolu. Ten převlek je stále ještě v bedně na Solově člunu. Měla ses toho zbavit. To byla od tebe neopatrnost. Vypsala ses se mnou, protože sis myslela, že není nic snazšího, jak mě přimět, abych tě dostal do téhle jeskyně. Je to tak, že?"

"Líbilo se mi se s tebou milovat, Harry." Vyzývavě se zavlnila. "Nebud' tak podezíravý. Co kdybychom se teď pomilovali?"

Zahodil cigaretu do vody, vylezl z kokpitu a pustil se po palubě ke kajutě. Chvilí otálela, pak se pustila za ním. Strčil do roztříštěných dveří kajuty, až se otevřely, a nahlédl dovnitř do polotmy. Chvilí trvalo, než si přivykl na to přišší, potom na jednom lůžku uviděl čtyři dřevěné bedny. Sešel několik schůdků do kajuty a bedny si prohlédl. Byly zajištěné provazem. Když si odepnul od pásu nůž, Nina vyhrkla. "Neotvírej je, Harry. Takhle jsou vodovzdorné. Můžeme je vyplavit ven."

"Takže jsi věděla, že tady ty bedny jsou?"

Nahrčila ramena, jako by se snažila ovládnout netrpělivost.

"Ano, věděla."

"Řekl ti to Plešoun?"

Sevřela ruce v pěst.

"Ano!"

"Co v nich je?"

"Peníze."

"Kolik?"

"Nevím... hodně." Nadzvedla si plné prsy a upravila si podprsenku. "Nedělej si starosti, Harry. Solo se s tebou o všechno rozdělí."

"Vskutku? Jak milé."

Zvedl jednu bednu. Byla těžká.

"To nepoplave."

"Támhle jsou záchranné pásy," ukázala. "Mužem na každou bednu jeden přivázat a pak je mužem vyplavit ven. Proud nás cestou ven ponese."

Usmál se. "

"Že sis to ale všechno promyslela, vid'?"

"No, tak jo, promyslela jsem si to!" Znovu se snažila skrýt netrpělivost. "Pojďme, Harry."

"Ještě ne. Ještě se té chci na něco zeptat." Přistoupil těsně k ní. "Kdo to s námi cestoval zamčený v kajutě, Nino? Solo nebo Cortez?"

Solo byl u sebe v kanceláři, když přišel Joe a koulel velkýma očima.

"Je tady policie, šéfe."

Sola to nepřekvapilo. Překvapilo ho, že nepřišli dřív. Namísto aby strávil nedělní dopoledne v posteli, jak měl ve zvyku, vstal časně a už hodinu očekával jejich příjezd.

Nedělal si starosti. Byl si jist, že Lepski neví, kdo ho praštil. Solo se k němu přikradl jako duch a věděl, že Lepského příliš zaměstnává Cortez, takže nemá nejmenší podezření. Zároveň věděl, že se bude vyšetřovat a že mu budou klást ohledně Corteze nebezpečné otázky.

"Ať jdou dál, Joe," řekl a zvedl se.

Když Beigler a Lepski vešli, Joe se kolem nich protáhl a spěchal pryč. Solo se zešíroka usmál.

"Jen račte, pánové," pravil. "Á, pan Lepski, jak se dnes daří? Ten včerejší večer mě moc mrzí. Poslal jsem jednoho svého zaměstnance, aby vás doprovodil domů... moc mě to mrzí."

"Jo," řekl Lepski a vešel do kanceláře. Beigler zůstal u dveří. Souhlasil, aby rozhovor vedl Lepski. "A bude tě to mrzet ještě víc, Solo."

Solo se už tak vřele neusmíval.

"Ale, pane Lepski, přece víte, že za to nemůžu. Víte, popravdě řečeno, drobet jste to přehnal..."

"Sklapni zobák!" utrl se na něho Lepski. "Sedni si!"

Když Solo uviděl divoký výraz v Lepského očích, zneklidněně se posadil.

"Kde je Harry Mitchell?" zeptal se Lepski.

Solo zamrkal. Tohle nečekal.

"Mitchell? Možná u sebe v chatě... možná si šel zaplavat... nevím. Má volný den."  
"Já slyšel, že Mitchell je s tvou dcerou na Sheldonu," řekl Lepski.  
Solo si poposedl a oči se mu zamžily.  
"Ne. Nevím, kdo vám něco takového řekl, pane Lepski, ale Nina jezdí na Sheldonu jediná sama. Protože je občas ráda na tom ostrově sama, dovoluji jí, aby si brala můj člun."  
"Ty mi říkáš, že Mitchell s ní právě teďka na tom ostrově není?"  
"Samozřejmě že není!"  
"Ale tvoje dcera tam je?"  
"Ano... vzala si člun."  
"Co že si jseš tak jistě, že tam s ní Mitchell není, Solo?"  
"Viděl jsem ji odcházet. Byla sama! Ona by tam nejela ani s Mitchellem, ani s jiným mužem. Je to slušná dívka."  
Lepski se zlomyslně zašklíbil.  
"Jseš si tím jistě, Solo?"  
Solovi se do obličejů nahrnula krev.  
"Pozor na to, co říkáte, pane Lepski! Nechci slyšet špatného slova o svých dceři! O mně... prosím, ale o ní... ne!"  
"Prima! Jen klid, Solo. Takže si nemusíme dělat starosti, jo?"  
"Co tím chcete říct? Jaký starosti... kvůli čemu?"  
"Dělali jsme si hlavu kvůli tvým dceři, Solo," řekl Lepski. "Doneslo se nám, že odjela na Sheldon s Mitchellem, a vypadalo to věrohodně, když ale víš, že Mitchell na tom ostrově není, nemusíme se starat. Nemuseli jsme se sem hnát se čtyřmi dalšími mládenci. Mohli jsme zůstat doma."  
Solo sevřel velké ruce v pěst.  
"Nechápu... dělat si starost - kvůli čemu?"  
Lepski se otočil na Beiglera.  
"Myslíš, že bysme mu to měli říct, Sargi?"  
Beigler lhostejně pokrčil rameny.  
"Nevidím důvod, proč jo?" řekl. "Jestli tam Mitchell s jeho holkou není, co je mu po tom, ne?"  
"Jo, správně," přizvukoval Lepski. "Nic mu po tom není."  
"Hej, co to má znamenat? Co je?" chtěl vědět Solo a bušil přitom pěstmi do stolu.  
"Jestli ale lže a Mitchell tam je, mohlo by to být pro to děvče zlé," řekl Lepski. Sola si nevšiml.  
"Je moc chytrý, aby nám lhal," podotkl Beigler a upřel na Sola pohled. "Že jo, Solo?"  
Solo vytáhl kapesník a otřel si zpocené obličej.  
"Nerozumím, seržante, já - já..."  
"Ztrácíme čas," přerušil mu řeč Lepski. "Kde je Mitchellova chata?"  
"Na co ho potřebujete?" zeptal se Solo.  
"Co o něm víte, Solo?" zeptal se Beigler.  
"Já? Nic... je výborný plavec... slušnej chlap... já..."  
"Jak víte, že je slušnej chlap?"  
Solo si olízl suché rty.  
"Chová - chová se slušně... co se děje?"  
"Nezjistil jste si o něm nic, než jste ho zaměstnal?"  
Solo ztuhl.  
"Ne. Nezjistil? Co jsem si měl zjistit?"  
"Chcete říct, že jste ho zaměstnal jako plavčíka a ani jste si ho neproklepl?" Lepski se zatvářil udiveně. "Plavčík učí plavání, nemám pravdu?"  
"Jistě... proč ne? Je na tom něco špatného?"  
"Mitchell učil plavání, co?"  
"Ano."  
"Mladý holky, co? Pohrával si s nimi v moři, co?"  
"Dával jim lekce plavání." Solo měl najednou zastřený hlas.  
"Když je chlap v pořádku, pak je to O.K., když ale není v pořádku, je to nebezpečný, hmm?" řekl Lepski. "Úchylnej chlap strká ruce tam, kam nemá, Solo. To ti nemusím říkat. Děvčata si nemůžou stěžovat. Mohla by to být náhoda, ale už se stalo, že jo?"  
"Harry ale takovej není!"  
"Není? Jak to můžeš vědět? Nepoptal ses na něho."  
Solo se vyhrabal na nohy. Vypadal jako rozrušený býk.  
"Co mi to tak vykládáte?"  
Lepski vytáhl náprsní tašku, vylovil telex a hodil ho na stůl.  
"Washington tvrdí, že seržant Harry Mitchell, třetí parašutistický oddíl, 1. rota, zahynul při akci 2. dubna 1967. Přečti si to sám. Je to oficiální zpráva, přímo z Washingtonu, tam chyby nedělají."  
Beigler zakašlal a zamaskoval úsměv tím, že si zapálil cigaretu.  
Roztřesenou rukou uchopil Solo útržek papíru, přečetl si zprávu a upřel pohled na Lepského.  
"Jak víš, že ten plavčík je Mitchell?"  
Solo sebou trhl.  
"Když to není Mitchell... kdo to je?"

"Teď se, Solo, začínáš chovat inteligentně..." Lepski se odmlčel, aby si také zapálil cigaretu, a přitom si Sola měřil tvrdým policajtským pohledem. "Jo... dobrá otázka. Kdo to je? Možná, kdyby ses na něho pozeptal, teď by ses takhle neptal. Slyšels někdy o Davu Donahueovi?"

Solo zavrtěl hlavou, tvářil se zmateně.

"Neslyšel, co? Nečteš noviny? Slyšels o bostonským škrtičovi?"

Solo polkl.

"Ano... ale..."

"Tak Donahue je jako ten bostonskej škrtič: sexuální vrah. Před třema nedělema utekl z Sherwinskýho zařízení pro duševně nemocné zločince. Byly toho plné noviny, ale ty jsi měl plno práce tadyhle s restaurací, než abys měl čas číst noviny, že jo, Solo? V novinách byl jeho popis. Donahue je vysoký mužský, světlé vlasy, světlemodré oči, špatně srostlý přeražený nos, je mu kolem třicítky. Kdysi to býval profesionální zápasník. Taký to byl plavec: vyhrál bronzovou ve skocích do vody."

Solovi se podlomily nohy. Zašmátral po židli a sesul se na ni.

"To je Mitchell!"

"Ne, není. Ve Washingtonu tvrděj, že Mitchell je po smrti. Je to Dave Donahue, nebezpečný, vychytralý sexuální maniak. Už zabil tři mladé holky. Je jako med, ale jen se octne s dívkou o samotě, dá jí do těla. Když je s ní hotovej, podřízne jí krk."

S obličejem zalitým potem se Solo pracně zvedl na nohy. Vyrázil ke dveřím. Jak Beigler, tak Lepski se ho pokusili zastavit, ale bylo to jako zkoušet zastavit útočícího býka. Smetl je z cesty a vyrázil ven, kde čekali čtyři nejmohutnější a nejtrénovanější policisté.

Dostali ho znovu zpátky do kanceláře, ale museli ho přitom málem přizabít. Hodili ho zpátky na židli a celí uřícení poodstoupili.

Lepski mrkl na Beiglera a potom si stoupl rovnou před Sola, který si držel hlavu v dlaních s tiše sténal.

"Co to vyvádíš, Solo?" otázal se Lepski. "Co to jako tady předvádíš?"

Solo zvedl hlavu a kalnými očima pohlédl na ty čtyři policisty, potom zalomil rukama.

"Pusťte mě za mojí malou holčičkou, pane Lepski," zaprosil. "Je s Mitchellem... Byla to ode mě pitomost, že jsem vám lhal. Pusťte mě za ní."

"Jak se dostaneš na Sheldon, Solo... doplaveš tam?"

"Na člunu... já..." Zarazil se, uvědomil si, že mu nějakou dobu zabere, než sežene člun dostatečně velký, aby s ním mohl doplout na Sheldon.

"Já člun mám, Solo," řekl Lepski. "Chceš svézt?"

Solo se nejistě postavil. Hlava mu třesla, jako by se mu měla co chvíli rozskočit.

"Na co čekáme? Ten syčák ji třeba už zabil! Na co čekáme?"

"Nepojedeme, dokud nezazpíváš, Solo," řekl Lepski a zazubil se tím svým zlým úsměvem. "Myslím to vážně. Chci slyšet o Plešounovi všechno. Chci vědět, kde je Cortez a jak do toho všeho zapadá."

Solo ho spaloval pohledem.

"O Plešounovi nic nevím! To jsem vám řekl!"

"Tak to je směla," Beigler se otočil k Lepskému. "Co takhle trochu kafe. Je tohle restaurace nebo ne?"

"Dobrý nápad." Lepski oslovil jednoho policistu. "Ať nám přinesou trochu kafe. Budeme tady celé dopoledne."

"Ztrácíme čas!" řval Solo celý šílený. "Třeba ji zrovna zabíjí!"

"No, jestli jo, můžeš si za to jedine sám," prohlásil Lepski. "Odtud nevyjdeš, dokavad' nezazpíváš, Solo, tak se sakra rozhodni!"

Solo se kroutil bezmocným vztekem.

"Ušili jste na mě boudu!" řval a třískal obrovitými pěstmi do stolu. "Nevěřím, že Mitchell je Donahue! Lžete!"

"Washington tvrdí, že Mitchell umřel v šedesátém sedmém," řekl Lepski otráveným tónem. "Možná tvůj barman noviny čte." Obrátil se na dalšího policistu. "Přiveď barmana, Alecu."

Za nějakou chvíli vešel Joe, celý zpocený, a koulel očima.

"Jak se jmenujete?" zeptal se Lepski.

"Joe Smáli, šéfe."

"Dobře, Joe. Slyšel jste někdy o Davovi Donahueovi?"

Joe na něho zůstal koukat.

"Tak slyšel nebo ne?" vyštěkl Lepski.

"Není to ten chlap, co zabil všechny ty děvčata?"

Lepski se usmál, natáhl ruku a popleskal Joea po rameni.

"Správně. Četl jste o něm v novinách. Pamatujete se, že to byl velký blondák, co?"

"Jo, šéfe. Zápasník."

"Správně. O.K., Joe, můžete jít."

Když Joe odešel, Lepski zabodl pohled do Sola, který teď jako by o deset let zestárl. Jeho obličej měl barvu studeného loje.

"Spokojenej, Solo? Potřebuješ se rozmyslet. Ten chlap to dělá pomalu, ale už by tam teďka tak mohli dorazit. Pořád je ještě šance, jestli sebou mrskneš."

"Řeknu vám to na člunu," řekl Solo zastřeně a vyhrabal se na nohy.

"O.K.," souhlasil Lepski, "tak pojďme, mládenci."

Zatímco se policejní člun řítí k Sheldonu, Solo seděl v kajutě a mluvil.

"Pan Carlos potřeboval dostat z Kubu velkou zásilku doutníků," řekl dvěma detektivům. "Byla jeho, ale byl tady ten zákaz na dovoz havanských doutníků - na doutnících se dají vydělat pěkný prachy, víte? Chce je každý - tak naplánoval, že je sem propašuje. Najmul si Plešouna Riccarda, kterej byl velkej obdivovatel Castra, aby to zařídil, a dal mu peníze, aby uplatil Kubance a přivezl doutníky. Lítalo v tom tři sta tisíc dolarů. Cortez, který pracuje u paní Carlosové, vyslechl rozhovor mezi Plešounem a Carlosem. Přišel za mnou, protože mám člun. Já nejsem žádný komunista, pane Lepski, tak jsem si myslel, že by bylo ve státním zájmu zmocnit se Riccardova člunu, když vyrazil na Kubu. Ty peníze jsem chtěl předat úřadům, jakmile se k nim dostanu."

"Jo? To si dovedu představit," podotkl Lepski se zlým úsměškem. "Co se teda stalo?"

"S Cortezem jsme zachytili Plešounův člun u Sheldonu. Byla pořádná tma, a místo aby zastavil, zkusil se Plešoun dostat k Sheldonu. Cortez se nějak naštvál. Měl s sebou kulomet, trochu se střelelo." Solo se plný nadějí podíval na Beiglera, který si vše poznamenával do zápisníku. "Já žádný střelení nechtěl, rozumíte? Já myslel, že Plešoun zastaví a nebudou žádný nepříjemnosti. V ty tmě unikl, ale člun dostal pořádný zásah, a když jsme promarnili spoustu času hledáním, řekli jsme si, že se potopil a že holt máme smůlu." Solo si olízl rty, zaváhal, načež pokračoval. "Před dvěma měsíci Plešoun vkráčet do my restaurace. To mi dodalo, protože jsem myslel, že se utopil. A že si ode mě chce půjčit člun. Podle toho, jak mluvil, jsem poznal, že nemá ponětí, že jsem to byl já, kdo se ho snažil dostat, nebyl jsem ochotnej mu svůj člun půjčit, ale řekl jsem mu, že si ho může obstarat ve Vero Beach. Jen co vypadl, zavolał jsem Cortezovi a řekl mu, že se sejdem ve Vero Beach, a s Ninou jsme tam odjeli mým vozem a Plešouna našli. Cortez se objevil ve voze paní Carlosové, protože ten jeho ho zlobil." Solo znovu zaváhal. "No, Cortez na to šel tvrdě. Přinutil Plešouna, aby nám řekl, co se stalo s jeho člunem."

"Chcete říct, že Cortez strčil Riccardovi nohu do ohně a držel ji tam?"

Solo si hřbetem ruky utřel potem zbrocený obličej.

"Takhle to udělal. Chci, abyste mi dobře rozuměl, pane Lepski, mně se to nelíbilo."

"Vsadím se, že Plešounovi taky ne."

"Ne, asi ne. Abych pravdu řekl, pane Lepski, dostal srdeční záchvat nebo něco takovýho."

Lepski pokýval hlavou.

"To vám dalo zabrat."

"To teda jo, pane Lepski. Moc mě to rozčílilo. Byl to starý kamarád. Rozčílilo mě to."

"Ale než dostal ten srdeční záchvat, přinutili jste ho, aby vám řekl, co se stalo s člunem?"

"Jistě. To nám řekl. Když Cortez začal střílet, posádka to schytala a kormidla se ujal Plešoun. Namířil k Sheldonu. Byla tma, takže jsme ho neviděli. Nějak se dostal do modré jeskyně. Byl zrovna odliv. Když už byl v té jeskyni, řekl si, že se tam zašije, dokud nás neotráví ho hledat. Ale nevěděl o přílivu, a když se chystal odjet, zjistil, že je v pasti. No tak tam zůstal tři týdny, dokud mu nezačalo docházet jídlo, a pak začal bejt zoufalej. Vzal si záchrannou vestu a gumový vor a nechal se vynést průrvou a zpátky na pevninu. Šel za Carlosem a řekl mu, co se stalo. Carlos věděl o té průrvě a o tom, že příliv bude zas příznivý dvacátého sedmého tenhle měsíc. Řekl Plešounovi, ať obstará jiný člun a sedmadvacátého tam zajede a vyzvedne peníze z toho uvězněného člunu. Když jsme teda věděli, že Carlos čeká, že ty peníze bude mít kolem sedmadvacátého, museli jsme jednat rychle. Právě ve chvíli, kdy jsme si lámali hlavu, jak se do jeskyně dostat dřív, zavolał Randy Roache a řekl nám o tom chlápku, Mitchellovi, nebo jak se jmenuje. Říkal, že je to olympijský plavec. Nina usoudila, že skutečně špičkový plavec by dokázal do jeskyně doplavat a dostat ty peníze ven. Jestli bude tak dobrý, mohl by jí pomoci tím tunelem, aby se mohla ujistit, že nás nepodfoukne. Takže jsme přišli na nápad, že Plešounovo tělo hodíme tadyhle tomu chlapovi na krk, abysme ho měli v hrsti, kdyby nespolečně pracoval. Půjčili jsme si přívěs, Nina si vzala Plešounovo auto a plán nám hladce vyšel." Solo se otočil a dychtivě se zadíval na ostrov, který se už v dálce rýsoval. "Nemůže ten zatracenej krám plout rychlejc?"

Beigler podal zápisník Solovi.

"Udělejte iniciály na každé stránce a tu poslední podepište, Solo," řekl. "Plujeme, co to jde."

Solo se ani neobtěžoval číst, co Beigler napsal, a udělal, co se mu řeklo.

Lepski pokynul jednomu policistovi, který tiše vytáhl obušek a vybalancoval si ho na dlani.

"Můžeš si dát voraz, Solo," poznamenal Lepski. "Harry Mitchell znova obživnul." Vytáhl z náprsní tašky druhý telex a podal ho Solovi.

Solo si ho přečetl, zmačkal ho v mohutné pěsti a se zlobným vztekem zabodl do Lepského pohled. Lepski se zašklíbil.

"Praštils mě, Solo, tak já praštím tebe. Na poldu nikdy nesahej: z toho kouká jedině malér."

S rozrušeným řevem se Solo na Lepského vrhl, ale na lebce mu s dokonalou přesností přistál obušek a Solo se rozplácl na podlaze kajuty.

"Cestoval? Nevím, o čem mluvíš," řekla Nina a o pár kroků poodstoupila.

"Napadlo mě, že je v té zamčené kajutě Solo nebo Cortez," odpověděl.

"V kajutě nikdo nebyl! Ztrácíme čas! Vytáhnem ty bedny na palubu!"

Harry si ji přeměřil, pak pokrčil rameny. Jednu po druhé vynesl bedny z kajuty a poskládal je vedle sebe na palubu.

Nina vyšla se čtyřmi záchrannými vestami. Během chvíle přivázali vesty kolem beden. Potom Harry našel kus provazu a svázal bedny dohromady.

Pomohl Nině obléknout potápěčskou výstroj a sám si ji také navlékl. Přehodil bedny přes palubu. Se šplouchnutím dopadly do vody, vesty je dostatečně nadlehčovaly, že mohly plavat.

Pohlédl na Ninu, kývla a oba seskočili z paluby Harry uchopil volný konec provazu a začal bedny táhnout k ústí tunelu.

Nina plavala vedle něho. Doplavali k tunelu a octli se v něm. Silný proud je strhl kupředu. Nina se chytla jedné bedny a

držela se, zatímco jí to smýkalo a táhlo temnotou.

Jako první, co Fernanda Corteze upozornilo, že operace se zdařila, byly čtyři bedny v záchranných vestách, které se vynořily v ústí tunelu.

Ležel za skálou na plošině, kde si Harry nechal vak. Držel pušku se zaměřovačem v tlustých, zpocených rukou, ale pažba se mu tvrdě zarávala do ramene. Zaměřil hledáček na bedny, prst volně položený na spoušti, a vyčkával.

Se Solem a Ninou se dohodl, že jen co se Harry vynoří z tunelu, zabije ho. Harry poslouží svému účelu a nebude potřeba víc než kulky z pušky, aby se za jeho užitečnosti udělala tečka. Nina měla s bednami doplavat k místu, kde se Cortez ukrýval, vrátit se ke člunu a obeplout s ním ostrov do laguny. Cortez naloží bedny do člunu a spolu se vrátí na pevninu. Cortez dostane svůj díl, odkoupí od Sola člun a vyrazí na Yucatán, což je dlouhá cesta, ale se Sólovým člunem a v tuto roční dobu bezpečná.

Solo vždycky kdekoho podezíral, že ho chce podrazit, tak se mu tenhle plán dvakrát nezamlouval. Co když, dohadoval se s Ninou, si Cortez vezme do hlavy, že se na pevninu nevrátí? Co když ji zabije jako Harryho a shrábne všechny prachy? Nina mu to vymluvila. Cortez, řekla Solovi, ji miluje. Když Solo zrudnul vzteky, ujistila ho, že kdyby byl Cortez poslední mužský pod sluncem, v životě by si ho nevzala. "Vzít si to tlusté, pitomé prase?" prohlásila a pohrdavě se zasmála, ale skutečnost, že ji tak bezhlavě miluje, jí zajistí bezpečnost. Řekla Solovi, že už Cortezovi naznačila, že až se rozdělí, pojedou s ním na Yucatán, a Cortez se kojil nadějemi. Znovu se zasmála. "Až mu dojde, že s ním nepojedu, bude na tobě, abys to s ním vyřídil, tati." Sehrála to fakt dobře, že se Solo nechal přesvědčit. Hrála to tak dobře proto, že nemluvila tak docela pravdu. Milovala Corteze a měli v plánu odplout s penězi ze Sheldona na Yucatán. V tom zavalitém, surovém Mexičanovi bylo něco, co jí uvádělo krev do varu. Z pomyšlení, že unikne Solovu uzurpátorství, bude žít s Cortezem v Mexiku a utrácet tři sta tisíc dolarů, se jí točila hlava. Nevěděla ovšem, že Cortez už má tlustou, ošklivou ženu a tři tlusté, ošklivé děti, kteří žijí v Taxco. Cortez neměl vůbec v úmyslu si Ninu vzít. Chystal se s ní žít, dokud jim nezačnou docházet peníze, a pak se tiše vypařit.

Jak mhouřil oči a upíral pohled podél hlavně pušky, znepokojeně svraštil čelo.

Rovnou pod sebou videl pohupovat se ty čtyři bedny, ale kde vězí Mitchell? Potom si vzpomněl, že Mitchell má na sobě potápěčskou výstroj. Cortez si řekl, že Mitchell se musí už každým okamžikem vynořit, a když uviděl, jak se pár metrů od beden vynořila z vody hlava, rychle zacílil a stiskl spoušť.

Ve zlomku vteřiny, než puška vystřelila, mu došlo, že míří na Nininu hlavu, ne na Harryho. Viděl, jak Nina povyskočila z vody a rozhodila paže. Uviděl, jak se jí na masce na obličej objevuje krev, pak sledoval, jak ochable padá na záda a zůstává tak a krev kolem ní vytváří temný kruh.

Dlouhou minutu se Cortez ani nepohnul, potom hlasitě a sprostě zaklel. Horečnatě těkal pohledem po hladině laguny, hledal Harryho, ale nikde ho neviděl. Pohlédl dolů na ty čtyři bedny, které se pohupovaly daleko mimo jeho dosah.

Bude se muset dostat zpátky ke člunu a obeplout to s ním do laguny, řekl si. Kde ale je ten zatracený Mitchell?

Zvedl se na nohy.

"Stůj! Zahod' zbraň!"

Mrskl pohledem přes rameno a vycenil zuby v divokém úšklebku.

Nad ním stál Lepski a krok dva za ním Beigler. Oba měli v rukou zbraně.

Jako zvíře v pasti Cortez máchl puškou a už střílel. Lepského kulka ho zasáhla mezi oči. Otočil se a s cáknutím dopadl do moře.

"Bude nutný vylovit dva," podotkl Lepski zhnuseně. "Ale kde je Mitchell?"

Harry to všechno sledoval z druhého konce laguny, skrytý v temném stínu. Rozhodl se, že je čas jít. Tiše se potopil a odplaval z laguny, aniž ho kdo mohl spatřit, k Solově člunu.

Beigler nařídil těm čtyřem policistům, ať se svléknou a přistrkají ta dvě těla a bedny ke skále, odkud se dají vytáhnout. Zatímco se policisté svlékali, Lepski nepřestával očima prozkoumávat hladinu laguny.

"Myslíš, že je ještě v té jeskyni, Sargu?" zeptal se.

"Kdo jestli je ještě v jeskyni?" na to Beigler.

Lepski na něho zůstal koukat.

"Mitchell, pro všechny svatý!"

"Jak to mám vědět?" odušil Beigler lhostejně. "Přestaň mi tady poskakovat, jako když se ti chce na hajzl, vlez do vody a něco dělej."

Lepski zareagoval, jako by si sáhl na rozpálené železo. "Kdo... já? Vlíst do vody! Mitchell možná zrovna bere roha!"

"Slyšels mě," utrl se na něho Beigler. "Vlez do vody!"

Po třiceti minutách a s velkou námahou se jim podařilo dostat obě těla na skalnatou plošinu. Nakonec začali vytahovat nahoru bedny.

Jak Lepski nadával a zápolil s jednou bednou, uslyšel startovat motorový člun.

"To je Solův člun, Sargi," zahulákal, nechal bednu bednou, doplaval ke břehu a vytáhl se na plošinu.

"Mitchell odjíždí!"

"Je ti něco po tom?" zeptal se Beigler. "Nepamatuju se, že bych ti řekl, že máš přerušit operaci."

"Ale on jede pryč!" hulákal Lepski vzrušeně.

Beigler si ho změřil.

"Že by? Ani nevíme, jestli tam vůbec byl. Na to máme jenom Solovo slovo, a to je známej lhář. Ani s jistotou nevíme, jestli Mitchell nezahynul v bitvě."

Lepski chtěl už něco říct, ale pohled v Beiglerových očích ho zarazil.

"Tomu nerozumím, Sargi," řekl nejistě.

"Koukni se na to takhle, Tome. My dva jsme měli z pekla štěstí, že jsme nemuseli sloužit ve Vietnamu," řekl Beigler.

"Můj mladší brácha tam zařval. A každé chlap, co si tam odkroutil tři roky, si zaslouží dostat šanci. Beztoho na něho nic nemáme. Kdybysme ho do toho zatáhli, šel by do vězení, dokavad by soud nerozhod, že je čistej. Pokazilo by mu to dovolenou." Beigler na Lepského zamrkal. "Chceš mu pokazit dovolenou?"

Lepski už vrčení motorového člunu neslyšel. Zašklíbil se a pokrčil rameny.

"Asi ne. Z tohohle hlediska jsem o tom nepřemýšlel."

"To proto z tebe nikdy nebude seržant," podotkl Beigler s ješitným zadostiučiněním. "Co kdybys vodnes to svý šeredný tělo zpátky do moře a vytahal ty bedny?"

Zapadající slunce házelo dlouhé stíny, když Harry Mitchell dorazil k restauraci s nepřetržitým provozem asi patnáct mil severně od Vero Beach, u dálnice 1. Solův člun zavezl zpátky k restauraci Dominico. Zašel do své chaty a shromáždil své věci. Když balil, slyšel, jak ve vedlejší chatě chrápe Manuel. Nad budovami restaurace se vznášelo ticho. Pláž vypadala opuštěně. Zastavil se, aby se naposled rozhlédl kolem sebe, potom zašel k Randyho chatě, otevřel dveře a nahlédl do prázdné místnosti. Spokojeně pokývl. Tak Randy si vzal jeho radu k srdci... odešel.

Potom vyrazil k dálnici.

Kráčel celý den, měl chuť chodit a nepokusil se zastavit žádné projíždějící vozidlo. Byla neděle a těžké nákladáky nejezdily. Přemýšlel, jestli po něm policie vyhlásila pátrání. Poznal život příliš zblízka, jako by se díval výkonným teleskopem, než aby mu na tom záleželo. Viděl Ninu umírat a domyslel se, že Cortez se spletl. Uviděl umírat Corteze, což mu poskytlo zadostiučinění. Chtěl si jen užít trochu slunce a mořského vzduchu, a dostalo se mu tohohle. Dovolená za všechny prachy!

Když došel k restauraci, měl hlad. Bylo čtvrt na osm. Šel bez zastávky celý den a už byl unavený.

Když vykročil ke vchodu do restaurace, uviděl na jediném obsazeném parkovacím místě stát zaprášený modrý chevrolet. Vyšel po schodech, strčil do dveří a vešel do jasně osvětlené obdélníkové místnosti s barem a takovými čtyřiceti neobsazenými stoly a dvěma ztracené vyhlížečímí černošskými číšníky, kteří mezi nimi bloudili se smutkem lidí, kteří nemají co na práci.

U barového pultu seděl se sklenicí whisky v ruce pomešší vykrmený chlapík s brunátným dobrosrdečným obličejem, řidnoucími vlasy a v městském obleku, který vypadal, že by potřeboval vyžehlit.

Když Harry došel k pultu, chlápek na něho pohlédl a pokývl. Hnědýma očima si Harryho bedlivě přeměřil jako člověk, který je zvyklý odhadovat lidi, aby se mohl rozhodnout, jak nejlépe se jim přiblížit.

"Nazdar!" řekl s úsměvem. "Já jsem Dave Harkness. Porušuju pravidlo... piju sám. Pojdte mě zachránit!" Zazubil se ještě víc. "Rád bych vám zaplatil skleničku."

"Harry Mitchell." Harry se opřel o pult. "Dík. Pivo bych prosil."

Harkness pokynul barmanovi.

"Tady se obchody asi moc nehejbou," řekl. "Budete jíst?"

"Mám to v úmyslu."

"Tak to si můžem společně uvázat bryndáčky. To je další, co nemám rád... jíst sám."

"Jasně."

Přinesli mu pivo. Napil se. Povzdechl si a zapálil si cigaretu, Harknessovi, který kouřil doutník, nenabídl. Požádal o jídelní lístek.

Harkness se předklonil a zakoukal se do něho s ním. Rozhodli se, že si dají k večeři kuře.

"Pustili vás zrovna z armády?" zeptal se Harkness.

"Zřejmě to na mně pozná každý."

"Neberte to tak. Máte dovolenou?"

"Už mám po ní. Mám namířeno do New Yorku."

"Opravdu?" Harkness si Harryho znovu zamyšleně prohlížel. "Já dělám ve velkoobchodu s ovocem. Už dvacet let."

Přesunuli se ke stolu a objednali si pivo. Harkness klábosil o všem možném. Vypytaval se na Vietnam a když viděl, že to Harryho otravuje, obrátil řeč na rasové problémy a nové daně.

Až když dojedli a zaplatili, Harkness prohodil. "Jedu přes New York. Nechtěl byste se mnou?"

Harry zavrtěl hlavou.

"Díky, ale chci se zastavit v Yellow Acres. Chci tam navštívit přátele. Slíbil jsem, že se na zpáteční cestě stavím."

"Yellow Acres?" Harkness se odmlčel a zapálil si doutník. "Moje rodné město. Kdo jsou vaši přátelé? Vsadím se, že je znám. V Yellow Acres znám každého: příjemné městečko, pokud tam nejste nucený žít příliš dlouho."

"Pan Morelli a jeho dcera," řekl Harry. "Má tam restauraci." Harkness sraštil čelo. Podíval se na Harryho a ústa mu lehce zaškubala.

"Vy znáte Toniho? Jeden z nejpříjemnějších lidí. Znáte se s ním dlouho?"

"Ale ne. Stavoval jsem se v jeho restauraci před pár dny. On a jeho dcera byli ke mně moc milí."

"Měli smůlu." Harkness si přejel rukou počínající pleš.

"Toni umřel, jsou to čtyři dny. Maria je někde ve špitále... velký popáleniny."

Harry ztuhl.

"Co mi to vykládáte?" Hlas měl drsný.

"Jo... parta harantů mu podpálila podnik. Toni tam zůstal. Marii se podařilo dostat se ven, ale je na tom špatné, jsem slyšel. Vyhořelo to tam do základů."

"Děti?"

"Hipíci." Harkness zavrtěl hlavou. "Pět jich bylo. Policajti je chytli. Nějakou dobu už po nich pásli. Smradlaví fetáci."

"Čtyři kluci a děvče?"

Harkness na něho upřel pohled.

"Přesně tak. Jeden měl zlomenou ruku. Tvrdili, že si tak vyrovnali účty."

Harry zamáčkl cigaretu. Nějakou chvíli seděl beze slova a Harkness na něho jen zvědavé hleděl.

"V tomhle okrese máme s hipíkama spoustu malérů," řekl Harkness po chvíli. "V noci už po tyhle dálnici nejezdím rád. To proto vítám společnost. Když píchnete nebo se vám rozbije auto, může to být nebezpečný. Tuhle v noci, můj starej kámoš, Sam Bentz... jezdil s nákladákem leta... praskla mu pneumatika. Hipíci ho našli. Ted'ka sedí ve vězení a má na krku obvinění ze zabití. Zabil dva, než stačili podpálit jeho nákladák."

Harry sevřel ruce v pěst.

"Sam Bentz mě svezl až do Orangeville," řekl. "Chtěl jsem se s ním svézt zpátky. Co se stalo?"

"No praskla mu pneumatika a zrovna vyměňoval kolo, když se na něho sesypalo deset hipíků. Sam sloužil v Koreji, není žádněj posera. Měl ten svůj obušek. Ty smradi byly zfetovaný až běda. Než šel k zemi, dvěma rozbil hlavu. Zkopali ho, podpálili nákladák, potom zjistili, že ty dva jsou po smrti, a vypařili se. Sam má zlomenou ruku a přišel o všechny zuby. Ted'ka sedí ve vězení, dlouho si tam sice nepobude, ale i tak už to bude někdo jiný." Harkness se zvedl. "Tak půjdem. Máme před sebou dlouhou noční jízdu."

Vědět, že to bude takové, pomyslel si, když Harkness nastartoval, byl bych zůstal v armádě. Doba ledová... doba kamenná... doba bronzová... doba násilí. Není před tím úniku. Jako by to bylo všude.

Opřel se na sedadle, pozoroval světla blížících se vozů a skupiny hippies, jak mávají.

Lidé budoucnosti, tak je nazval Sam Bentz.

Myslel na Marii v nemocnici. Dobrosrdečný Morrelli nežije, Nina na mořské hladině, její hlava s rudou svatozáří, Solo v rukou policie a Randy... kde je Randy?

Pokrčil rameny. Sáhl po cigaretě a chevrolet se řtil po dálnici a unášel ho k džungli jménem New York.